

IS HUN
VRIENDSCHAP
STERK GENOEG
OM HET
VERRAAD TE
OVERLEVEN?

CONFLICT

Susan Moonen

DE CRIME COMPAGNIE

SUSAN MOONEN

Conflict

Is hun vriendschap sterk genoeg om het verraad te overleven?

© 2014 Susan Moonen
Omslagontwerp Cunera Joosten
Verzorging ePub Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag © Ibushuev

ISBN 9789461091093
NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

*So tired that I couldn't even sleep
So many secrets I couldn't keep
I promised myself I wouldn't weep
One more promise I couldn't keep
Here I am just drowning in the rain,
with a ticket for a runaway train*

I can go where no one else can go.

Runaway Train - Soul Asylum

*Als klein meisje had ik een droom.
Ik zou schrijfster worden.
En dan blijkt dat echte passie zich uiteindelijk
niet laat verloochenen.*

*Dit debuut draag ik op aan mijn oudste dochter Julia,
omdat zij in haar kinderlijke oprechtheid het zaadje
plantte voor de boom die dit boek werd.*

Soms groeien bomen tot de hemel en verder.

Susan Moonen

‘Lopen kreng!’ Mijn onderdrukte woede komt in alle hevigheid naar boven. Ik trek haar verder mee tussen de bomen en dwing mijn vrouw op haar knieën. Het is afgelopen nu. Hier heb ik op gewacht. Ik heb het tot in de puntjes bedacht en zij moet het zijn. Duizend keer heb ik de beelden voor me gezien, nu speel ik de hoofdrol in mijn film waar ik eigenhandig het script voor schreef. Het is mijn debuut. Zij is mijn eerste vrouw. Als dit voorbij is zal ze niets meer weten. Ze strubbelt tegen, worstelt zich los, maar ik weet dat ze wil. Ze moet het willen. Ik heb zoveel zin in haar, mijn pik doet er pijn van. Ik zie pure angst in haar ogen, geile opwinding golft door mijn lichaam. Haar lijf worstelt, haar kronkelende bovenlichaam schuurt over de bosgrond en haar schoppende benen vechten voor bevrijding. Het heeft geen enkel effect onder mijn sterke greep. Mijn enorme opwinding neemt nog meer toe, ik beleef haar zwakke machteloosheid onder me intens. Ik scheur haar shirt van haar lijf, en zie meteen dat ze geen bh draagt. De aanblik van het wit van haar borsten pulseert door mijn lichaam als ik de smaak van ijzer probeer weg te slikken. ‘Je bent een hoer!’

Haar ogen schieten van links naar rechts, het klamme vocht laat haar voorhoofd glanzen. De dorre bladeren rond haar gezicht vormen een contrast met haar zachte huid. De schoonheid raakt me, het lijkt een olieverfschilderij met diepe kleuren en aardse geuren van olie en lijnzaad. Dit beeld wil ik nooit meer vergeten, het plant zich in mijn hersenpan in dat ene vakje waar ik mijn speciale herinneringen bewaar.

‘Mmm... Hmmm...’ gromt ze hartgrondig, het geluid wordt gesmoord in de palm van mijn linkerhand. Mijn andere hand verdwijnt tussen haar benen, mijn blik zuigt zich opnieuw vast aan haar kleine borsten. Ze zijn stevig en bijna meisjesachtig van formaat. Het kloppende gevoel van geilheid stroomt in een monotoon ritme tot in het diepst van mijn kern. Mijn vingers zoeken de voor mij zo bekende weg, al is het de eerste keer bij haar. Veel verschil maakt het niet, uiteindelijk zijn ze allemaal hetzelfde. Ze voelt droog. Kurkdroog. Deze slet houdt me voor de gek, nat moet ze zijn. Het geil moet uit haar lopen als zij me verwelkomt met haar natte warmte.

‘Je strubbelt tegen, maar je wilt me well!’

Haar hoofd schudt nog heviger, en mijn hand op haar mond wordt losser door haar woeste bewegingen. De geluiden die ze maakt zijn dierlijk. Ik wil meer contact met haar, het windt me op als ze tegen me praat.

‘Ik haal mijn hand van je mond, en als je maar een kik durft te geven, dan maak ik je af. Begrepen?’ Ze knikt, haar ogen vol tranen. ‘Ben je bang?’ Ze knikt weer. Zegt niets. Het beeld van de vrouw die zich gewonnen lijkt te geven, raakt me, heel even. Het is zoals ze onder me ligt. Kwetsbaar. Haar ogen groot en apathisch. De bosgrond heeft zwarte sporen over haar natte wangen getrokken, er is weinig over van de zelfbewuste vrouw die zoveel van uiterlijk vertoon houdt. In een paar seconden is ze veranderd van een tegenstrubbelend lichaam in een willoos slachtoffer.

Haar hele wezen straalt uit dat ze kansloos is. Mijn gelijk is bewezen, zij is geen vechter en

leven verdient ze niet. Het leven is voor vechters hoor ik in gedachten de woorden van mijn vader. Een hoer, dat is dit vrouwwezen. Ze laat me dingen voelen die ik niet wil. Hoe durft zij zichzelf dit recht toe te eigenen, terwijl ze zelf meteen opgeeft. Dit ding onder me heeft geen recht van spreken. Zij weet niet wat vechten is. Zij niet.

Het mes is vlijmscherp. Als ik in haar wang snijd, schreeuwt ze het uit. Ergens weet ik dat het logisch is dat ze schreeuwt. Toch irriteert het me mateloos. Ik ben hier de baas. Niet deze hoer met haar uitdagende lichaam.

‘Bek houden!’ Mijn rugzak staat binnen handbereik, mijn hele gewicht drukt op haar onderlichaam als ik de rol grijze tape tevoorschijn haal. Ik plak haar mond dicht. Heel stevig.

‘Je zou stil zijn!’ Mijn stem klinkt laag, ik hoor een nieuwe ondertoon. De laagte ervan bevalt me. Haar ogen zijn veranderd. Ze bewegen niet langer wild, star kijken ze me aan, ik zie rode adertjes in haar oogwit. En dan neem ik haar. Kort en hard. De ontlading voelt intens.

Het mes verdwijnt opnieuw gewillig in haar zachte vlees. Ik steek haar. Overal. Zij is mijn oefenvrouw. Ze verzet zich niet meer. Haar lichaam is slap en de onveranderde weerloosheid begint me te vervelen.

Ze is dood, stop maar, klinkt een stem vanuit mijn binnenste. Het is voorbij. Ineens krijg ik haast. Het is alsof ik naar een film kijk, waarin ik mezelf zie acteren. Ik graai de rol plakband uit het zand, smijt hem in mijn rugzak en rits deze snel dicht. Met klauwende vingers hark ik zo veel mogelijk bladeren over haar heen. Ze zal snel gevonden worden. En dan laat ik haar achter, duidelijk zichtbaar voor wandelaars. Het jachtseizoen is geopend.

Ik kijk om me heen bij het verlaten van het bos en even twijfel ik. Het kloppen van mijn hart jaagt me op. Rustig blijven. Rustig blijven. De woorden klinken als een mantra in mijn hoofd. De straat aan de overkant is druk, bij de uitgang van het bos ligt restaurant De Kriekeput. Het zwembad bij het restaurant is kleiner dan vroeger, toen er wel vijf buitenbaden waren. Jeugdherinneringen. Ik stop ze weg, diep in mijn binnenste. Daar, in die harde kern, waar gevoel niet bestaat.

Uiterlijk rustig wandel ik verder. Opnieuw doemt het beeld van mijzelf als kleine jongen op. Ik denk terug aan mijn jeugd, hoe ik hier vroeger vaak zwom met mijn broer. Middagen lagen we op het grasveld en fietsten we terug door de lange polder richting Ravenstein. Het was een mooie tijd, maar ook al zo lang geleden. Ik koester deze mooie herinnering, maar toch verliest hij het steeds weer van de zwartheid die mijn jeugd overspoelde. Kortsluiting.

Snel schud ik mijn hoofd, ik wil deze gedachten niet. Ze herinneren me aan vroeger, toen er nog beloftes waren voor een mooi leven. Aan een pad dat open voor me lag, omdat ik alles nog kon kiezen. Soms, heel soms heb ik deze momenten waarin ik het contrast voel tussen de persoon die ik nu, ongewild, geworden ben en het kleine jongetje van toen dat zuiver in het leven stond. Dat jongetje keurt af wat ik nu doe. Ik keur mezelf af.

Even denk ik aan haar, aan haar zachte lichaam, alleen tussen de bladeren. Zouden haar tepels hard zijn van de kou? Ik onderdruk de neiging om terug te gaan. Om nog een laatste keer te voelen aan haar huid en haar haren. Niet doen, niet doen, gaat mijn mantra verder.

Ik nader mijn auto op de parkeerplaats bij De Kriekeput en de centrale vergrendeling opent

met een zachte klik. Mijn rugzak gooi ik achterin, ik zie dat er bloeddruppels door het canvas zijn gesijpeld. Dat moet ik oplossen, schiet het door me heen. Onvolmaaktheden, daar kan ik niet tegen. Verschrikt draai ik me om. Een gezin met drie kleine kinderen stapt niet ver van me vandaan uit een auto. Gedraag je onopvallend, houd je gemak. Gek word ik van die belerende stem die me steeds tot de orde roept. Ik zou willen schreeuwen, krabben, bijten en vechten. Houd de controle, klinkt het en ik knik. Controle, dat is het beste, dat werkt al mijn hele leven lang.

De moeder roept 'Hier blijven, voorzichtig!' en kijkt even mijn kant op. Behoedzaam.

Ik knik haar vriendelijk toe, ze glimlacht. Wat ben jij een lekker wezen, schiet het door me heen. Haar kinderen zijn, ondanks de waarschuwingen van moeder, vooruit gerend naar het piratenschip dat bij het restaurant ligt.

Het is een bescheiden speeltuintje met een glijbaan in een zandbak. Ik zit hier vaak met mijn vrouw en neem me voor haar dit weekend mee uit te nemen naar dit restaurant. De varkenshaas smaakt hier goed. Varkenshaas. Vlees. Vrouw. Mijn hart bonkt, het zweet in mijn handen bevochtigt mijn stuur als ik mijn auto start. Het doet me meer dan ik vooraf had kunnen bedenken.

Ik ben een zwakkeling, ik laat gevoelens toe in mijn zijn. Ooit zal het me lukken dit niet meer te doen. De stilte van de auto die ik heb laten afslaan is heilzaam, het geluid van de draaiende motor maakte me onrustig. Sissende lucht ontsnapt uit mijn mond, het klamme zweet van mijn voorhoofd vermengt zich met het vocht op mijn handen als ik het afveeg. Ik kijk in de binnenspiegel van mijn auto en zie de gespannen blik in mijn groene ogen. Ik laat mijn lichaam achterover vallen in mijn autostoel en sluit mijn ogen. Even maar. De film begint zich meteen af te spelen, ik zie haar paniek en voel haar tegenstribbelende vlees onder het mijne. Ik voel mijn erectie weer komen, mijn hand vindt zijn weg naar mijn onderlichaam. Een paar minuten daarna zit ik, nog steeds met gesloten ogen, nagenietend in mijn stoel. De grijns op mijn gezicht voelt machtig.

'Dit kan niet fout zijn,' zeg ik tegen mezelf, 'dit is te goed.' Ik start mijn auto en rijd langzaam de parkeerplaats af.

Ik draai de douchekraan dicht en neem de handdoek van het rek. Stoom heeft de badkamer gevuld, terwijl het warme water de laatste resten slaap liet verdwijnen. Als ik het raam op een kier zet, verdwijnt het vocht in de koude lucht van eind september.

Het is vrijdag, bijna weekend. Snel schiet ik in mijn nette, zwarte broek en de rode bh waar ik me altijd zo goed in voel. Ik neem een strak hemdje uit mijn kast, trek het over mijn hoofd en kijk in de spiegel. Mijn décolleté is uitdagend maar acceptabel. Ik vind dat zakelijk niet truttig hoeft te zijn. Ik heb het er pas nog met Lotte over gehad. Zij is mijn hartsvriendin.

De meeste vrouwen knippen zo rond hun dertigste levensjaar hun haren kort. Mij zou het niet passen, want ik voel me op en top vrouw met mijn lange, donkere lokken. 'Ik geloof dat de combinatie met mijn blauwe ogen een sterke is,' had ik tegen haar gelispeld, toen we onze tweede fles rood leeggedronken hadden.

'Ja,' sprak ik met dubbele tong, 'ik heb geen Bambi-ogen, en ook geen combinatie van blond haar met blauwe ogen, maar dat soort types zijn er al zoveel.'

Lotte had gelachen en nog een flinke slok genomen. Ze had me een tijdje zwijgend aangekeken en toen gezegd: 'Eva, ik ken weinig mensen die zo kloppen vanbinnen en vanbuiten zoals jij. Jij bent echt een. En daar mag je trots op zijn. Ik zou willen dat ik wat meer van jouw vastberadenheid en doorzettingsvermogen had. Jij weet altijd precies wat je wilt, en je bereikt het ook!'

We hadden geproost met onze volle glazen wijn en nu ik er aan terugdenk voel ik weer de gelukzaligheid van dat moment. Het klopt wat mijn vriendin zei. Ik mijmer verder en kan niet ontkennen dat ik me goed in mijn vel voel, en merk inderdaad regelmatig dat mijn verzorgde, zelfverzekerde uitstraling de aandacht trekt. Lotte kan er wel om lachen. Als we samen een kroeg binnenlopen, heb ik binnen no time leuke contacten met de mensen om me heen. Met zowel mannen als vrouwen. Gelukkig is Lotte niet jaloers, en praat ze mee, als ze eenmaal over haar eerste schroom heen is.

We kennen elkaar sinds de kleuterschool. Sindsdien zijn we onafscheidelijk. Samen groeiden we op, er is niets dat ik niet met haar deel. Wij kennen elkaar door en door.

'Maar, ik ben niet arrogant, dat weet je toch wel!' had ik, toch wat bokkig, tegengeworpen.

'Nee, gek mens. Je bent gewoon lekker zelfverzekerd, en daar zijn veel vrouwen jaloers op. Dus blijf vooral doen wat je doet, want ik vind je geweldig,' zei ze, terwijl ze haar glas leegdronk.

Ik spuug tandpasta uit en lach tegen mijn spiegelbeeld.

Uit de la van mijn nachtkastje neem ik, zonder te kijken welke, een inspiratiekaart. Er staat: 'Vandaag zie ik geen problemen, slechts uitdagingen.' Het trekken van een kaart in de ochtend is een gewoonte die ik heb opgepakt sinds het overlijden van mijn vader,

vier jaar geleden. Ik kreeg ze een keer bij een spiritueel tijdschrift en de kaarten hadden tijden onaangeroerd in een rommella gelegen.

Wat begon als een manier om de dag te overleven geeft me ook nu nog steeds rust. Het voelt goed om de ochtend zelfbewust te starten en met een motto de dag door te gaan. De noodzaak om met een spreuk mijn immense verdriet een plaats te geven is al een hele tijd verdwenen. Ik denk met liefde aan mijn vader, het verdriet is milder, maar zeker niet minder.

Johan is al vroeg vertrokken, vanavond eten we samen met kaarslicht en wijn, zoals elke vrijdag. Ik loop de trap af en neem plaats aan onze notenhouten keukentafel voor koffie en brood. Ik scroll door de berichten op mijn nieuwsapp van Omroep Brabant. Ik lees: 'Lichaam vrouw in bossen van Herperduin gevonden'. Kippenvel trekt over mijn rug. Dit soort vreselijke berichten kom ik niet vaak tegen in het lokale nieuws.

Even twijfel ik als ik naar buiten kijk. Ga ik fietsen of pak ik lekker de auto? Snel prop ik mijn laatste hap naar binnen, sta op en pak mijn donkerblauwe winterjas van de kapstok.

Terwijl ik mijn fiets uit de schuur manoeuvreer, voel ik opnieuw hoe moe ik ben. Misschien eens bloed laten prikken, ik ben al langer moe, nu ik erover nadenk. Vanavond vroeg naar bed zal ook niet gaan. Onze avondjes samen eindigen steevast in bed, en van slapen komt dan weinig.

De fietstocht naar mijn werk valt me zwaar, het gevoel wordt versterkt door de ongelijke keien waarmee de straten van Ravenstein zijn ingelegd. 'Hoofdpijn,' kreun ik, en onderdruk de neiging om rechtsomkeer te maken, terug naar mijn warme bed. Ik ga linksaf de dijk op, richting het kantoor dat eenzaam in de polder staat. Ik vraag me af hoelang dit bijkantoor nog open blijft, nu het beleid van onze bank steeds meer gericht is op virtuele klantbediening. Het schrille geluid van de vogels, die eeuwig lijken rond te cirkelen boven de Maas, maakt dat ik nog harder fiets. 'Koffie, ik wil koffie!' klaag ik hardop.

Op kantoor open ik het Twitter-account van onze bank. De tweets worden er niet leuker op de laatste tijd. Ontevreden klanten, mensen die hun lasten niet meer kunnen betalen en huizen die jaren te koop staan. De bankwereld ligt onder vuur sinds de economische crisis haar intrede heeft gedaan. En niet altijd onterecht, denk ik, terwijl ik een hashtag typ en reageer op een vraag van een klant. Ik tap zwarte koffie en geniet van de eerste slok als ik het briefje op mijn bureau zie liggen.

Succes vandaag! Groet Stijn

Shit, ook dat nog. Stijn is er niet vandaag! Hij heeft cursus, we hadden het er van de week nog over en ik ben het helemaal vergeten. Dat betekent een drukke dag, want eigenlijk is het onmogelijk om alleen te draaien. En los daarvan is Stijn een leuke vent, waar ik een goede klik mee heb. En hij met mij. Stiekem ben ik jaloers op zijn energie. Ik heb elke ochtend moeite om uit bed te komen. Maar hij loopt al jaren lang elke ochtend hard, voordat hij naar de bank komt. Behalve op zondag, want dan moet hij bijkomen van de zaterdagavond, zegt hij altijd. Stijn is een lekker ding, al heeft hij dat zelf niet zo

in de gaten. Misschien is dat ook wel onderdeel van zijn aantrekkingskracht.

Even kijk ik naar buiten, de Maas kabbelt rustig en regen stroomt onhoorbaar over het raam. Regen is goed, want dan blijven mensen zo veel mogelijk thuis, en komen ze niet naar ons kantoor om mij een drukke dag te bezorgen. Ik doe geen moeite om het gapen dat ik onmiskenbaar voel opkomen, te onderdrukken. De zucht die volgt komt uit mijn tenen.

Mijn koffiemoment wordt verstoord door mijn telefoon die overgaat. 'Nee, meneer Van Ekkeldom, ik werk uw offerte vandaag nog uit en zorg dat het complete pakket uiterlijk om vijf uur in uw mailbox zit.' Mijn pen tikt op mijn bureau, terwijl ik luister naar het gemopper aan de andere kant. Tik – tik.

'Ja, ik weet dat u naar de notaris gaat aanstaande dinsdag, en ja, ik beloof u, het geld zal daar op tijd zijn.' Het blijft even stil.

'Heeft u er trouwens aan gedacht dat het pand vanaf aanstaande dinsdag verzekerd moet zijn?'

Het verhaal aan de andere kant van de lijn komt traag maar zeker op gang. Mijn pen tikt sneller. Het geluid zoekt ongeduldig zijn weg in de kantoorruimte. Ik zucht en weersta de neiging om onderuit te zakken op mijn bureaustoel.

'Nee, ik bedoel een woonhuisverzekering, en ook een dekking voor de inboedel. Stel dat er brand ontstaat in uw woning, of dat er wordt ingebroken!' Ik hoor, toch een beetje beschaamd, hoe geïrriteerd mijn stem klinkt.

'Oké, dan maak ik dat alsnog voor u in orde, ik voeg het toe aan de mail van vanmiddag. Goed?'

'Prima, we spreken elkaar volgende week weer.' Als ik de telefoon neerleg, kijk ik weer naar buiten, de regen slaat inmiddels hard tegen de ramen en de sfeer past precies bij de stemming die ik verder voel doorzetten. Ik wil naar huis, onder mijn dikke dekbed kruipen en hete thee drinken. En verder helemaal niets. Klant Van Ekkeldom heeft al drie keer gebeld deze week, en mijn geduld om de werkwijze rond de aankoop van zijn nieuwe woning uit te leggen, begint aardig op te raken.

Om halfzes steek ik de sleutel in het slot van onze voordeur. Ongelooflijk dat ik alweer twee jaar in dit huis woon, midden in het centrum van het stadje Ravenstein. We hebben het laten bouwen tussen de bestaande panden in de Marktstraat, en het heeft alles wat ik wens aan een woning. Ik houd van de hoge plafonds in ons huis, onze inrichting is stijlvol. Ik woon dicht bij de dijk, loop graag langs de Maas, en kom vaak in de Keurvorst, de stadsherberg waar het goed eten en drinken is.

In onze slaapkamer verbaas ik me over de verkoopbrochures die op ons bed liggen. Dat is gek. Ik weet zeker dat deze stapel er vanmorgen niet lag. Zou Johan ze vergeten zijn? Hij werkt als makelaar en heeft niet de gewoonte papieren mee naar huis te nemen. Ik pak het stapeltje van vier en bekijk de woningen die te koop worden aangeboden. Het zijn kapitale panden, de vraagprijzen zijn rond het miljoen. Daar kan ik alleen maar van dromen.

Ik hoor een auto, en zie Johan onze smalle straat inrijden. Snel leg ik de brochures terug op het bed, loop de trap af en open de voordeur.

‘Hoi!’

‘Hoi.’ Het klinkt mat.

‘Wat is er?’

‘Niets, ik ben gewoon moe.’ Zonder me aan te kijken loopt hij de trap op.

‘Je was een paar folders vergeten, ze liggen op ons bed!’ roep ik hem na.

Hij reageert niet. Ik loop naar onze slaapkamer, en zie verbaasd dat ons bed leeg is.

‘Waar heb je die nu zo snel gelaten?’

‘Wat?’

‘Die brochures met die jaloersmakende villa’s erin!’ Doet hij nu expres onwetend of begrijpt hij echt niet wat ik bedoel?

‘Zeur toch niet zo, mens!’

Een golf van ergernis borrelt als lava in een vulkaan omhoog en ik doe geen enkele moeite om de uitbarsting tegen te houden. Wat doet hij raar! Hij kan toch gewoon zeggen wat hij met die folders gedaan heeft?

‘Je hoeft niet zo misselijk te doen!’ snauw ik hem toe.

‘En jij moet niet zo zeiken over een paar boekjes.’

‘Weet je wat jij doet! Je zoekt het maar uit met je romantische vrijdagavond. Ik ben weg!’

‘Vooral doen wat je niet laten kan!’ hoor ik hem nog net roepen voordat ik de deur hard achter me dichtsmijt.

Ik rijd, volledig in contrast met hoe ik me voel, voorzichtig het stadje uit. Eenmaal bevrijd uit de smalle straten trap ik het gaspedaal diep in. Weer is de stemming tussen Johan en mij in korte tijd omgeslagen. Ruw draai ik de parkeerplaats op. Ik begrijp niet wat er met hem aan de hand is. Met stevige passen loop ik richting het park als ik in de verte een bekende gestalte zie. Stijn!

‘Hoi! Dat is toevallig! Hoe was je cursus?’

‘Saai, maar de lunch was weer goed verzorgd.’ Hij klinkt nonchalant.

‘Meneer Van Ekkeldom belde weer vandaag. En het regende dus er kwamen weinig mensen naar kantoor.’

‘Die man heeft tijd over! Trouwens, die cursus was niet echt saai, eigenlijk was het wel gezellig. We hadden een leuke groep, maar ik dacht steeds aan jou, omdat je alleen zat.’

‘Heb je toch aan mij gedacht,’ zeg ik en ik schrik een beetje van de flirtende toon die ik onbewust aansla.

Even kijkt Stijn opzij, een glimlach rond zijn mond. Snel kijk ik voor me, deze man maakt iets in me los wat niet gezond is voor mijn relatie. Johan. Ik denk weer aan hem en hoe boos ik me tien minuten geleden nog voelde. Ineens staat het huilen me nader dan het lachen. Thuis heb ik ruzie en hier in het park flirt ik met mijn aantrekkelijke collega. Het hele verhaal klopt niet. Ik staar naar de vijver, en wrijf over mijn armen.

Het is al fris buiten, zo vroeg in het najaar.

‘Heb je het koud?’

‘Een beetje.’ In mijn haast om thuis weg te komen heb ik niet eens gedacht aan het meenemen van een jas. Ik slik mijn tranen weg, ik wil niet huilen, niet nu.

‘Gaat het goed?’ Stijn kijkt me even aan.

Ik knik. Kort.

‘Weet je het zeker?’

Mijn tranen vinden hun weg, nu ik opnieuw naar hem kijk. Ik doe geen moeite meer om ze tegen te houden. Stijn mag dit zien, al weet ik niet waarom dat nu ineens oké voelt. De brij in mijn hoofd wordt steeds warriger. Verdriet vermengt zich met woede. Onbegrip over de verse woordenwisseling heeft de overhand.

‘Kom, we gaan hier even zitten,’ hij wijst naar een houten bankje, ‘Wat is er met je?’

Mijn antwoord is kort. Ik aarzel. Er rust een soort van onuitgesproken taboe op het delen van ruzies die thuis plaatsvinden. Dat soort vuile was deel je niet zomaar. Zeker niet met een collega. En al helemaal niet met een collega van het mannelijke geslacht.

‘Gedonder thuis.’

De minuten daarna zwijgen we, en als ik merk dat mijn boosheid langzaam wegebt, open ik mijn mond. Toch.

‘Johan en ik hadden een leuke avond gepland, doen we altijd op vrijdag. Maar vanaf het moment dat hij binnenkwam was de sfeer geladen. Het ging eigenlijk nergens over. Ik vroeg hem naar een stapel folders op ons bed, hij reageerde bloedchagrijnig. En voor ik het wist had ik de voordeur dichtgesmeten en reed ik kwaad weg.’

Het blijft even stil. Stijn staart in de vijver, een groepje eenden zwemt rustig aan ons voorbij. De kou deert hen niet. Was ik maar een eend, dan joeg ik alle kou uit mijn lijf en uit mijn hart, denk ik verdrietig.

‘Het lijkt wel of we alleen maar ruzie kunnen maken de laatste tijd. Het is net alsof we elkaar steeds slechter begrijpen.’

De woorden lijken als vanzelf te komen.

‘Ik ken hem al zo lang, hij is mijn maatje, met hem wil ik oud worden. Maar dan moet het wel anders gaan.’ Nu ik de woorden hardop uitspreek, voel ik hoe lang me dit al dwarszit. Het gevoel overvalt me. Ineens voel ik hoe graag ik dit op wil lossen. Het moet weer net als vroeger worden.

Stijn kijkt me aan. Automatisch kijk ik terug. Ik zeg niets, ik kijk alleen maar in zijn ogen die in al hun groenheid ongelooflijk veel warmte uitstralen. Opnieuw bekruipt me een gevoel van verwondering over zijn status van vrijgezel. Stijn gaf me een goed gevoel vanaf het eerste moment dat ik hem zag. Zijn oprechtheid raakte me. Meteen al kon ik me niet voorstellen dat daar nog nooit een vrouw voor gevallen was. Los daarvan is hij met zijn lange gestalte en warrige donkerblonde haar een opvallende verschijning.

‘Ga naar huis, ga met hem praten, dan komt het wel goed.’ Hij zegt het rustig, en kijkt me nogmaals indringend aan.

Ik knik en als één staan we op en lopen naar mijn auto.

‘Mijn fiets staat daar.’ Hij wijst naar een hek aan de rand van het parkeerterreintje.

‘Bedankt,’ zeg ik zachtjes en vraag me af waarom mijn stem ineens zo breekbaar klinkt.

Ik schraap mijn keel, het zandpad onder ons heeft mijn volledige aandacht. Als ik opkijk staat Stijn over zijn fiets gebogen. In de war stap ik in mijn auto en rijd overladen met gemengde gevoelens naar huis. Ik ben van mijn stuk gebracht, al kan ik niet precies duiden waarom. Het voelt onwennig. Dit ken ik niet van mezelf. Doorgaans ben ik de rust zelf. Mijn moeder en Lotte omschrijven me altijd als een rots in de branding en als een stabiele factor. Die woorden staan op dit moment heel ver van me vandaan.

Ik rijd voorbij ons huis, licht schijnt door de gordijnen. Johan is er dus, maar ik kan me er niet toe zetten om naar binnen te gaan. Ik trek opnieuw op en schakel door naar de tweede versnelling. Als ik de dijk oprijd is het schemerig en ik stuur voorzichtig op de smalle weg die evenwijdig aan de Maas loopt.

De radio speelt Guus Meeuwis. Rillingen trekken door mijn lichaam, terwijl het verdriet me opnieuw overmant. Die muziek, mijn vader, zijn begrafenis. De leegte erna. De tranen stromen over mijn wangen. De melodie van dit nummer kan ik dromen en de woorden komen als vanzelf over mijn lippen als de zinnen van *Geef mij je angst* uit de radio klinken.

‘Je zegt, ik ben vrij, maar jij bedoelt ik ben zo eenzaam.’ Ik zie zijn kist weer voor me, herinner me elk detail van hoe hij daar lag. Koud en alleen. Zijn handen gevouwen, stil. Alleen dat detail was al onnatuurlijk. De handen van mijn vader waren nooit stil. Ze waren altijd bezig met het maken van dingen, het maaien van het gras of het snoeien van de fruitbomen in onze boomgaard. Ik herinner me nog heel goed hoe ik de neiging onderdrukte om die gevlochten vingers uit hun verstrengeling te halen, om ze op te tillen en zijn armen om me heen te slaan. Ik deed het niet. Ik deed niets, want dat hoort zo als je volwassen bent. Geen drama’s, geen toestanden, maar op een volwassen manier verdriet dragen.

‘Je voelt je te gek, zeg jij, maar ik zit niet te dromen.’ Mijn vader kon ik nooit voor de gek houden, hij zag aan me hoe het ging. En als ik ergens mee zat dan kon ik hem met mijn woorden niet overtuigen. De blik in mijn ogen zei hem genoeg.

De radio vult aan. Onverbiddelijk.

‘Want die blikken in je ogen, zeggen alles tegen mij.’ Dan is daar de schok. Stijn, zijn ogen, de manier waarop hij naar me kijkt en er voor me is. Hij geeft me de veiligheid die ik bij mijn vader gevoeld heb.

De radio antwoordt opnieuw.

‘Ik voel me precies als jij, dus jij kan eerlijk zijn.’

Een glimlach glijdt over mijn gezicht. Oké Eef, stop maar. De woorden blijven onuitgesproken, maar denderen door mijn lichaam. Dit gevoel moet stoppen. Hier en nu. Hij voelt zich niet zoals ik, en ik hoef niet eerlijk te zijn. Ik ben met Johan en Stijn is een collega die in geen enkel opzicht op die manier met mij bezig is. Toch?

Het begint nu echt donker te worden en ik draai de dijk af. Opeens wil ik heel graag

naar huis om bij Johan te zijn. Daar ligt mijn verleden en hij heeft mijn vader gekend en me gesteund toen hij stierf.

‘Eef, geen dingen door elkaar gaan halen nu,’ spreek ik mezelf streng toe. Ik rijd onze straat in en parkeer mijn auto. Ik wil naar Johan. Nu!

De televisie staat aan, Johan ligt op de bank.

‘Hoi,’ zeg ik neutraal.

Waarom voelt het als een afgang om weer terug naar huis te gaan nadat ik boos ben weggestormd? Johan zegt niets, maar staat op en loopt op me af.

‘Sorry,’ zegt hij en hij neemt me in zijn armen, ‘ik heb me als een klootzak gedragen.’

Ik voel zijn sterke armen en mijn lichaam ontspant zich onder zijn aanraking.

‘Waarom maken we steeds ruzie?’ Ik maak me los uit zijn omhelzing.

‘Johan, ik wil dit niet langer, ik kan hier niet meer tegen!’

‘Ik ook niet, we gaan het allemaal anders doen. Beter naar elkaar luisteren, en niet meer zo schreeuwen.’ Zijn ogen staan ernstig, hij staat recht voor me, ziet er gespannen uit.

‘Ik wil je niet kwijt, lieverd, maar ik voel dat we elkaar verliezen soms,’ zeg ik, me nog niet gewonnen gevend. Zijn woorden klinken me te gemakkelijk, ik ben zo bang dat het niet genoeg is.

‘Kom eens hier’, zegt hij, ‘kom eens bij me.’ Het klinkt kwetsbaar, en ik kan niet anders dan me overgeven. Hij pakt me stevig vast, drukt me tegen zich aan. Zijn mond zoekt de mijne. Ik voel dat hij me wil. Mijn lichaam antwoordt. We kussen, intens.

‘Ga je mee?’ vraagt hij zacht en samen lopen we de trap op naar boven.

De laatste noten van mijn favoriete muziekstuk sterven weg. Het display van mijn radio toont Adagio – Albinoni. Vooral het stuk waarin hoge noten een schreeuw lijken te vormen geeft me kippenvel. Ik zou kunnen huilen van het intense gevoel dat het in me teweegbrengt.

Het is bijna ten einde, ik streel een laatste keer over het naakte lichaam dat ik urenlang heb geliefkoosd. Tederheid welt op als ik de zachte huid van deze vrouw onder mijn vingertoppen voel. Zachtjes. Heel zachtjes. Het martelen dat ik urenlang deed, had weinig met tederheid te maken. Waarom kan ik niet zoals andere mensen zijn?

De muziek op de radio is veranderd. Ik hoor Für Elise van Beethoven. Met een klap laat ik de radio zwijgen. Het contrast tussen de twee muziekstukken is te groot, en weer voel ik kortsluiting in mijn hoofd. Alsof er iets knapt, ver weg in mijn ziel, als een stem die gehoord wil worden. Een stem die het goede bepleit. Ik schud mijn hoofd en het gevoel van kortsluiting verdwijnt, maar ik weet dat het op de loer ligt. Altijd. Ik inhaleer en mijn neusgaten doen zich te goed aan de geur van de dood en lichaamssappen die hun macabere weg zoeken. Ik adem diep in en snuif, even voel ik me als een roofdier in de nacht. Mijn lichaam tintelt op een aangename manier. Dan neem ik de bebloede handdoeken en kledingstukken op en stop ze in de vuilniszak. Goed afronden is van levensbelang.

Ik werp een blik uit het raam. De verlaten straat glanst in het donker, de regen valt spookachtig in het licht van de chique straatlantaarns. Ik trek het lichaam over de vloer, en verbaas me opnieuw over het lichte gewicht ervan. Als een veertje ging ze mee, en als een veertje trek ik haar nu over de kille tegelvloer. De kist staat klaar, voor de laatste keer streel ik haar gehavende huid. Weer voel ik mijn erectie komen, mijn passie laait opnieuw op. Maar het is voorbij, het is tijd om te stoppen.

Nog even voel ik tussen haar benen. Droogte omsluit mijn vingers. Ze stribbelde tegen, voor de vorm waarschijnlijk, want het vuur in haar ogen verraadde iets anders. Ik herken passie wanneer ik het zie. Ik heb me niet van de wijs laten brengen en ben doorgedaan, met tussenpozen, steeds opnieuw, tot ik uiteindelijk uitgeput naast haar lag. Ik heb naar haar gekeken, ik keek diep in haar ogen die in het niets staarden. Of ze toen al dood was, weet ik niet, het doet er ook niet toe. Ze voelt nog warm als ik haar in de smalle kist leg.

Terwijl ik het sneldrogend cement prepareer, neem ik in gedachten definitief afscheid van deze mooie vlinder, van dit mooie wezen dat mijn middag en avond zo aangenaam heeft opgefleurd. Met afschuw kijk ik naar de bloedvlekken die op talloze plekken door het witte, katoenen laken dringen. Eerst de rugzak, nu het laken. Dit past niet bij mijn voorstelling van hoe het moet zijn. Een extra laken of een stuk plastic, daar moet ik de volgende keer aan denken. Dit laken kan hier blijven, om het lichaam van mijn dode vlinder te beschermen.

De rugzak van mijn eerste vrouw in het bos heb ik gedumpt op een plaats waar niemand hem meer vinden zal. De zachte huid van Saar Neelen had ontroerend mooi gecontrasteerd met de bladeren in het bos. Samen waren ze tot een kunstwerk geworden, Saar en het bos. Perfect,

dat moet het zijn, denk ik, terwijl ik voorzichtig het cement in de kist giet. ‘Geen rommel maken nu, oppassen vriend,’ zeg ik in mezelf. De kleine luchtbelletjes die uit het cement omhoog komen, doen vreemd aan, alsof de vrouw in de kist nog ademhaalt. Maar dat is een illusie, weet ik.

Tevreden ruim ik de laatste resten die mijn aanwezigheid kunnen verraden op. Ik doof het licht, sluit de deur en kijk nog eenmaal achterom voordat ik de woning verlaat. In mijn handen houd ik een vuilniszak geklemd, gevuld met keurig opgevouwen kleding, gedecoreerd met bloed, afkomstig van Merle Altena die levenloos in het huis achterblijft. Ik druk de gedachte aan haar man en twee kleine meisjes die wachten tot ze thuiskomt weg en voel opnieuw kortsluiting in mijn hoofd.

Steven loopt in het park waar het om deze tijd van het jaar koud en eenzaam is. De grote treurwilgen steken met hun kale takken scherp af tegen de grijze lucht. Ze hangen naar beneden, hun toppen raken het water net niet. Ze doen hun naam eer aan, denkt hij. Hij heeft honger en zoekt in een vuilnisbak naar iets eetbaars. Voorzichtig vist hij het restant van een Big Mac omhoog, wikkelt het papier eraf en eet.

Vreemd, de dichtstbijzijnde McDonalds zit in Heesch. En dan zo'n ding helemaal hier weggooien. Zijn adem maakt wolkjes in de najaarslucht. Een aantal kinderen speelt op het verwaarloosde grasveldje naast het park. Er staat een scoutinghonk, dat in jaren niet is opgeknapt. Het gebouwtje van grijze steen is bijna niet zichtbaar met dit weer en de dakpannen zijn oud en overgroeid met mos. De aanwezige graffiti is al vele malen weggehaald, maar heeft nu definitief haar sporen achtergelaten op de kale muren van het pand. 'Hier gingen we naartoe samen,' mompelt Steven in zichzelf. 'Vroeger toen het nog een peuterspeelzaal was.'

De herfstkou zit in zijn botten. In het steeds keuriger geworden Ravenstein is het moeilijk om een fatsoenlijke slaappleats te vinden. Deze nacht bracht hij door achter het station, een paar honderd meter van de plaats waar hij zich nu bevindt. Het voelde onheilspellend, het nachtelijk treinverkeer dat dicht langs hem heen raasde. Vroeger had je tenminste nog een ruimte die de hele nacht open was, en waar je onder een slaapzak enigszins warm en uit de wind lag. Nu moet hij het doen met een tochtig fietshok, waar de wind, zeker in dit jaargetijde, venijnig onderdoor raast.

Dit stadje is geen fijne plek voor een zwerver. Het beschaafde stadje Ravenstein waarin iedereen elkaar kent, stelt geen prijs op ongewassen buitenstaanders. Misschien moet ik straks naar Nijmegen, daar kan ik vast wel terecht in de nachtopvang, denkt Steven. 'Als het dan voorjaar is kom ik terug, want hier hoor ik nog steeds thuis,' mompelt hij zachtjes. Zijn geboorteplaats is hem dierbaar, want zijn leven heeft in dit kleine stadje hoogtij gekend, toen hij nog samen was met zijn vrouw en kinderen. Soms loopt hij stilletjes langs de school waar zijn kinderen naartoe gaan, om een glimp van ze op te vangen. Een goede omgangsregeling heeft hij nooit gekregen.

'Ik begrijp je, lieverd', zegt hij met zijn ex-vrouw in gedachten. 'Ik ben een slechte vader en echtgenoot geweest, maar ik kan veranderen. Je moet me geloven!'

Zijn afspraak is laat. Zoals altijd. Hij loopt het smalle zandpaadje op dat beschut ligt tussen de struiken. Het is hun plekje, dat was het vroeger al. Middagen hebben ze samen doorgebracht op het crossbaantje met zijn uitgesleten paden. In de verte ziet hij hem aankomen, zijn regenjas wapperend rond zijn gebogen gestalte. Hij loopt stram, de opgebouwde spanning straalt onmiskenbaar van de hoog opgetrokken schouders af. Steven maakt zich zorgen om hem, het lijkt de omgekeerde wereld. Zelf leeft hij als zwerver, de man met wie hij een afspraak heeft is succesvol in alle facetten van het

burgermansleven. Ze knikken naar elkaar bij wijze van groet.

‘Heb je erover nagedacht?’ vraagt Steven.

De man tegenover hem tuurt schijnbaar afwezig voor zich uit.

‘Heb je erover nagedacht?’ Het klinkt nadrukkelijk en toch blijft het stil.

‘Je hebt een moord gepleegd, besef je dat wel? Je hebt een vrouw verkracht en om het leven gebracht! Het lijkt wel alsof je geen idee hebt waar je mee bezig bent.’

Hij stopt even om adem te halen en gaat verder, vol vuur.

‘En dat jij hiermee kan leven, dat is jouw keuze. Maar ik kan het niet! Ik wil het ook niet. Ik heb genoeg geleerd van de fouten die ik heb gemaakt.’

Nog geen reactie.

‘Kijk naar me! Ik ben een zwerver, mijn vrouw en kinderen zijn bij me weg. Juist doordat ik alleen maar aan mezelf dacht en niet van de fles kon afblijven. Jij hebt alle kansen! Pak ze, en neem van mij aan dat het meer dan nodig is. Het is het waard. Je vrouw, zij is het waard!’

De man tegenover hem geeft geen krimp.

‘Je weet dat ik naar de politie ga als jij het zelf niet doet. Ik weet dat je nu nog gelooft dat ik het doe om je terug te pakken, omdat jij alles hebt wat ik niet heb. Maar dat is niet zo. Ik wil je echt, oprecht behoeden voor de fouten die ik gemaakt heb. Straks ligt je leven net zo in puin als het mijne. Is dat dan wat je wilt? Nu kun je nog terug. Afspraak is afspraak. Als jij er nu mee stopt, dan houd ik mijn mond. En dat je me kan vertrouwen dat weet je.’ Stevens stem breekt. Hij zucht diep en zwijgt. Dan loopt hij langzaam verder het pad op, het grind knerpt onder zijn voeten. Hij had zo gehoopt dat hij tot de ander door kon dringen, maar het wordt hem duidelijk dat dit niet lukt. ‘Je bent het echt niet van plan hè? Jij gaat jezelf niet aangeven, dat heb je nog geen halve seconde serieus overwogen.’ De woorden hangen in de lucht, zijn meer een constatering dan een vraag. Steven blijft even staan, maar volgt dan, toch wat aarzelend, zijn gesprekspartner die verder loopt. Ze staan nu ver van het doorgaande pad af, bijna onzichtbaar voor wandelaars en andere voorbijgangers.

‘Het is sterker dan ik’, antwoordt de andere man uiteindelijk, ‘ik kan er niet mee stoppen. En ik wil het trouwens ook niet.’ De onheilspellende stilte die volgt wordt versterkt door het kille weer.

Hij haalt adem, rustig, berekenend. ‘Ik heb genoten van elke seconde dat ik met haar bezig was. Ze stribbelde zo lekker tegen. De macht die ik dan voel heb ik nodig. Zonder dat voel ik niet. Ik heb het nodig om te kunnen voelen.’

Steven schrikt van de haat die uit de woorden spreekt.

De man gaat onverstoorbaar verder: ‘Daar heb ik toch ook niet zelf voor gekozen, om zo weinig te voelen. Ik wil ook wel anders!’

Voor het eerst in het relaas spreekt er iets van verontwaardiging uit zijn woorden, denkt Steven. ‘Nu laat je in elk geval emotie zien. Je voelt dus wel degelijk iets?’

Het blijft wederom stil.

‘Ik weet het niet, ik wil geen afscheid nemen van het gevoel dat ik krijg als ik een

vrouw overrompelt. En al zou ik het willen, het lukt me toch niet. Dat weet jij ook.'

'Daar ben ik het niet mee eens. Ik wist ook heel zeker dat ik niet van de drank kon afblijven. Maar als je diep genoeg gaat, kom je vanzelf op de bodem van je ellende, en dan is er alleen nog de weg omhoog. Geloof me dan toch!'

De man opent zijn mond om wat te zeggen, en sluit hem weer, demonstratief. Zijn hele houding toont verzet als hij antwoordt. 'Steven, jij bent altijd beter geweest dan ik. Je bent een goed mens, jij bent niet zoals ik. En ik zal je nog wat vertellen. Ik heb nu al zin in mijn volgende vrouw. Maar eerst wil ik je wat laten zien.'

Steven huivert, en weet niet of het van de kou is.

De man haalt een krantenknipsel uit de binnenzak van zijn grijze regenjas tevoorschijn en grijnst. 'Kijk, ze is niet de enige gebleven! Zie hier mijn nieuwste aanwinst!'

Steven kijkt naar het artikel en kan niet geloven wat zijn ogen lijken te zien. De vette letters branden op zijn netvlies: LICHAAM VROUW IN KELDER RAVENSTEIN.

'Nee! We hadden een afspraak! Je weet dat ik naar de politie ga! Jij hebt hulp nodig! Je moet ermee stoppen, het is nog niet te laat. Zoek hulp en maak wat van je leven!'

De man kijkt hem strak aan, de stemming lijkt omgeslagen en zijn stem klinkt grimmig als hij antwoordt. 'Je bedoelt zoals jij iets van je leven gemaakt hebt. Zwervend door een park, zonder geld of baan. Zonder vrouw of kinderen, omdat ook zij je uitgekotst hebben!'

Steven krimpt ineen. 'Jij vuile sadist! Hoe kun je zo vals tegen me zijn. Je weet hoeveel verdriet ik ervan heb dat ik mijn kinderen niet mag zien. En dat mijn vrouw me verlaten heeft. Denk je dat ik niet weet dat ik het zelf naar de kloten geholpen heb! Elke dag leef ik met het schuldgevoel dat het allemaal anders was geweest als ik meer ruggengraat had getoond. Jij hoeft me niet te veroordelen. Ik veroordeel mezelf wel, elke dag opnieuw. Maar ik ben veranderd. En dat weet jij ook! Het komt goed, op een dag zal mijn vrouw me zien, me écht zien, en me vergeven. Dan zijn we weer samen, en dan zal ik een band opbouwen met mijn zoon en dochter! Als ik straks maar weer eens een plek heb om te wonen, werk heb gevonden. En dan komt het zeker weten g...'

Het volgende moment wordt Steven getroffen door een vlamme pijn, zijn hand tast naar de plek waar zijn lichaam in brand lijkt te staan. Het voelt warm. Hij kijkt en ziet hoe donkerrood bloed over zijn hand stroomt. Het golft tussen zijn stijve vingers door.

Als hij opkijkt staat de man in de regenjas voor hem. Hij kijkt naar Steven. Zijn ogen zijn emotioneel.

'Ik hou van je. Ondanks alles. Jij blijft mijn grote broer.' Steven zegt zijn woorden fluisterend, het volgende moment zakt hij in elkaar, op zijn knieën in de dode bladeren. Het is nog niet voorbij, hij kijkt en ziet wazig. Pijn! Opnieuw! En weer! Zijn broer is boven hem, steekt hem. Opnieuw en opnieuw.

Als hij het bewustzijn verliest, loopt er een traan over zijn groezelige wang. Deze strijd heeft hij verloren. Zijn hand verandert van krampachtig gebald tot levenloos open,

het papiertje van de Big Mac raakt los en de wind tilt het op. Het grind knerpt onder de schoenen van zijn moordenaar als deze zich rennend verwijderd van de plaats delict, de lange regenjas wapperend in de wind, zijn kleine broertje alleen achterlatend.

Het broertje ligt levenloos in de struiken, zijn zwervend bestaan is voorbij. Een band met zijn kinderen zal hij niet meer opbouwen. Het is gaan miezeren, de wind buldert door het Pollekespad, waar het gehavende lijk van Steven wacht op ontdekking.

Stijn kijkt nog een keer achterom, zijn voeten razen over de grond terwijl hij ongelooflijk snel zijn benen beweegt, zijn hart gaat als een bezetene tekeer. Is de messentrekker hem gevolgd?

Het groen van de bomen schiet langs hem heen. Paniekgolven kolken omhoog in zijn lichaam, een misselijkmakende angst voert de boventoon. Rennen. Rennen. Niet stoppen, want dan pakt de man in de regenjas jou ook, zegt een stem in zijn hoofd. Hij rent het kleine bruggetje over. Zijn voeten zetten zich af, hard en stevig, maar even lijkt hij uit te glijden over de glibberige substantie die de houten treden bedekt. Zijn adem gaat in pijnlijke stoten, hij heeft zuurstof nodig!

Dan laat hij het groen eindelijk achter zich en voelt de hobbelige keien van Ravenstein onder zijn voeten. De dijk, hij is er bijna! Hij twijfelt, op de open dijk zal zijn belager hem niets durven doen. Er zijn altijd wandelaars en fietsers. Maar de geborgenheid van het park geeft hem ruimte om te verstoppen. En de derde optie, naar zijn huis rennen, geeft hem nog meer veiligheid.

Zijn voeten rennen door, en ineens bevindt hij zich toch op de veilige dijk. Maar dat valt tegen, er is niemand te zien die hem kan beschermen tegen de moordenaar die hem achtervolgt. De wind waait en het water van de Maas kolkt onstuimig. Hij laat zich achter een muurtje vallen, en negeert de neiging om te kijken of zijn achtervolger heeft gezien waar hij zich schuilhoudt.

Stijn ligt en kijkt naar de lucht waar grijze wolken zich samepakken. Het oude kanon waar hij zowat onder ligt, staat onverschrokken op de Maas gericht, als versteende historie om het oude stadje te beschermen in verloren tijden.

Hij gluurt, heel voorzichtig, boven het muurtje uit. De dijk is verlaten, het café dat er eenzaam staat, kent zijn gebruikelijke bezoekers. Een oude man zit voorovergebogen aan de bar een biertje te drinken. Stijn kijkt eerst links, dan rechts en ziet in de verte een auto aankomen. Als hij dichterbij is ziet hij dat er een echtpaar in zit, ze turen over de Maas.

Behoedzaam staat hij op en kijkt om zich heen. De afgrijselijke kerel die tot doden is staat is, lijkt nergens te bekennen. Zijn voeten klinken gehaast op het asfalt van de dijk, zijn jachtige tred maakt hem, in het nu nog rustige plaatsje, tot een opvallende verschijning.

Stijn loopt de dijk af, en draait het smalle straatje in dat naar het centrum voert. Zijn appartement is klein en vanuit zijn slaapkamer kijkt hij uit op een oase van groen in de tuin die bij het grote huis achter hem hoort. Nog een paar honderd meter en hij is er. Zijn voordeur kan hij al zien. Hij draait de sleutel om en neemt zich opnieuw, maar nu écht voor om zijn klemmende deur vandaag nog te maken. Hij duwt tegen het hout en kijkt tegelijkertijd achterom. De straat oogt verlaten. Het ritme van het kloppen van zijn

hart is hevig voelbaar in zijn binnenste. Hij valt naar binnen, smijt de deur dicht en zakt hijgend op de kokosmat in de gang.

Buiten blijft het onnatuurlijk stil. Zijn plakkende lichaam vertelt hem dat het genoeg is geweest. Zweet gutst van zijn voorhoofd, de straaltjes vermengen zich met de tranen die ongemerkt over zijn wangen lopen.

Hij ziet de film van het afgelopen halfuur weer voor zich. Hoe hij ging hardlopen, deze zaterdagochtend, zoals bijna elke ochtend. Hij liep zijn vaste route, van zijn appartement over de dijk, rondom het centrum van Ravenstein, richting Huisseling, langs het treinspoor, om vervolgens te eindigen bij het Pollekespad, dat dicht bij zijn huis ligt. Meteen zijn ze daar weer, die vreselijke beelden van dat wat hij net heeft gezien. Hij voelde zich vrij, en had een blik geworpen op de molen die dominant boven het stadje uittorent. De wieken stonden stil. De regelmaat van zijn voeten op het asfalt gaven hem rust, zoals altijd. De kinderen op het grasveldje zwaaiden. Hij rende. Cadans. Zijn voeten op asfalt. Ademhalen.

Toen hoorde hij datgene wat hem zoveel angst had aangejaagd. Een doodsschreeuw doorkliefde het kleine parkje, het kwam van links en het was zonder twijfel dichtbij.

De minuten erna verliepen in sneltreinvaart, hij draaide zijn hoofd en zag het afgrijselijke tafereel, waarvan hij nu al zeker weet dat hij het zijn hele leven niet meer kwijt zal raken. Zijn ogen branden nu hij er weer aan terugdenkt. Op de grond lag een man, duidelijk een zwerver, boven hem een man in een grijze regenjas, een mes stevig in zijn hand. Het mes verdween in zijn slachtoffer. Steeds opnieuw. Onder. Boven. Links. Rechts. Lukraak.

Uit de mond van de zwerver kwam bloed. De dierlijke geluiden die hij maakte pasten bij het bloed dat gorgelend opborrelde in zijn keel. Via zijn mondhoek liep het in dikke stralen in zijn hals. Het grind onder het hoofd van de zwerver was glanzend rood.

Stijn herinnert zich hoe hij als versteend bleef kijken, totdat de regenjas zich omdraaide en naar hem keek. Pijlsnel was hij gaan rennen, zo hard dat zijn longen uit zijn lijf barstten. En hij hoorde de man in de regenjas achter zich, klaar om hem te grijpen. Even leek hij ingehaald te worden.

Hij ziet opnieuw alle details van de regenjas, wapperend in de wind. Mijn goede conditie heeft me gered, denkt hij, want uiteindelijk raakte zijn belager achterop. Nooit eerder heeft hij zo'n kille haat en bereidheid tot doden in iemands ogen gezien.

Een geluid bij zijn voordeur laat hem bijna opspringen. De stof van een grijze regenjas schemert door de ruit. Hij ziet de contouren van zijn achtervolger aan de andere kant van de matglazen ruit. De geur van Stijns angstzweet is penetrant, niet eerder voelde hij zich zo smerig. Doodstil blijft hij op zijn plek zitten, koortsachtig zijn kansen inschattend. Dan kruipt Stijn naar de trap en hijst zich op de onderste treden. Hij verstopt zich achter het muurtje, zodat de regenjas hem niet ziet. Hij staat voor de deur en Stijn kan geen kant op. Hij hoort hoe de man aan de deur voelt, ziet deze zelfs bewegen. Doodstil blijft hij zitten.

Even blijft het stil, als hij om het hoekje kijkt ziet hij dat de schaduw verdwenen is.

Hij durft zich niet te bewegen. Koortsachtig sluit hij zijn ogen. Een zucht ontsnapt zijn mond, de spieren in zijn lichaam lijken harder dan staalkabels. Minutenlang zit hij daar. Nu weet hij waar ik woon, schiet het door Stijns hoofd. Hij moet hier weg! Hij moet naar een hotel! Hij moet rustig blijven, herpakt hij zichzelf, en kijkt nog eenmaal voorzichtig om het hoekje van de trap waarop hij zit.

Zich bewust van elke vezel in zijn lichaam loopt hij langzaam door de gang naar zijn keukentje. Hij controleert omzichtig de ramen en achterdeur. Niemand te zien. Nog is hij niet gerustgesteld en voor het eerst is hij niet blij met zijn woning op de begane grond. Hij draait zijn deur aan de achterkant open en kijkt naar buiten. Niets te zien wat duidt op een grijze regenjas.

Dan ploft hij met de schrik nog in zijn lijf op een stoel in het kleine keukentje van zijn woning. 'Ik moet de politie bellen', zegt hij tegen zichzelf, 'nu meteen.'

Het volgende moment valt zijn oog op de vette krantenkop. 'Lichaam vrouw in kelder Ravenstein.' Hij staart naar de vette letters van de kop en huivert. Zijn handen trillen als hij cola in een glas schenkt. Het bruist over de rand en maakt plakkende vlekken op zijn aanrechtblad.

'Het is toeval,' mompelt hij en leest verder. 'In een kelder in Ravenstein is het lijk van een jonge vrouw gevonden, ze is geïdentificeerd als Merle Altena. Er wordt gezocht naar een verband tussen haar en Saar Neelen, die eerder in de bossen in Herperduin gevonden is.'

Stijn drinkt zijn glas in een teug leeg en besluit naar zijn broer Niek te gaan. Zijn grote broer weet vast wel wat hij doen moet. Hij weet wat hij gezien heeft, maar kan het niet geloven. Dit gebeurt alleen in films. Hij trekt zijn jas aan, en opent voorzichtig de voordeur. De straat lijkt leeg.

‘Rooibos?’ Lotte kijkt vragend.

‘Is goed, lekker!’ Ik haal twee theeglazen uit haar keukenkast en bedenk hoe thuis ik me voel hier bij mijn hartsvriendin in haar kleine keuken. Het is grappig dat we al zo lang vriendinnen zijn, want we zijn heel verschillend. Lotte is soms jaloers op mijn zakelijkheid, ik kan met afgunst kijken naar haar zachte kant en haar vermogen om zich helemaal aan iemand te geven. Al heeft die overgave die ze voor Niek heeft voor mij soms iets te veel weg van afhankelijkheid.

‘Taart?’ Lotte houdt een schaal in de lucht met daarop drie grote punten appeltaart. Ik ruik de geur en sluit even mijn ogen.

‘Hebben de meiden gebakken. Dit is het restje van gisteren.’

‘Mmm, lekker!’ zeg ik gemeend, ‘toch blijft het bijzonder dat jij al meiden hebt die appeltaarten bakken, terwijl ik nog niet eens overweeg om zwanger te worden.’

Lotte schuift een groot stuk taart onder mijn neus. ‘Ik heb er slagroom bij gedaan, lijnen kan morgen wel weer.’

De taart smaakt zalig. Ik sluit opnieuw mijn ogen en ben terug in de keuken van mijn moeder. De geur van taart maakt me weemoedig. Het doet me denken aan de tijd waarin mijn vader nog leefde. Hij kon altijd zo genieten van mijn moeders zelfgebakken appeltaart. Even zie ik mijn moeder voor me, geestelijk afgetakeld in haar verzorgingstehuis.

‘Eef?’ Lotte kijkt me vragend aan.

‘Ja, waar hadden we het ook weer over?’

‘Het verschil tussen jou en mij, ik heb al kinderen en jij moet er nog niet aan denken, terwijl we even oud zijn.’ Ik slik een groot stuk appel weg en kijk mijn vriendin aan.

‘Nou, nog niet aan denken dat is wel het andere uiterste. Zo wars ben ik er ook weer niet van.’

Ik drink mijn thee, Lotte blijft me aankijken. ‘Ja, niet dat ik zwanger ben of zo!’

Lotte lacht. ‘Ik dacht echt even dat je me groot nieuws ging vertellen!’

‘Nee, nee, maar weet je, de laatste tijd kijk ik er wel anders tegenaan. Ik ben nu vierendertig, en ik wil heel graag een gezin, dat weet je. En als ik nog jaren wacht word ik wel een hele oude moeder. Sta ik straks als veertiger met een peuter aan de hand bij de schoolpoort.’

‘Lieve schat, peuters gaan nog niet naar school. Dan zijn het kleuters.’

‘Jaha, dat weet ik wel, kleuters, peuters, dreumesen. Het zal allemaal wel, maar als Johan en ik nu aan kinderen beginnen, dan is het wel over met ons vrije leventje. We doen zoveel leuke dingen samen. Als we morgen een weekend naar Parijs willen, dan doen we dat gewoon. En daarbij, we hebben nu geld genoeg om alles te doen wat we maar kunnen bedenken. En ik heb een leuke baan die trouwens ook niet deeltijd kan.’

Ik haal even adem. ‘En Lot, eerlijk, zie jij Johan al minder gaan werken om voor een baby te zorgen?’

We kijken elkaar aan, en schieten tegelijkertijd in de lach. Ik zie het al voor me: Johan die in een pak van Hugo Boss een enorme poepluier verschoont.

‘Ja, weet je, ik had ook nog best even met kinderen willen wachten. Ik heb je dat weleens verteld. Maar Niek wilde zo graag. Uiteindelijk ben ik er ook steeds meer voor gaan voelen. Maar dat echte moedergevoel heeft wel moeten groeien, hoor. Het was echt niet zo dat ik ineens intens gelukkig was na de geboorte van Isa en Fleur.’

Ik denk terug aan de bevalling van haar tweeling, het was een heftige geweest en Lotte had maanden nodig gehad om te herstellen.

‘Ja, maar dat kwam ook door je bevalling, als die anders was gelopen had je waarschijnlijk een ander gevoel gehad.’

‘Ik weet het niet,’ antwoordt Lotte, ‘ik herinner me nog goed dat ik het een enorme verantwoordelijkheid vond om twee kleine meisjes op de wereld te zetten. Achteraf gezien was ik misschien te jong en was ik nog niet toe aan het moederschap op mijn vijftienvijfentwintigste.’

Ik roer in mijn thee en laat bewust een stilte vallen. Ik heb in die tijd ook weleens gedacht dat Lotte nog niet toe was aan een zwangerschap. Sterker nog, ik was behoorlijk in shock toen ze me het nieuws vertelde. Zeker toen het ook nog om een tweeling bleek te gaan. Het is niet de eerste keer dat ze laat doorschemeren dat Niek eerder aan kinderen toe was dan zij.

Lotte staat op en schenkt thee. ‘Niek had het al veel langer over kinderen. Zelfs al toen mijn hoofd er nog helemaal niet naar stond. Ik moest er nog niet aan denken, een stel van die kleine hummels met snotneuzen, die je ’s nachts uit je slaap halen.’

Ze zwijgt even. Ik kijk langs haar heen naar buiten, en zie een roodborstje dat aan een korst brood op het gras pikt.

‘Weet je Eva, het is heel vreemd, maar als iemand maar lang en vaak genoeg tegen je zegt dat het echt heel leuk is om kinderen te krijgen, dan ga je dat op gegeven moment ook geloven. En het is ook geweldig!’ Haar ogen stralen. ‘De tweeling is het beste wat ons ooit overkomen is.’

Ze kijkt me aan. ‘Hoe is dat dan bij jou en Johan?’

Meteen flitst Stijn door mijn hoofd. Of is het mijn hart?

‘Kinderen. Daar zijn we nog niet mee bezig. Niet echt. Meestal gaat het goed maar soms is hij zo afstandelijk,’ zeg ik, en drink van mijn thee, ‘ik heb het gevoel niet echt tot zijn kern door te dringen, maar als ik daar dan met hem over wil praten, dan lukt dat niet.’

‘Ja zeg, is dat niet met alle mannen het probleem?’ We lachen tegelijkertijd.

‘Een goedemiddag samen!’ We hebben Niek niet horen binnenkomen. Hij zwiert zijn grijze jas over een stoel en komt erbij zitten. ‘Stoor ik?’

‘Neu.’

‘Valt wel mee.’ Ziet hij niet dat hij midden in een gesprek valt?

Mijn stoel maakt een schurend geluid, als ik hem naar achteren schuif. Het schrapende geluid klinkt hard in de kleine keuken.

‘Ik ga naar huis.’

‘Oké, weet je zeker dat je niet blijft eten?’

‘Nee, Johan wacht op me. We kletsen de volgende keer verder bij, oké?’ Ik knipoog snel naar Lotte. Niek kijkt me aan, zonder me echt te zien.

‘Dag,’ zeg ik zacht.

‘Dag!’

Mijn wielen glijden moeiteloos over het asfalt en als ik mijn straat inrijd, zie ik het licht in de keuken branden. Johan is druk bezig aan het kookeiland, het ziet er gezellig uit.

‘Lieverd! Wat fijn dat je er bent. Ik heb voor je gekookt.’

Mijn jas glijdt van mijn schouders en ik laat me op een keukenstoel vallen. Ik voel me ineens doodmoe.

Ik weet het zeker. De zwerver wordt niet in verband gebracht met de twee vrouwen.

De steekpartij was onverwacht. Ik voel een voor mij onbekende pijn als ik terugdenk aan het doden van mijn broer. Dit verdriet heb ik niet eerder ervaren. Kortsluiting. Even maar. Weg, geen pijn, geen gevoel.

De zaag doorklieft de stilte. Ik wil haar verrassen. In onze kleine tuin is het koud en ik voel me heerlijk alleen. Mijn zaag is bot, en de tanden haperen in de dikke stam van de struik die ik omzaag. In mijn hoofd begint een ader te kloppen, ik voel het en onderdruk de neiging om binnen in de spiegel te gaan kijken. Het suizen in mijn hoofd wordt luider en even ga ik zitten.

De kou dringt mijn lijf binnen en mijn gedachten gaan weer naar Steven. In het nieuws werd er nauwelijks aandacht aan besteed. Zijn broer, gereduceerd tot een klein regeltje in een krant. Gedegradeerd tot zwerver. Uitschot van de maatschappij. Het lijkt wel alsof de autoriteiten in Ravenstein het bewust een beetje stilgehouden hebben. Stel je voor, een vieze zwerver in hun nette stadje. Het suizen in mijn hoofd wordt minder.

Mijn gedachten dwalen af naar Saar en Merle. Ik weet zeker dat de politie geen enkel idee heeft naar wie ze op zoek moeten gaan. Mijn strafblad is schoon. Ik stel me een interview voor, waarin een geroutineerde verslaggever me geïnteresseerd vragen stelt. Wat zou dat geweldig zijn. Ik in de hoofdrol, zodat iedereen naar me zou moeten luisteren. Naar alles wat ik te vertellen heb. Dan zou niemand me meer kunnen negeren, de mensen zouden niet meer om me heen kunnen. Eindelijk zou ik in de spotlights staan. Dan zou het wel om mij draaien. Voor de allereerste keer in mijn leven zou ik de hoofdpersoon zijn.

‘Zeg meneer, mag ik vragen, hoe bent u tot deze daden gekomen?’

Mijn antwoord zou trefzeker zijn, de woorden zitten als vanzelf in mijn hoofd.

‘Als klein jongetje wist ik het al. Ik bedoel, dat ik anders was. Terwijl mijn klasgenootjes buiten voetbalden, ving ik kikkers en sneed ze doormidden. Langzaam. Ik kan genieten van pijn en bloed. Op een dag heb ik het katje van mijn buurmeisje verdrongen in de sloot achter ons huis. Dat gevoel van een tegenspartelend lijfje, dat niet sterk genoeg is om de strijd te winnen. Ik vind het geweldig opwindend.’

Ik stel me het gezicht van de interviewer voor. Geschokt, maar ook jaloers misschien, omdat hij deze dingen ook zou willen doen. In ieder mens schuilt een moordenaar. Dat weet iedereen.

Onverstoorbaar zou ik mijn relaas vervolgen. ‘Altijd al vond ik de mensen om mij heen dom. Ze willen misleid worden. Vooral volwassenen, zij willen alleen maar geloven wat henzelf het beste uitkomt. Zelfs toen mijn daden groter werden, bleven mijn ouders ontkennen dat ik anders was dan anderen. Hoe meer zij ontkenden, hoe meer ik het wilde bewijzen. Ik trok in die tijd veel op met een groepje jongeren, dat meer buiten de schoolbanken zat dan erin. Mijn intelligentie werd niet al te zeer op de proef gesteld, de meesten geloofden alles wat ik deed en zei. En ik was diegene die altijd net dat stapje verder durfde. Ik heb ze wel over me horen praten. Eigenlijk waren ze bang voor me. Eentje zei eens dat een boosaardige glans in mijn ogen maakte dat de

anderen vol angst en respect toekeken en niets durfden te doen als ik bezig was met het martelen van dieren of het treiteren van bejaarden. Weet u, meneer de interviewer, ik heb zelfs een keer een paard gedood.'

Ik zou op het puntje van mijn stoel schuiven om de volledige zwaarte van mijn daad tot het volle besef van de man te laten doordringen. Dramatisch zou ik mijn rol verder vertolken door te zeggen dat het groepje uiteenviel toen we ouder werden.

'Hoezo?' zou de interviewer vragen.

'De schuld van hun ouders.'

'De schuld?'

Zag ik daar nu verontwaardiging op het gezicht van de interviewer? Mijn handen worden vuisten. 'De schuld, natuurlijk! Zij bemoeiden zich met hun kinderen, en die lieten mij daardoor in de steek. Ze gingen studeren en op tennis of hockey. Mijn ouders bemoeiden zich niet met mij of mijn broer. Zij hadden het te druk met hun carrières. Zal ik jou eens vertellen waarom mijn ouders kinderen kregen?' Mijn wijsvinger zou priemend naar de interviewer wijzen. Onwillekeurig zou deze angstig een stukje terugdeinzen op zijn stoel.

'Mijn ouders kregen geen kinderen uit liefde. Nee, hun vrienden kregen kinderen en omdat ze niet konden achterblijven bij de ongeschreven standaard van hun societygroepje, werd mijn moeder zwanger. Maar ze keken niet naar ons om. Ik ben altijd overbodig geweest. Mijn broer trouwens ook, maar die hield zijn mond. Ik niet, ik ving de klappen op. Weet je hoe dat voelt, meneer de interviewer in je mooie pak, als je vader een riem pakt en zijn onmacht en frustratie over zijn nietszeggende leven op je rug leeg ranselt? Vast niet. En weet je hoe dat voelt, als je moeder in de hoek van de kamer toekijkt, en vervolgens doet alsof er niets aan de hand is? Bang omdat ze anders zelf in elkaar geslagen wordt? Nee, dat weet u niet. Dus houdt u uw veroordelende blik maar voor u. En in de groep vrienden die ik had, werd er wel naar me gekeken, daar stelde ik tenminste iemand voor!'

Mijn gedachten stokken. Is dit dan echt hoe ik over mezelf denk? Mijn hoofd leeft een eigen leven en beweegt ritmisch van links naar rechts terwijl de film verder draait. Steeds dezelfde beweging, steeds opnieuw. Het gevoel van controle maakt me rustig.

'Wat verschrikkelijk. Dat gun je niemand, zo'n jeugd! Ik hoor hier duidelijk jouw wens om ook ouders te hebben die meer aandacht voor je hadden. En beter voor je zorgden. Heb je eigenlijk ooit liefde of genegenheid gekend? En hoe is de relatie nu tussen jou en je ouders?'

Ik slik de bittere smaak weg. 'Godverdomme, wat een zoetsappig gezeik.'

'Maar, ik voel in je verhaal toch duidelijk de wens van een klein kind om gehoord te worden. Lijfde je zeker vaak alleen?'

Ik onderdruk de neiging om deze betweterige mediaman op zijn neus te timmeren.

'Voelen? Dat hebben mijn ouders me al jong afgeleerd. Weet je wanneer ik wat voel? Als ik vrouwen verkracht en ze daarna wurg. Dan voel ik geilheid en liefde, en tederheid en macht. Op die momenten weet ik wat jullie allemaal bedoelen als je het over voelen hebt. En de rest van de tijd speel ik een toneelspel. Als ik mijn vrouw neuk voel ik niets, maar omdat ik zo slim ben heeft ze het niet in de gaten, en denkt ze dat ze met een geweldige man getrouwd is. En doe maar niet alsof alleen jij heer en meester bent, want ook ik heb een geslaagd leven met een vrouw en een

baan. En trouwens, over een paar maanden zal de hele wereld mijn naam kennen. Niemand zal me meer weghonen of ontkennen.'

Voor de man nog iets zou kunnen vragen, storm ik in gedachten de televisiestudio uit. De deur zou ik hard in het slot smijten. Stelletje ratten, proberen mij te pakken, omdat ik niets voel, schreeuw ik in gedachten uit.

Ik kijk naar mijn hand en zie hoe de tanden van de zaag zich in mijn vlees hebben gedrukt. Het bloed loopt in een straaltje over de rug van mijn hand. Kortsluiting. Steven. Bloed. Ik schud mijn hoofd. Weg. Die beelden moeten weg. Als ik mijn hand naar mijn mond breng en mijn bloed lik, voel ik de warmte weldadig op mijn lippen. Ik lach en loop door de tuin ons huis in, nagenietend van de bekende smaak in mijn mond.

‘Maar wat betekent het?’ vraag ik aan Lotte. Ik ben alleen thuis en klem mijn mobiel tussen mijn oor en schouder. De knop van mijn Senseo veroorzaakt een zoemend geluid, het straaltje vocht sijpelt in het kopje. ‘Echt hij kan zo soms chagrijnig doen,’ ga ik verder, ‘dan weet ik gewoon niet wat ik moet zeggen, want alles is fout.’

Het blijft stil aan de andere kant.

‘Hebben jullie dat dan nooit?’

‘Jawel, maar onze ruzies gaan over andere dingen. Over dat we te klein wonen, en dat Niek zoveel weg is, en vooral ook over de taakverdeling in huis. Sinds ik gestopt ben met werken, heeft Niek het idee dat hij in huis niets meer hoeft te doen. Niet in het huishouden, niet aan de boodschappen, en vooral niet aan mij. Het lijkt soms alsof hij me niet meer zo interessant vindt nu ik geen baan meer heb. En dat terwijl ik het gevoel heb dat mijn wereld alleen maar groter is geworden, nu ik druk ben met opzetten van mijn schilderijenexpositie.’

‘Ja, dat is dus een groot verschil, want als wij ruzie hebben gaat het gewoon nergens over. Er is geen directe aanleiding, dus er lijkt ook niets op te lossen te zijn. Jullie kunnen tenminste nog praten over een baan voor jou, of een betere taakverdeling, maar dat gaat dus niet bij ons. Laatst kregen we ruzie over een stapel folders die op ons bed lag. En zo is het elke keer wat anders. Na de laatste ruzie ben ik woest het huis uit gestormd, en kwam ik toevallig Stijn tegen. Weet je, trouwens, nu ik aan Stijn denk, ik vind hem zo anders dan Niek.’

‘Je zou niet zeggen dat het broers zijn.’

‘Ik vind Stijn echt een geweldige collega, in het begin had ik er niet zoveel zin in eerlijk gezegd, we zitten toch maar met zijn tweetjes op kantoor daar. Ik wilde liever een vrouwelijke collega. Maar dat was voor ik Stijn kende. Met hem praat ik heel gemakkelijk. Praat jij nog gemakkelijk met Niek?’

Ik hoor hoe ik doorratel, waarom begin ik nu over Stijn? Wat zal Lotte ervan denken? En wat denk ik er zelf eigenlijk van?

‘Ja. Nee. Ik weet het eigenlijk niet. Het is anders dan vroeger. Natuurlijk is er veel veranderd sinds we kinderen hebben.’

Het blijft even stil. Ik wacht af, ik ken Lotte. Ze denkt rustig na over haar volgende zin. Weloverwogen en rustig de tijd nemend voor de woorden die ze zeggen wil.

‘Soms vraag ik me af hoe leuk Niek me nog vindt. Weet je, voor de tweeling er was, kon hij me zo intens verrassen. En nu lijkt het soms alsof hij me voor lief neemt.’ Het klinkt verdrietig. ‘En dat komt ook omdat we zo’n klein huis hebben. We zitten veel te dicht op elkaar. Maar dat probleem wordt binnenkort opgelost.’ Haar woorden klinken nog zachter.

‘Hoezo?’ vraag ik haar terwijl mijn vinger een denkbeeldig plekje op het koffiekopje

wegpoetst.

‘Niemand weet het nog, maar we zijn bezig met een nieuw huis. Het is bijna gênant om te vertellen in deze tijd van crisis, maar het is een huis met een grote tuin en het ligt helemaal vrij in het groen aan de Maasdijk.’

‘Geweldig!’

‘Wist je echt niet dat Niek en ik er mee bezig waren?’

‘Nee, hoe zou ik dat moeten weten dan?’

Het blijft even stil aan de andere kant, ongeduldig neem ik een slok van mijn koffie.

‘We kopen het via jouw Johan! Hij is de verkopend makelaar. Wat correct dat hij zijn mond heeft gehouden. Zelfs tegen jou!’

‘Ja,’ zeg ik en ik kan een gevoel van wrevel niet onderdrukken.

‘Meid, weet je wat jij moet doen?’

‘Nee?’

‘Een dikke jas aantrekken en een stuk over de dijk lopen. Gewoon, even lekker uitwaaien en alle muizenissen van je afschudden. Als je wil ga ik met je mee.’

Ik denk even na voor ik antwoord geef. ‘Lotte, dat ga ik doen. Maar laat me dan maar alleen gaan als je het goed vindt. Ik heb het nodig om tot mezelf te komen, oké? Zullen we anders over anderhalf uur in de Keurvorst afspreken? Drinken we daar lekker een glas wijn samen.’

‘Daar hoef ik niet over na te denken, is goed!’

Mijn najaarsjas is dik en toch huiver ik als ik de voordeur achter me dichttrek. Ik passeer de oude waterpomp op het midden van het pleintje en stap de hoge stoep op langs de winkeltjes.

Ik denk terug aan vroeger en voel de sfeer van het stadje op me drukken. De straten zijn er smal, en dat maakt het contrast met de weidse dijken en de uitgestrekte Maas die er langs stroomt nog groter.

Ons huis staat in het centrum en ik kom langs de Keur als ik naar de dijk wandel. Het ziet er gezellig uit achter de grote ramen. Mensen zitten te eten en ik zie hoe een fles wijn rondgaat aan de grote stamtafel in het midden van het café. Op de schouw hangt een krijtbord met daarop het menu van de dag. Ik krijg altijd honger als ik dat lees.

Ik loop verder en nader de stadspoort. Uit de plaatselijke pizzeria komt een geur die me doet watertanden. Misschien straks maar even wat eten als ik in de Keur ben, schiet het door me heen. En dan sta ik op de dijk. Steeds opnieuw word ik getroffen door de weidsheid, en ook nu weer voel ik me klein door de grote lege vlakte. En toch voelt het heerlijk, hier kan ik tenminste vrij ademen, verlost van de verstikkende benauwdheid die ik soms ervaar in het broeierige stadje.

Ik twijfel even en besluit intuïtief om links af te slaan. Het gesprek met Lotte heeft me geraakt door alle openheid waarmee ze vertelde over de ruzies met Niek. Ik weet niet wat het is, maar de laatste tijd heb ik een minder goed gevoel bij hem. Ik kan het niet in woorden vatten, maar er is iets veranderd. Lotte ken ik al mijn hele leven. Ze

heeft veel meegemaakt. Ze groeide op bij een wat oudere oom en tante nadat haar ouders, toen ze negen jaar oud was, waren omgekomen bij een tragisch verkeersongeval.

Ik mijmer verder, en denk aan Niek, zoals hij indruk op me had gemaakt, de eerste keer dat ik hem zag. Niek en Lotte waren collega's en ik weet nog hoe oprecht blij ik voor haar was dat ze een man had gevonden die goed voor haar leek te zijn. Ze viel altijd op van die foute types. Van die heerlijke mannen om te zien, maar die last hadden van bindingsangst of niet trouw konden blijven aan één vrouw.

Rillerig steek ik mijn handen diep in mijn zakken. Het ziet er ongezellig uit buiten, en ik ben blij dat ik met Lotte heb afgesproken. Het zit me dwars dat ik een aversie tegen Niek aan het opbouwen ben, vooral ook omdat ik niet kan herleiden waar het vandaan komt. 'Denk!' zeg ik hardop tegen mezelf. Wat is er gebeurd de afgelopen maanden, wat jou dat gevoel geeft? Zou hij vroeger ook zo ongegeneerd bij een gesprek tussen Lotte en mij zijn komen zitten? Hij is chirurg, het is een intelligente man, daar mag je toch wel wat meer fijngevoeligheid van verwachten? Het was toch duidelijk dat Lotte en ik een gevoelig onderwerp bespraken bij haar in de keuken? Is hij veranderd?

Nu ik erover nadenk, Lotte is de laatste tijd wel veel alleen thuis.

'Hij heeft het druk', zegt ze vaak schouderophalend, als ik opmerk dat Niek wel erg veel weg is de laatste tijd.

'Je moet zijn telefoon checken!' zei ik tegen haar, 'het begint vaak met sms'jes, als een man een ander heeft.'

'Nee joh, dat is toch niets voor Niek,' verzekerde ze me.

Ik had mijn mond gehouden, maar nu ik er opnieuw over nadenk, realiseer ik me dat ik daar nog niet zo zeker van ben. Niek is lang, donker en welgemanierd. Ik ken bosjes vrouwen die daarvoor vallen. Maar hij is ook dominant, en de laatste tijd lijkt deze eigenschap meer op de voorgrond te treden.

Het begint te regenen, ik draai me om en begin aan de weg terug. Als ik rechts naar beneden kijk, zie ik de volkstuintjes liggen. Ze zijn het toonbeeld van troosteloosheid met dit koude weer. Links vliegt een reiger over het water. Een boot volgeladen met containers vaart rustig over de Maas en ik zie een klein meisje achter het raampje van de kajuit. Ze staat naast de schipper, vast haar vader. Even voel ik een steek in mijn maagstreek. Ze zwaait naar me, ik zwaai terug.

Eenmaal onder de stadspoort door voel ik me weer omarmd door het stadje. Hier voel ik me veilig, dit is mijn thuis. Mijn stevige laarzen vinden grip op de oude keien van de hobbelige straten.

Ik heb een nieuw inzicht opgedaan in het uur dat ik alleen heb doorgebracht. Zou Niek echt een ander hebben? Ik besluit hem in de gaten te houden, want wie aan mijn vriendin komt, die komt aan mij.

Ik duw de zware deur van de kroeg open, de lome warmte komt me uitnodigend tegemoet. Lotte zit al op me te wachten aan onze gebruikelijke ronde tafel in de hoek bij het raam. Het glas rode wijn voor haar is nog vol.

'Hoi!' Ik kus haar op beide wangen, waarna mijn oog als vanzelf op het krijtbord met

het weekmenu valt.

‘Varkenshaas in bladerdeeg’, zegt Lotte, me onafgebroken aankijkend.

‘Je kent me te goed, alleen jij weet dat ik altijd wat wil eten als ik hier ben,’ lach ik terug.

‘Mag ik een rode wijn?’ vraag ik aan het meisje dat inmiddels aan ons tafeltje staat, ‘en kan ik nog een mosterdsoep bestellen? Of is de keuken al dicht?’

Ik ga zitten en trek mijn jas uit. Lottes wangen zijn rood.

‘Zeg, wat zie jij er akelig stralend uit,’ zeg ik tegen mijn vriendin.

‘Zou kunnen,’ klinkt het nonchalant. Haar ogen glimmen.

‘Jij... o... dat kan maar één ding betekenen als jij zo zit te stralen. Meid, je geeft zowat licht in het donker!’

‘Is het wat ik denk?’

‘Ik weet niet wat jij denkt.’

‘Laat ik het zo zeggen: lagen de kinderen vroeg op bed, en hadden jij en Niek een moment samen?’

‘Mwa... ik zou het wel iets meer dan een moment willen noemen,’ zegt ze, en kijkt me gelukkig aan.

Het meisje zet mijn rode wijn neer. ‘De soep komt zo.’

Ik drink mijn wijn en besluit mijn gevoel over Niek voorlopig voor mezelf te houden. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om het intense geluk dat mijn vriendin uitstraalt te verstoren. Misschien heb ik het wel helemaal mis. Ik hoop het oprecht, want juist zij verdient iemand die haar trouw is. En het geluk dat uit haar ogen straalt is echt.

‘Heerlijk!’ zeg ik genietend en eet mijn warme soep. De wandeling op de dijk heeft me tot in mijn botten verkild.

‘Hoe was het om even alleen te zijn?’ vraagt Lotte.

Haar stem klinkt warm. Dat waardeer ik ontzettend in haar, de oprechte belangstelling die ze heeft voor hoe ik me voel. Ik ken maar weinig mensen die zo goed luisteren naar wat ik te vertellen heb. Even denk ik aan Stijn.

‘Fijn, ik ben weer wat rustiger over Johan en mij. Ik ben lekker uitgewaaid en heb me voorgenomen dat ik de volgende keer dat hij irritant doet, niet reageer op zijn woorden. Ik ga me niet meer tot onnozele ruzies laten verleiden. Dat is zo zinloos. En na zo’n ruzie duurt het bij mij weer weken voordat ik zin in hem heb.’

‘Ja, dat heb ik ook, maar bij mannen werkt dat toch anders. Zij willen een ruzie goedmaken door seks te hebben en wij vrouwen juist pas als het weer goed is. Toch?’ Ze kijkt me aan en zwaait intussen voor nog meer wijn.

‘Ik moet morgen werken, dat weet je toch?’ zeg ik.

‘Eentje nog?’

‘Oké de laatste dan,’ laat ik me snel overhalen.

‘Zou dat bij iedereen zo zijn?’

‘Wat?’

‘Nou, dat er na een ruzie weer tijd nodig is om goede seks te hebben?’

‘Ik hoor het wel van meer vriendinnen, maar ik weet ook wel hoe het komt. Bij ons bijvoorbeeld, als de kinderen intensief zijn, dan ben ik blij dat ik ’s avonds mijn bed zie. Op die momenten wil ik slapen en verder geen gepluk aan mijn lijf. En trouwens, als ik zo tegen het eind van mijn pilstrip ben en ik moet ongesteld worden, dan ben ik vaak chagrijniger en komt er ook niet veel van.’

‘Weet je, dat is bij ons nu al zo soms. Als we een hele drukke week hebben gehad samen, zijn we blij dat we op bed liggen met een goede film op televisie. En we hebben nog niet eens kinderen.’

We drinken onze wijn, rekenen af en gaan de koude nacht in.

‘Is het toch nog laat geworden,’ geeuw ik tegen Lotte.

‘Welterusten dan maar!’

‘Slaap lekker!’ We gaan uit elkaar voor de deur van de Keurvorst, onze huizen liggen precies in tegenovergestelde richting. Mijn voetstappen weerklinken in de stille straat en ik overdenk de avond met een glimlach om mijn lippen.

Dan ineens is het besef daar. Ik schrik zo dat ik stilsta en geen stap meer verzetten kan. Lottes woorden over het einde van haar pilstrip galmen na in mijn oren. Het koude zwart van de nacht omsluit me. Het is al een week geleden dat ik mijn laatste pil slikte en mijn stopweek is inmiddels bijna voorbij. En dan die moeheid! Stommeling dat ik ben! Het beeld van mijn ongeopende doosje tampons in de badkamer staat plots haarscherp op mijn netvlies.

Lotte prikt lusteloos in de schnitzel op haar bord.

‘Mama, is vlees echt van dode dieren gemaakt?’

Ze kijkt haar dochter aan zonder wat te zeggen.

‘Dat weet je best, jij bent gewoon een kleine baby,’ bitst Isa tegen haar tweelingzus.

‘Jij bent net zo oud, dus dan ben jij ook een kleine baby.’

‘Fleur! Isa! Alsjeblieft!’ Ze zegt het harder dan de bedoeling was.

Waar blijft Niek toch? Hij had vanmorgen beloofd om op tijd te zijn voor het eten.

En nu zit ze hier, met een vechtende tweeling en een leeg hart. Welkom in de film van mijn leven, denkt Lotte verdrietig, terwijl ze de vla op tafel zet.

‘Waarom is papa er alweer niet?’

‘Ja, hij is wel heel vaak weg mam.’

‘Hé les, eet door dan gaan we naar boven.’

Binnen tien tellen heeft de tweeling hun vla gegeten.

‘Mogen we van tafel mam?’

Lotte knikt, blij met de rust die ze krijgt. Drie tellen later zit ze alleen tussen de etensresten. Het gevoel van eenzaamheid slaat opnieuw toe. Waarom mist ze juist op dit soort momenten haar ouders zo verschrikkelijk? Ze voelt zich weer de kleine Lotte van toen. Het kleine meisje dat nog heel lang dacht dat haar ouders wel weer terug zouden komen, als ze heel lief was en maar hard genoeg haar best deed.

Ze hoort de voordeur opengaan en doet geen moeite om de enorme woedegolf die in haar lichaam omhoog buldert tegen te houden. Ze schuift haar stoel naar achteren terwijl ze driftig de borden begint te stapelen.

‘Zo, hier wordt gewerkt!’ Niek klinkt vrolijk, met zijn frisse blik en verwaaide haren ziet hij eruit als een model uit een Hugo Bossreclame.

Lotte zwijgt en gaat stug door met het vullen van de vaatwasser.

‘Schat! Wat is er?’ Hij pakt haar vast.

‘Het is weer hetzelfde als toen.’

‘Hoezo? Wat bedoel je met “toen”?’

Niek wast zijn handen en lijkt zich totaal onbewust van de frustratie waarmee Lotte haar woorden op hem afvuurt. Met een woest gebaar smijt Lotte de klep van de vaatwasser dicht.

‘Net als die keer met Nanda!’

‘Met wie?’

‘Doe maar niet of je haar vergeten bent, Niek. Ik ben haar in elk geval niet vergeten! Ik weet het nog als de dag van gisteren. Toen was je ook steeds onbereikbaar en beloofde je net als nu ook om op tijd thuis te zijn. Het is godverdomme precies hetzelfde. Moet ik je telefoon checken? En toen we de laatste keer die geweldige seks

hadden, dacht je toen ook aan haar? Vertel het me maar Niek, dan weet ik in elk geval waar ik aan toe ben. En je kinderen ook!’

Niek zakt met open mond op een keukenstoel.

‘Lotte, ik weet niet wat ik moet zeggen.’ Hij haalt adem en sluit zijn mond weer.

‘Denk jij echt dat ik een verhouding heb, omdat ik te laat ben voor het eten? En geloof jij oprecht dat ik mijn huwelijk en mijn kinderen op het spel zou zetten voor een scharrel? Lotte, kom op, dit kan ik niet eens serieus nemen.’ Er is geen spootje woede in zijn stem, alleen verbazing. Hij spreekt niet eens harder.

‘Je hoeft niet zo belerend te doen. Want jij weet net zo goed als ik dat de relatie, want dat was het, die jij met Nanda had, niet zomaar een scharrel was. Dat heb jij jezelf misschien wijsgemaakt. Moet ik de feiten nog even voor je opsommen? Ik zal jouw geheugen nog wel even opfrissen, vriend! Gerenommeerd chirurg valt op jong meisje, van wie hij weet dat ze ontzettend tegen hem opkijkt. Het streelde zijn ego en hij kon niet met zijn handen van haar instrumenten afblijven, om maar even in chirurgische termen te spreken.’

Lotte komt nu echt goed op dreef. Alle opgekropte woede van de afgelopen tijd vindt noodgedwongen zijn weg naar buiten. Tot op dit moment heeft ze niet beseft dat het haar zo hoog zit. Eva’s stem gonst door haar hoofd, *je moet zijn telefoon controleren*.

Ze negeert het drukkende gevoel achter haar ogen. ‘En dat je al een relatie had, dat was je vergeten. En dat zij je naderhand beschuldigde, omdat je haar meerdere was, daar heb je zeker ook geen herinnering meer aan. Ik ben godverdomme door het stof gegaan om bij je te blijven. Nanda beschuldigde je zowat van verkrachting Niek! Je mag van geluk spreken dat ze de politie er niet bij heeft gehaald!’

‘Je weet hoe het zit, Lotte. Jij weet dat zij het niet kon verkroppen dat wij bij elkaar bleven. En ik heb je al honderd keer verteld hoeveel spijt ik heb, en dat ik niet weet wat me bezielde. En ja, het streelde mijn ego. Mag ik! Ik heb jarenlang knetterhard gewerkt om mijn studie af te ronden, om vervolgens een verantwoordelijke baan te krijgen in een goed ziekenhuis. En dan komt er zo’n meiske, want meer was het niet, dat weet jij ook, dat je aan alle kanten laat voelen dat ze je geweldig vindt. Dan moet je als man sterk in je schoenen staan, Lotte. Ik wilde dat ik de tijd kon terugdraaien, maar dat kan ik niet.’

Lotte zegt niets, ze staat tegen het aanrecht, lamgeslagen.

‘Laat dat verleden los Lotte. Je maakt alles kapot door er steeds opnieuw wat achter te zoeken als ik later thuis ben. En ja, ik ben veel weg, dat weet ik. Maar jij weet ook dat we met een ander huis bezig zijn, dat dankzij mijn inkomen gefinancierd kan worden. Nee stil, dat is prima, want we hebben er samen voor gekozen om jouw baan op te zeggen. En ik sta er volledig achter dat jij je richt op de verkoop van je schilderijen. Maar het maakt ons wel kwetsbaar. En nu er een nieuw project gestart is binnen het ziekenhuis, moet ik veel werken. Ik kan gewoon niet wegblijven. We kunnen niet alles, Lotte. Als dat huis er moet komen, dan moeten we er voor gaan, en elkaar vertrouwen. En als je dat na al die jaren nog steeds niet kan, dan moet je daar eerlijk over zijn.’ Zijn

laatste woorden blijven dreigend in de ruimte hangen.

Lotte zegt niets. De punt van haar laars wipt op en neer op de keukentegels.

‘Ik heb het je al heel vaak gezegd, en ik wil het je nog duizendmaal vaker zeggen als het helpt. Ik houd alleen van jou. Dat met Nanda was iets eenmaligs, de relatie tussen jou en mij is zo hecht nu dat ik het niet in mijn hoofd zou halen om ons huwelijk en ons gezin op het spel te zetten. Ook ik ben volwassen geworden.’

Lotte draait zich om, haar blik glijdt naar buiten. Het kleine achtertuintje moet nodig opgeruimd worden. De skeelers van de meiden liggen in een hoek gesmeten, hun fietsen staan ernaast, de schooltassen nog achteloos onder de snelbinders. Ze knippert met haar ogen, maar de tranen komen toch. Ziet ze het dan echt zo verkeerd? Ze merkt het toch ook aan Eva, de laatste keer dat ze er was wist ze niet hoe snel ze weg moest komen toen Niek erbij kwam zitten. Er zit iets niet goed, maar ze weet niet wat. Onrustig wrijft ze een verdwaalde pluk haar naar achteren. Deze valt meteen weer terug, en het kleine gebaar maakt haar nog bozer.

‘Eva zegt dat ik je telefoon moet controleren op gekke berichten.’ Lotte hoort hoe belachelijk haar woorden klinken.

‘Jullie zijn geschift, weet je dat? Trouwens, waar bemoeit Eva zich mee?’ Hij schuift het bord eten in de magnetron. Zijn vingers trommelen op het aanrechtblad tot het signaal klinkt.

‘Ik weet niet waar je mee bezig bent, maar ik weet wel dat ik er heel erg klaar mee ben. Gezellig thuiskomen zo na een drukke dag in het ziekenhuis. Je bekijkt het maar, ik ga straks hardlopen, en wat jij doet moet je zelf weten, Lotte. Weet je waar mijn loopschoenen zijn?’

Voor ze antwoord kan geven stormt de tweeling de trap af.

‘Papa! Je bent thuis!’

Het gezicht van Niek straalt als zijn twee meiden hem om zijn nek vliegen. Lotte kijkt met gemengde gevoelens naar het tafereel.

Uren later zit ze op de bank, een glas wijn binnen handbereik. De televisie staat uit, het vertier op de zenders lijkt vandaag te snel en te oppervlakkig. Voor de derde keer leest ze dezelfde regel in haar nieuwe boek en nog dringt niet tot haar door wat er staat.

Ik besluit Lotte te bellen, we hebben elkaar de hele dag nog niet gesproken.

‘Is Niek alweer weg?’

Ik hoor het scherpe randje aan mijn woorden. Misschien is het daarom dat Lotte niet meteen antwoord.

‘Hij is op het moment veel aan het hardlopen, Eva.’ Lotte klinkt timide.

‘O ja? En waar loopt meneer dan hard?’ Ik neem niet eens de moeite om mijn irritatie te verbergen. Het interesseert me niet waar Niek hardloopt. Als hij al aan het hardlopen is. Misschien is hij wel bij een andere vrouw. Het is belachelijk hoe vaak hij Lotte alleen laat.

‘In Herperduin, in de bossen.’

‘En jij hebt zeker de meiden weer alleen op bed gelegd, voor het eten gezorgd en zit nu uitgeteld op de bank’

‘Eva, je belt niet gelegen nu, ik heb ruzie gehad met Niek en ik weet het even niet meer. Sorry, maar ik wil rust, ik ben echt heel moe. Ik praat je snel bij oké?’

Ik leg mijn mobiel neer en voel hoe het verdriet zich in me nestelt. Ik heb mijn vriendin nodig en zij mij. Maar ze sluit me buiten. Juist nu.

Nog steeds ben ik niet ongesteld en ik weet niet wat ik moet doen. Tenminste, dat maak ik mezelf wijs. Natuurlijk weet ik wat ik moet doen. Naar de drogist gaan en een zwangerschapstest kopen, zodat ik weet waar ik aan toe ben. Maar er zit me ook nog iets anders dwars, ik weet alleen niet wat. Is het Lottes stem? Ze klonk verdrietig.

Ik plof op de bank. De krant kopt groot: RECESSIE NOG LANG NIET TEN EINDE. Ja, dat wisten we al, denk ik geïrriteerd. De krant is oud, en ik neem me voor de lectuurbak vanavond op te ruimen. Zal ik anders even naar Lotte gaan? Beter van niet, ik weet hoe ze is. Als zij zegt dat ze alleen wil zijn, dan wil ze ook echt alleen zijn. Dat vind ik zo moeilijk aan haar. De manier waarop zij zich op de momenten dat ik haar graag wil helpen, hermetisch voor mij afsluit. Soms denk ik dat het te maken heeft met de tragische dood van haar ouders. Alsof ze zich wil beschermen. Ze zou inmiddels toch beter moeten weten, na alles wat ze heeft doorstaan. Ik wil er zo graag voor haar zijn, maar juist op die cruciale momenten waarop ik mijn diepste vriendschap aan haar wil laten zien, sluit ze me buiten. En dat doet pijn, want ik wil haar zo graag helpen. We zijn elkaars verlengstuk. Lotte en ik horen bij elkaar.

Ik vouw de krant dicht. Dan blijft mijn hand als versteend in de lucht hangen terwijl mijn ogen over de kop schieten die ik al eerder op mijn mobiel zag. LICHAAM VROUW IN BOSSEN VAN HERPERDUIN GEVONDEN.

Dat is het, denk ik verbijsterd. Niemand in mijn omgeving komt nog in de buurt van die bossen vanwege het lijk dat er enkele weken geleden gevonden is. En Niek gaat er in

het donker in zijn eentje hardlopen?

‘Gaat het wel goed met jou?’ Stijn zet zwarte koffie voor me neer en schuift het dossier van Van Ekkeldom resoluut opzij.

Ik voel me moe en heb vooral geen zin in zijn directe vragen. En al zeker niet in zijn blik die altijd dwars door me heen lijkt te kijken.

Hij trekt zich er niets van aan en komt op de hoek van mijn bureau zitten.

‘Is het weer goed met Johan?’

‘Ja,’ zeg ik gedecideerd.

‘O,’ zegt hij, mijn strenge toon nabootsend.

Ik schiet in de lach, en vergeet even hoe ziek ik me vanmorgen voelde toen ik wakker werd. Mijn hoofd bonkt en mijn lijf lijkt van kauwgum vandaag. Nog steeds heb ik geen test gedaan en ik veroordeel mezelf elke dag opnieuw omdat ik wegloop voor wat er gaande is.

Stijns ogen zijn intens groen als hij me aankijkt. ‘Wat is er nou met je? Ben je ziek? Want als dat zo is, ga dan gewoon naar huis, ik red het hier wel.’

Zijn stem klinkt lief. Veel liever dan hoe je normaal tegen een collega zou praten. Houd ik mezelf nu voor de gek of gedraagt hij zich anders tegen mij? Ik blijf hem aankijken terwijl de vragen in mijn hoofd rondtollen.

‘Je gaat me er niets over zeggen hè?’ klinkt het gemoedelijk en ik zie lachrimpeltjes rond zijn ogen die me nog niet eerder zijn opgevallen.

‘Drink je koffie!’ Hij schuift de grote mok naar me toe en de geur van gemalen koffiebonen vult mijn neusgaten.

Mijn maag draait zich om en de golf van misselijkheid is niet meer te stoppen. Razendsnel rol ik mijn bureaustoel achteruit en schiet het toilet in. Ik ben net op tijd en leeg mijn hele maaginhoud in de toiletpot. Het braaksel is zuur en ik steun tegen de glanzende tegels.

‘Eva?’

‘Ja, laat me nu even met rust, ja!’ Ik schreeuw het bijna uit en proef opnieuw de vieze smaak in mijn mond. Het koude water uit de kraan geeft een oppepper aan mijn betraande ogen die kleurloos terugstaren in de spiegel.

Ik zie er niet uit, maar voel me zo ellendig dat mijn schaamte erbij in het niet valt. Slapjes duw ik de deur van het toilet open.

‘Sorry.’ Ik mompel het meer dan dat ik het zeg.

Stijn zegt niets, maar maakt geen aanstalten om van mijn bureau af te gaan. Hij blijft me aankijken en ik weet niet wat ik moet doen. Wegrennen of heel dicht bij hem blijven. Dit heb ik nog niet eerder meegemaakt met een man.

Ik zucht en zwijg. Stijn zit en kijkt. De radio speelt Guus Meeuwis en de woorden van het lied nemen ons gesprek over.

‘Geef mij nu je angst, ik geef je er hoop voor terug.’

Dan breek ik. Dit nummer op de radio, juist nu. Dit kan geen toeval zijn. ‘Ik denk dat ik zwanger ben.’

De stilte die volgt lijkt eindeloos te duren. Waarom feliciteert hij me niet zoals ieder normaal mens dat zou doen?

‘Ben je er blij mee?’ Het klinkt voorzichtig. En bijna bezorgd. Vaderlijk.

‘Johan weet het nog niet,’ zeg ik, ‘en nee, ik wil nog geen kind.’

‘Ik weet niet wat ik zeggen moet.’

De telefoon gaat, het display toont het nummer van meneer Van Ekkeldom. We nemen geen van beiden op. Het rinkelen stopt en de stilte die daarop volgt is opnieuw oorverdovend.

‘Wat zegt Lotte ervan? Zij is toch je allerbeste vriendin?’

‘Ik heb het er nog met niemand over gehad. En je houdt je mond hè, want als jij het tegen je broer Niek vertelt, dan weet Lotte het ook. En ik wil het haar zelf vertellen.’

‘Je weet dat je me kan vertrouwen.’

Als ik naar hem kijk voel ik de waarheid van zijn woorden en het bonzen van mijn hart wordt minder.

‘Misschien is het juist goed dat je het nog met niemand gedeeld hebt, zodat je eerst zelf kunt nadenken over wat jij nu eigenlijk wil.’

Hij staat op van mijn bureau en komt op zijn hurken voor me zitten. Onze ogen zijn op gelijke hoogte als hij zegt, ‘Eva, het is jouw lichaam en het is alleen aan jou om te bepalen wat je wilt. En als mensen daar een mening over hebben, jammer dan! Het is jouw leven.’

Hij pakt me bij mijn schouders en ik voel hoe de warmte van zijn handen door de dunne stof van mijn blouse dringt. Misschien verwar ik verliefdheid wel met zwangerschapshormonen, schiet het door me heen.

We zitten daar zonder te bewegen, de tranen die over mijn wangen stromen laat ik gaan. Bij Stijn heb ik geen reserves, bij hem ben ik thuis.

‘Waarom ben je zo lief voor mij?’

Voor het eerst sinds ik Stijn ken zie ik hem twijfelen voor hij antwoordt. Er is iets in zijn ogen dat onzekerheid verraadt. Een soort behoedzaamheid. Hij kiest zijn woorden duidelijk zorgvuldig voor hij ze met me deelt. ‘Dat moet je me niet vragen, Eva. Daar kan ik je geen eerlijk antwoord op geven.’ Hij blijft me aankijken als hij zich opricht en me een zachte kus op mijn voorhoofd geeft. Dan is hij weg, me in verwarring achterlatend.

‘Ik ben dit spuugzat Niek!’ Lotte staat tegenover haar man en beseft dat ze staat te schreeuwen als een viswijf.

‘Elke ochtend is het hetzelfde, jij hebt haast, en je laat mij met de zooi achter. Maar dat is afgelopen, dat kan ik je wel vertellen. Ik trek dit niet meer, en ik wil het ook niet meer!’

De tweeling zit voor de televisie, de meisjes kijken niet op of om, maar Lotte weet zeker dat ze elk woord horen dat Niek en zij tegen elkaar schreeuwen.

Hij schreeuwt terug. ‘Ik werk me kapot om alles te laten draaien hier! En jij, wat doe jij nu helemaal? Een beetje schilderen en de meiden naar school brengen. Ik begrijp echt niet waarom je zo zeurt, en al helemaal niet waarmee jij het dan zo druk zou moeten hebben!’

‘Dat is niet fair! Jij weet net zo goed als ik dat ik druk bezig ben het uitbouwen van mijn collectie. En dat kost veel tijd. En ben je vergeten dat ik over twee weken weer een expositie heb, het moet wel af zijn dan. Je bent gewoon een egoïst! Jij denkt echt alleen maar aan jezelf!’

Als kemphanen staan ze tegenover elkaar. Lotte hijgt van woede en is moe van het schreeuwen.

‘Ik wil dit niet meer Lotte.’ Niek draait zich om en smijt de deur met een harde knal achter zich dicht.

Ze is woest als ze hem naar zijn auto ziet lopen. Met een onverantwoorde rotgang rijdt hij de straat uit. Ze wonen in een jarentachtigwijk, vol woonerven en spelende kinderen op pleintjes.

Lotte leunt een paar tellen tegen het aanrecht om tot zichzelf te komen. Het grijs van haar ogen is fletser dan normaal. Langzaam loopt ze de trap op. In het kleine badkamertje ziet ze een verdrietig gezicht dat niet past bij de stemming waarmee ze vanmorgen opstond. Haar halflange kapsel glooit zacht om haar gezicht. Ze zucht en brengt wat nieuwe mascara aan.

Lottes make-up is bescheiden en verzorgd. Eva heeft weleens gezegd dat ze jaloers is op haar natuurlijke uitstraling. Terwijl Lotte weleens toegegeven heeft dat ze iets meer van de stijlvolle uitstraling van haar vriendin zou willen hebben. Maar ze accepteert steeds meer dat ze nu eenmaal geen sieradentype is, of een vrouw die geeft om mooie jurkjes. Een spijkerbroek met een shirt in een onopvallende kleur, dat past bij haar.

‘Kom, meiden, we moeten naar school.’

Gedwee staan Isa en Fleur op. ‘Gaan jullie scheiden, mama?’

Ze voelt een steek in haar maag. ‘Nee joh! Hoe kom je daar nu bij?’

‘Maar jullie maken wel heel veel ruzie, toch?’

‘Lieverd, soms maken papa’s en mama’s ruzie, maar dat betekent niet meteen dat ze gaan scheiden. Grote mensen vinden het soms ook moeilijk om aardig voor elkaar te zijn. Jij en Isa hebben toch ook weleens ruzie?’

Fleur kijkt haar aan, niet overtuigd. Maar Lotte heeft geen zin er nu verder op in te gaan.

‘Kom maar, dan fietsen we naar school.’

Lotte raakt opnieuw geïrriteerd door het kleine gangetje waar ze zich met haar twee dochters in bevindt.

‘Het schuurtje is open, haal jullie fietsen er maar uit.’

‘Mama! Dat kan niet, het staat veel te vol, en het is donker!’

‘En er zitten spinnen!’ vult de andere helft van de tweeling aan.

Lotte zucht. Dit wordt een lange dag. Ze zet de fietsen in de kleine achtertuin en vervloekt intussen de poort die altijd klemt en waarvan Niek al minstens drie keer heeft beloofd dat hij hem maken zal.

Misschien had ze toch haar baan moeten houden, bedenkt ze, dan had Niek misschien wel meer respect voor haar. Nu ben ik alleen nog maar de moeder van zijn kinderen. Het zou dan vast beter gaan tussen Niek en haar.

Het is nu bijna een jaar geleden dat ze haar baan heeft opgezegd, en het was een opluchting geweest. Voor het hele gezin. Ze waren het zo zat om vol stress de week door te ploeteren, om vervolgens in het weekend geen spatje energie meer te hebben om iets leuks met het gezin te doen. Avonden hebben ze er met elkaar over gesproken. Het kon niet langer zo. Lotte hoort het hem nog zeggen.

‘Lotte, je weet dat als een van ons zijn baan op gaat zeggen, dat jij dat dan moet zijn.’

Ze denkt terug aan het gevoerde gesprek en herinnert zich het zelfgenoegzame toontje weer. Het is voor Niek altijd duidelijk geweest, denkt ze wrang, het feit dat hij chirurg was en daarmee een redder van mensenlevens maakte hem verheven boven haar.

‘Mam! We komen te laat!’

Ze knikt en stapt op haar fiets. ‘Kom maar meiden, dan fietsen we snel naar school.’

Lotte kijkt vertederd naar Fleur en Isa die een eindje voor haar uit fietsen. Hun blonde haren wapperen in de wind. Ze kunnen eigenlijk allang zelf naar school, maar Lotte wil het wegbrengen nog niet loslaten, zeker nu ze geen baan meer heeft. En de meiden lijken het wel prima te vinden, zolang ze niet al te klef afscheid neemt op het schoolplein.

Even denkt ze aan het gesprek van laatst met Eva. Eva had Niek wel erg negatief weggezet, en het zit haar niet lekker dat het beeld dat haar vriendin van haar man heeft zo vertroebeld raakt.

Het eerste jaar na de geboorte van hun meiden was zwaar geweest, zeker tijdens de nachten. Lotte had ontdekt dat Niek niet het zorgzame type was waar ze hem al die jaren voor had gehouden. Dat hij zijn slaap hard nodig had, dat wist ze wel, maar dat hij ronduit chagrijnig werd als hij een flesvoeding voor zijn rekening moest nemen, had ze

niet verwacht.

Het was ook best een ding geweest, dat Lotte na drie weken ploeteren met twee slecht drinkende meisjes, besloten had om te stoppen met het geven van borstvoeding. Niek was het er niet meteen mee eens geweest.

De meiden zijn nu tien jaar oud, en er is nogal wat veranderd, bedenkt Lotte, terwijl ze achter hen aan fietst. Ze draait het schoolplein op en wordt ondergedompeld in de wereld van kinderen, broodtrommels en andere moeders.

Als ze een halfuur later naar huis fietst, neemt ze zich voor het olieverfdoek, dat al weken op haar schildersezelt staat, deze ochtend eindelijk af te maken. Het sporten dat ze normaal op deze ochtend doet moet maar een week opschuiven, denkt Lotte opstandig, terwijl ze de sporttas op haar bagagedrager negeert. Ze fietst haar straat in en ziet nog net hoe Niek de voordeur van hun huis achter zich sluit.

Gadverdamme, even geen zin in Niek, denkt ze hartgrondig en keert zonder twijfelen haar fiets. Als ze snel is, is ze nog net op tijd voor de les in het kleine sportschooltje.

‘Roos,’ zegt ze en ze geeft me een stevige hand.

Meteen heb ik een hekel aan mijn nieuwe collega. Ik kijk naar haar terwijl ze zich aan Stijn voorstelt. Vergis ik me of is er net wat te lang oogcontact tussen die twee? Haar jasje, duidelijk van een duur merk, sluit nauw om haar lichaam. Het maakt haar figuur jaloersmakend slank.

‘Dan rijd ik nu weer snel naar het hoofdkantoor, ik mag meteen bij het directieoverleg aansluiten!’

Fijn voor je, denk ik, terwijl ik hoor hoe Stijn haar succes wenst.

Als de deur dichtvalt is het even stil.

‘Wat een leuke vrouw!’ Het klinkt oprecht.

‘Ik heb het nog niet aan Johan verteld,’ reageer ik, het onderwerp Roos expres negerend.

Stijn kijkt me zwijgend aan, zijn blik is gesloten. Misschien was ik iets te duidelijk in mijn aversie richting mijn nieuwe collega.

‘Wat is dat toch met jou,’ ga ik op andere toon verder, ‘het is net alsof ik tegen een vriendin praat, terwijl je toch echt een man bent. Ik zou met geen enkele andere man op deze manier kunnen praten over mijn relatie met Johan,’ ik twijfel een paar tellen, ‘en over mijn eventuele zwangerschap. Maar met jou voelt het zo vertrouwd.’

Nu ik de woorden hardop uitspreek lijkt het kindje in mijn buik steeds meer een feit te worden, maar ik heb nog steeds geen test gedaan.

Even kijkt hij verbaasd.

‘En dat is een compliment,’ voeg ik eraan toe, hopen dat hij Roos weer vergeten is, want dat zij indruk op hem maakte, is overduidelijk. Het voelt verkeerd, al heb ik daar geen enkel recht toe en ik kan mijn jaloezie niet plaatsen.

‘Luister jij eigenlijk wel?’ vraag ik, ‘je kijkt zo wazig.’

‘Ja, sorry, ik heb slecht geslapen vannacht. Ik droom nog steeds over de achtervolging in het park, de beelden blijven zich maar herhalen. Fijn dat het weer zo goed gaat tussen jullie.’

Hij doet raar, bedenk ik. Zijn antwoord klinkt onecht. Ik houd mijn mond en ga weer verder met mijn werk.

Het is druk vandaag en de uren tot de middagpauze vliegen voorbij.

Die middag lopen we tijdens de lunchpauze samen ons gebruikelijke rondje door Ravenstein. Buitenstaanders zeggen vaak tegen me hoe mooi het is. Vroeger op de basisschool kregen we een rondleiding door de smalle straten. Ik weet nog hoe ik als kind onder de indruk was van het verhaal dat ze met opzet smal aangelegd waren, zodat vijandige legers er niet snel doorheen konden tijdens een aanval. Dat het in 1360 gesticht was, daar kon ik me helemaal niets bij voorstellen toen ik een jaar of tien was. Nu ik

ouder ben kan ik genieten van de oude gevels, en voel ik me er intens thuis.

‘Koffietje bij de Keur doen?’

‘Is goed,’ zegt Stijn, en hij volgt me naar binnen.

‘Wat eet je vanavond?’ vraag ik. ‘Zie je wel, je bent echt bijna een vriendin voor me. Met welke andere man kan ik over vrouwendingen praten? Maar je woont alleen, dus je kookt ook zelf, dat is toch anders dan...’

Hij onderbreekt me. ‘Ik heb nog geen flauw idee’, en voegt eraan toe: ‘ik denk dat ik maar bij jou kom eten.’

Stijn zwijgt en laat een stilte vallen terwijl hij me, op een voor mij onbekende manier, aan blijft kijken. Flirt hij met me? Reageert hij nu echt op mijn overdreven aardige houding naar hem, die ik, als ik heel eerlijk ben, alleen aannam om hem bij Roos uit de buurt te houden.

Stijn daagt me uit. Hij doet het echt, en ondanks mijn verbazing voelt dat zo goed. Ik laat mijn verwondering niet merken, ik wil alleen maar genieten van dit intense moment. Als hij al beseft waar hij mee bezig is, dan weet hij dit niet goed te verbergen. Integendeel, ik zie plezier in zijn ogen.

‘Dat is een goed plan! Johan is weg voor een cursus, en alleen eten vind ik zo ongezellig,’ geef ik gemaakt spontaan terug.

Even lijkt hij te twijfelen. Ik word er verlegen van. Wijst hij me af?

‘Ik kom graag bij jou eten,’ zegt hij, en de dubbele betekenis in zijn woorden is met de beste wil van de wereld niet te missen.

Ik had hem uitgenodigd voor ik het wist. De woorden waren zomaar gekomen. Ik voel me een beetje schuldig. Helemaal eerlijk ben ik niet geweest vanmorgen, toen ik vertelde over mijn relatie met Johan. Oké, het gaat iets beter tussen ons, ruziemaken doen we minder, maar het voelt allemaal zo krampachtig.

Hoe anders is het met Stijn, bedenk ik. Onze band is hecht, soms, als ik mijn gedachten de vrije loop laat, fantaseer ik dat Johan een beetje meer van Stijn heeft.

Johan lijkt altijd zo zelfverzekerd. Hij weet altijd precies hoe hij de dingen aan moet pakken. Heel irritant soms, maar ook weer erg aantrekkelijk. Ik zucht. Misschien ben ik wel gewoon een moeilijk mens.

‘Bijna halfzes, ga je mee?’

Stijn knikt, zet zijn computer uit en sluit de kast achter hem.

Ik bekijk hem en voel mijn lichaam reageren. Daar. Ineens weet ik heel zeker dat het geen goed plan is dat ik hem uitgenodigd heb. Bij mij thuis. Zonder Johan.

Ik toets het alarm in, Stijn kijkt om zich heen alsof hij elk moment een man in een grijze regenjas verwacht.

‘Je bent nog steeds bang,’ merk ik op.

‘Ik krijg de beelden maar niet uit mijn hoofd. Hij weet waar ik woon, dus misschien weet hij ook waar ik werk en wacht hij me op.’

‘Je bent gewoon voorzichtig. Dat is alleen maar goed.’

Samen lopen we naar de parkeerplaats.

‘Ik rijd achter je aan, oké?’

Ik moet mijn best doen om niet steeds naar hem te kijken via mijn achteruitkijkspiegel. De kriebels in mijn buik zijn niet te negeren en het idee dat we straks samen bij mij in huis zijn geeft me bij voorbaat kippenvel.

‘Dat had je weleens eerder kunnen vertellen,’ zegt Stijn onder de indruk, terwijl hij zijn jas aan onze roestvrijstalen kapstok hangt.

‘Wat?’

‘Dat je zo mooi woont! Jezus, mijn appartement kan met gemak vier keer in jullie woonkamer!’ zegt hij lachend.

Het ijs is opnieuw gebroken, dit wordt een leuke avond, besluit ik, en loop voor hem uit de ruime keuken in. Ik ben opgelucht dat de sfeer even niets met flirten te maken heeft en voel hoe mijn strakke schouders wat losser worden.

‘Wijn?’ vraag ik, terwijl ik me een beetje schaam voor de schijnbaar nonchalante houding waarmee ik een dure fles Merlot in de lucht houd.

Johan en ik hebben het financieel goed voor elkaar. Het is voor ons niet gek om een fles wijn van meer dan tien euro aan te schaffen, maar ik ben me er opeens akelig bewust van.

‘Lekker!’

Hij neemt de fles over, en heel even raken onze handen elkaar. Stroom. Hij kijkt me aan, en dan weet ik het zeker. Hij voelt iets voor mij. Zijn ogen verraden het.

En dan is het moment voorbij. Wat moet ik doen? Mijn gevoelens lijken een achtbaan.

Ze razen op en neer van een intense zin in flirten naar een rationele behoefte aan afstand en alles daartussenin. Dit ken ik niet van mezelf. Dit sta ik mezelf normaal gesproken niet toe.

Ik voel opnieuw een vreemd soort spanning in mijn onderbuik. Ik weet zeker dat ik niet verliefd ben op Stijn. Maar net in dat ene moment, toen onze handen elkaar raakten, was er een vonk. Dat kan ik met geen mogelijkheid ontkennen. Ik voel me zo verward, want ik houd van Johan. We zijn al zes jaar een stel. De eerste verliefdheid is gezakt, maar dat kan niet anders na zo’n tijd, bedenk ik. En toch, als ik zo naar Stijn kijk, naar zijn zachte huid en lieve groene ogen, dan krijg ik een onbestemd gevoel. Het is alsof ik in hem mijn bestemming vind, alsof hij er altijd al geweest is om samen met mij een eenheid te vormen, omdat we elkaar perfect aanvullen. Misschien passen we wel beter bij elkaar dan Johan en ik.

Ik zucht diep en word opnieuw doodmoe van de tegenstrijdige gedachten in mijn hoofd en de achtbaangevoelens in mijn hart.

Het valt me op hoe goed Stijn kan koken. Hij hakt, snijdt en roert in de pannen alsof hij in de keuken van een driesterrenrestaurant staat te werken. Johan zou daar zeker geen geduld voor hebben, die had allang naar de traiteur gebeld. Zou hij ook zoveel ervaring...? Ik krijg een kleur, en spreek mezelf vermanend toe. Eef, klaar nu, jij hebt

Johan. En Stijn is een collega. Klaar!

‘Zet jij de lasagne in de oven?’

Hij knikt, pakt zijn wijnglas en loopt naar me toe. ‘Waar drinken we op?’

Zijn blik is intens, ik kan en wil me geen moment afwenden van zijn ogen die zich rechtstreeks in mijn binnenste lijken te boren.

‘Op ons eerste etentje samen’, antwoord ik met een voor mijzelf onverwacht lage stem.

Hij drinkt met me mee, onze blikken blijven onverminderd in elkaar verstrengeld. Blikken zeggen meer dan duizend woorden, schiet het door me heen. Mijn hart neemt een loopje met me, het lijkt uit mijn borstkas te willen kloppen.

Hij is wel erg dicht bij me. Ik zie warmgouden spikkeltjes in het groen van zijn iris, gek, dat is me in al die jaren nog niet eerder opgevallen. Het geeft zijn ogen iets speciaals.

Ik speel met vuur, ik moet hiermee ophouden. Dit loopt fout af, hoewel mijn lichaam anders lijkt te denken over die foute afloop.

‘Laten we drinken op een maaltijd als collega’s onder elkaar,’ zeg ik stellig, het woord collega’s met nadruk uitsprekend.

De hint is duidelijk, besluit ik, terwijl ik naar de woonkamer loop. Johan hoort bij mij. Ik hoor dat Stijn me volgt. De stilte tussen ons voelt ongewoon.

Ik drink mijn water en voel de flauwte ervan in mijn mond. Ik heb zin in een glas wijn. Had ik die stomme test nu maar gedaan, dan zou ik duidelijkheid hebben. Het is genoeg geweest, morgen onderneem ik actie. Deze hele situatie van onzekerheid heeft al veel te lang geduurd en dat is mijn eigen stomme schuld. Waar is mijn daadkracht gebleven? Ik onderdruk de neiging om naar de dichtstbijzijnde drogist te rijden voor een test.

‘Wat voor cursus heeft Johan eigenlijk?’ vraagt Stijn me. De quasi belangstelling druipt van zijn woorden.

‘Een soort training voor makelaars,’ antwoord ik.

‘Interessant, klinkt gezellig’

Ik kijk hem een moment verbouwereerd aan, om te beoordelen of hij het echt zo cynisch bedoelt als het klinkt. Ik schiet onbeholpen in de lach, en hij lacht met me mee. Dit voelt zo goed, maar ook veel te gezellig en opnieuw in verwarring sta ik op.

‘Even de oven checken,’ mompel ik onduidelijk. Hij kijkt naar me, mijn ribben vangen mijn hart in hun kooi en als ik langs hem loop, pakt hij mijn hand.

O God, wat wil ik hem graag. Niet aan denken. Lasagne, oven, Johan. Ik ruk mijn hand los en struikel zo ongeveer de keuken in. Ik lijk wel een klein kind en ik houd mezelf voor de gek, want ik wil niets liever dan dat hij me op zijn schoot getrokken had en me stevig had vastgehouden.

Op de een of andere manier kan hij altijd het kwetsbaarste van wat ik in me heb naar boven halen. Ik wil in hem kruipen, opnieuw bij iemand veiligheid vinden. De veiligheid die ik ontbeer sinds de dood van mijn vader. En die Johan me niet geven kan,

niet echt tenminste.

De lasagne moet nog een paar minuten, toch blijf ik in de oven staren. En dan staat hij ineens achter me. Onverwacht. Hij is heel dichtbij. Zijn adem langs mijn huid laat me de waarheid voelen in elke vezel van mijn lichaam.

‘Nog even en dan kunnen wij, als collega’s, samen eten’, zegt hij zacht in mijn oor.

Ik draai me om, onze gezichten zijn centimeters van elkaar. Roerloos kijk ik hem aan, want dit moment moet onveranderd blijven voortduren. Dit is wat ik wil.

Ik hef mijn hand en leg hem in een vloeiende beweging op Stijns onderarm. Zijn arm pakt mijn middel stevig vast. Stil staan we daar, als een standbeeld van geliefden. Zijn lippen beroeren mijn hals. Ik kan me niet vergissen, ik zie puur verlangen in zijn ogen. Alles, echt alles, wil ik nu doen, om een einde te maken aan deze gekmakende onzekerheid. Ik wil hem. Helemaal! Mijn mond raakt zijn hals. Ik proef de zilttheid van zijn huid. Naast hem wil ik wakker worden, ik wil de vrouw in zijn leven zijn, geluk vinden in de kleine dingen. Als ik maar met hem samen ben.

En dan klinkt er een luid signaal vanuit de oven. De intense spanning van het moment is weg. Even staat hij onbewogen, dan laat hij me los.

‘Waar staan de borden?’ Zijn stem klinkt heser dan normaal. Dit korte moment met hem, doet me intens verlangen naar meer. Dit houd ik niet vol, ik kan onmogelijk nog een gewone collega voor hem zijn.

Het is in die ene seconde dat ik me voorneem geen enkele toenadering meer tot hem te zoeken. Het is te pijnlijk, ik zit midden in een jarenlange relatie. Ik ben met Johan en dat moet het zijn.

‘Links naast de glazen staan grote platte borden.’

Even later eten we samen. Er vallen lange stiltes, ons gesprek voelt onnatuurlijk. Mijn lichaam gloeit nog na.

‘Ik ben een beetje moe,’ zegt hij en hij legt zijn vork neer.

De smoes is duidelijk voor ons allebei. Maar dat het niet anders kan is ook evident. Ik lees het in zijn ogen, en hij waarschijnlijk in die van mij.

‘Ja, ik ga nu echt naar huis, ik wil nog even naar Niek.’

We staan op en hij pakt zijn jas. We kijken elkaar even aan, zeggen weinig.

‘Tot morgen!’

Ik sluit de deur en loop de keuken in. Daar staat zijn wijnglas, leeg, net als mijn gevoel. Ik slik mijn tranen weg, ruim de vaatwasser in, en twijfel een kort moment om toch een glas wijn in te schenken, maar besluit om het niet te doen.

De kruidenthee in mijn grote glas omarmt mijn gevoelens met warmte. Als ik nog even televisie kijk is er maar weinig leuks dat me echt boeien kan en ik besluit naar boven te gaan. Even later in bed staren mijn ogen in het duister.

Als Johan uiteindelijk thuiskomt, is het al na twaalfen. ‘Slaap je al?’

Ik zwijg, mijn lippen op elkaar geklemd tot een smalle streep.

‘Eva?’

Schuldgevoel laat mijn gesloten ogen branden. Ik kan hem niet onder ogen komen,

want de afgelopen uren ben ik in gedachten ontelbaar vaak vreemdgegaan.

‘Mijn kont is te dik!’ We staan in een hip boetiekje en ik pas een spijkerbroek. ‘Ik heb een nieuwe collega, Roos. Die heeft een figuur, het halve bedrijf ligt in katzwijn als ze voorbij loopt. Nou ja, het mannelijke deel dan, want rest kan haar wel schieten. Ook al heb je een strak kontje dan hoeft dat toch niet zo te showen!’

‘Eva,’ zegt Lotte streng, ‘wat haal jij je in je hoofd. De halve stad hier zou een moord doen voor dat maatje achterwerk dat jij hebt. Kind, zeur niet en trek dat strakke shirtje erbij aan.’

Ik zie dat Lotte het meent en schaam me een beetje voor mijn jaloerse opmerking over Roos. De waarheid is dat ik een moord zou doen voor haar figuur, en meer nog voor de manier waarop Stijn naar haar kijkt.

‘Dat is één van de dingen die ik zo fijn aan je vind,’ zeg ik en ik pak het lavendelkleurige shirtje uit het rek.

‘Als Johan je daarin ziet, sleurt hij je zo de slaapkamer in!’ lacht Lotte.

‘Hmm’, doe ik, terwijl ik me afvraag wat Stijn van mijn nieuwe outfit zal vinden.

‘Weet je, ik dacht ineens aan Stijn, waar haalt hij zijn kleding eigenlijk?’

‘Waarom vraag je dat?’

‘Hij ziet er altijd zo verzorgd uit, maar wel nonchalant, alsof hij helemaal geen aandacht aan zijn uiterlijk besteedt.’

Lotte trekt het gordijn van mijn pashokje een stukje opzij. ‘Zeg, sinds wanneer heb jij interesse in de kledingstijl van mijn zwager?’

Ik voel mijn hoofd rood worden, gelukkig gaat ze meteen weer terug de winkel in.

‘Kom je dat hok nog uit?’

Ik haal diep adem en trek het zware gordijn opzij.

‘Zie je nu wel, het staat je geweldig!’

Ik kijk in de spiegel en zie hoe mijn blauwe ogen nog meer spreken door de kleur die ik draag.

‘Ja, het is wel geinig hè?’ zeg ik wat enthousiaster nu.

‘Ja, kom, afrekenen en naar de warme koffie,’ zegt Lotte.

Wat is ze toch pittig vandaag, denk ik. Normaal is ze wat terughoudender en ben ik meer van de gevatte teksten. Ik voel me niet goed vandaag. En ik weet ook wel waarom. Stijn is steeds meer in mijn gedachten en dat voelt heel dubbel.

Mijn gevoelens voor hem zijn duidelijk aan het veranderen. Lotte kan ik misschien voor de gek houden, maar mezelf niet meer. Ergens is er een moment geweest waarop ik Stijn anders ben gaan bekijken. Of het nu komt door de ruzies thuis of doordat we zo’n goede klik hebben. Daar ben ik niet uit. Nog niet. Ik baal ervan dat ik dit niet met Lotte deel, normaal gesproken vertellen wij elkaar alles. Alleen, is Stijn haar zwager en dat maakt het hele verhaal anders.

‘Ik zeg betalen!’ roept mijn vriendin nog eens, en ze heeft gelijk. Ik sta te treuzelen.

Als we even later naar buiten lopen vraagt ze: ‘Zeg, wat stond je daarnet te lummelen bij dat pashokje? Het duurde zo lang.’

‘Ja, weet ik niet, zomaar.’

Ze kijkt me even aan van opzij en ik negeer haar blik. Het lijkt alsof de hele situatie rondom het wantrouwen dat ik naar Niek heb, me verlamt als ik bij Lotte ben. Het is alsof de dingen die ik normaal snel kan doen, nu stroperig gaan. Deze tweestrijd is nieuw voor mij, ik wil terug naar mijn oude persoontje. En dat is de Eva uit één stuk. De Eva die ik al mijn hele leven ken, en die in alle rust beslissingen neemt, zonder langdurig te twijfelen over de juistheid ervan. En mijn tegenstrijdige gevoelens voor Stijn maken het er niet gemakkelijker op. Ik zou mijn vriendin willen zeggen dat ik mezelf een beetje kwijt lijk te raken. Mijn rust vloeit steeds verder uit me weg. Zo ken ik mezelf niet. En die wetenschap maakt me nog onrustiger, en zo lijk ik in een vicieuze cirkel beland te zijn.

‘Hier naar binnen gaan?’ Ik wijs naar een kroegje waar het licht gezellig brandt. Het is donker vandaag en ik snak naar iets warmes.

‘Is goed, ze hebben glühwein!’

‘Ben je wel blij met je nieuwe kleding?’ vraagt Lotte.

‘Ja, heel blij. Ik was echt toe aan iets nieuws.’ Ik doe mijn best om enthousiast te klinken en het lijkt te slagen.

Lotte drinkt haar glühwein en kijkt naar buiten. Het is even stil, ik kijk naar haar onopvallende verschijning. Ze draagt overwegend natuurtinten, alleen haar winterjas is zwart. Ze zou best wat aan haar uiterlijk mogen doen, geen wonder dat Niek misschien een ander heeft.

Ik schrik van mijn gedachten, word boos op mezelf. Waar ben ik toch mee bezig, ik weet helemaal niet of hij een ander heeft. En als dat wel zo is, dan ligt dat zeker niet aan Lotte. Ergens ben ik ook weleens jaloers op haar terughoudende manier van optreden. Ze is altijd zo rustig en komt zelden met mensen in conflict.

‘Wat zit je me te bestuderen? Heb ik wat gek in mijn haar?’ Ze plukt met haar vingers door haar kapsel en kijkt me onderzoekend aan.

Ik schrik op uit mijn overpeinzing en kijk naar het gezicht van Lotte dat me nu indringend aankijkt.

‘Gaat het wel goed met jou?’ vraagt ze en ze kijkt onverstoord met die zachte grijze ogen van haar.

‘Hoezo?’

‘Ik weet niet, ik vind je anders vandaag. Ik ken je toch!’

Ik kijk haar aan en twijfel een moment. Moet ik mijn gevoelens delen? Ik besluit mijn vermoedens over Niek niet weer uit te spreken. Het is te vroeg. En mijn gevoel voor Stijn houd ik ook nog voor mezelf. Hopelijk ebt het weg.

Je houdt jezelf voor de gek, sneert het irritante innerlijke stemmetje dat het altijd beter lijkt te weten.

‘Ik ben gewoon een beetje moe.’

Lotte kijkt me onverstoord aan. ‘Dat zeg ik ook altijd als ik geen zin heb om echt antwoord te geven.’

‘Nee echt, en ik moet nog steeds ongesteld worden.’

‘Hoezo nog steeds?’ Haar vraag klinkt krachtig.

Ik schuif een beetje naar achteren op de houten caféstoel. De stilte die valt is ongemakkelijk en ik neem een slok van mijn wijn.

‘Wij gaan nu een zwangerschapstest kopen, Eva. Zo ken ik je helemaal niet. Als er iemand is die nooit dingen voor zich uit schuift dan ben jij het wel. En trouwens, je drinkt glühwein, stel dat je nu echt zwanger bent!’ Lotte klinkt verwijtend nu, bijna boos zelfs.

De gedachte dat er niet zoveel alcohol in glühwein zit, omdat het verwarmd is, komt me ineens volslagen belachelijk voor. Ik heb mezelf wat wijsgemaakt, dat weet ik ook wel als ik eerlijk ben.

‘Alsof jij het allemaal zo goed weet,’ antwoord ik snibbig.

‘Eva, luister, je hebt het duidelijk moeilijk, en je hoeft me niet te vertellen wat er aan de hand is. Maar ik weet wel dat jij een test moet doen, zeker als je al zo lang over tijd bent.’

‘Ik heb niet eens foliumzuur geslikt, ik wil helemaal geen kind’, zeg ik verslagen.

Ik moet mijn tong bijna afbijten om er niet aan toe te voegen ‘en misschien ook wel niet van Johan.’

‘Kom, Niek is er niet. Hier, plassen jij!’ Ze duwt me zo ongeveer het toilet van haar huis in.

Het volgende moment sta ik alleen in de kleine ruime met zo’n akelige test in mijn hand. Ik stroop mijn onderbroek naar beneden en plas. Als ik het dopje op de test klik kan ik het niet opbrengen naar het schermje te kijken.

‘Eva?’

‘Jaha, ik kom eraan’ zeg ik korter dan de bedoeling is.

Ik pak de test en draai de deur van het slot.

‘En?’ Ze kijkt me verwachtingsvol aan.

‘Je hoeft niet zo vrolijk te doen. Het is geen feestje of zo. Ik wil nog geen kind. Nu nog niet,’ snauw ik haar toe.

‘Ja sorry, mag ik ook een klein beetje zenuwachtig zijn, omdat mijn beste vriendin misschien in verwachting is.’

Een beetje onbeholpen sta ik met de test in mijn hand, en leg hem dan omgekeerd op het aanrecht.

‘Zou je echt niet een klein beetje blij zijn?’ vraagt ze, terwijl ze zacht een hand op mijn arm legt. De tranen komen vanzelf, het vocht schrijnt op mijn gloeiende wangen. Ik weet zeker dat ze vuurrood zijn, daar heb ik geen spiegel voor nodig.

‘Ik weet het niet. Ja, nee, misschien. Er gebeurt gewoon zoveel op het moment, ik heb

steeds ruzie met Johan, en ik kan het steeds beter vinden met Stijn. Ik weet het even niet meer allemaal.'

'Dus toch. Stijn. Ik had al zo'n vermoeden. Zoals je over hem praat de laatste tijd en de vragen die je over hem stelt. Maar, luister, je moet nu eerst aan jezelf denken. Stel dat je zwanger bent, dan kan het toch alleen van Johan zijn?' Ze kijkt me doordringend aan.

'Ja, wat denk je van me. Natuurlijk!'

'Gelukkig. Wie weet ben je niet zwanger en gewoon over tijd!'

Dan pak ik de test van het aanrecht. Ik hoop intens dat er twee woorden op het display staan. *Niet zwanger*. Zo gaat dat toch altijd in films of boeken? Dan komt het uiteindelijk toch allemaal gewoon goed. Ik kijk en lees. Op het display staat maar één woord.

De wind suist langs me heen als ik fiets. Weg wil ik, weg van mijn zwangerschap, weg van Johan en weg van mijn vermoeden dat Niek iets in zijn schild voert. Mijn spatbord ratelt op de keien van de binnenstad. Ik wil deze straten uit, het is te smal hier. Mijn gevoel is te groot voor dit pulserende stadje dat alles zo keurig in banen wil leiden.

Zoals altijd kijk ik even omhoog naar de ijzeren plaat op de gevel van het voormalig studentenhuus in de Marktstraat. RVS staat er in vette zwarte letters met daarbij een tekening in zwarte inkt van een man die een paraplu boven zijn hoofd houdt. Het is zo'n nostalgisch bord dat herinnert aan vroeger tijden toen het leven nog eenvoudig was.

Toen we mijn vader begroeven hing het er al, we passeerden het met de hele rouwstoet. Ik weet nog dat ik me druk maakte over de hobbelige keien, en dacht aan mijn vader in zijn kist. *Lig je wel goed papa?* Dat bord was mijn houvast geweest vanaf het begin van de straat totdat we naar het einde waren gelopen, achter de zwarte lijkwagen aan.

Ik fiets verder, nog even en ik laat de straten achter me. Ik steek de weg over en kom in Huisseling. De rust en sfeer die dit kleine gehucht uitstraalt, treffen me elke keer opnieuw. De tijd lijkt er stil te hebben gestaan, de grote huizen kijken loom uit over de weg die omzoomd is met hoge bomen.

Ik maak me steeds meer zorgen over Lotte. Het wordt steeds moeilijker om haar recht in de ogen te kijken, omdat ik mijn twijfels heb over Niek. Gisteren zag ik hem in hun kleine achtertuin, met zijn telefoon in zijn hand, turend naar het schermje.

'Hoi!' had ik hem op normale toon begroet. Ik weet bijna zeker dat hij zich betrappt voelde, toen hij zijn telefoon in zijn broekzak liet glijden.

'Lotte is niet thuis!' had hij gejaagd gezegd, terwijl zijn ogen me onrustig opnamen.

Een kort moment had ik getwijfeld aan de woorden die ik wilde uitspreken. Een tel later had ik mijn beladen vraag al vol vuur aan hem gesteld.

'Waar ben jij eigenlijk mee bezig Niek?'

'Dat kan ik jou niet vertellen, Eva. Wacht maar af, het wordt vanzelf duidelijk.'

Hij had een raadselachtige glimlach op zijn gezicht gekregen toen hij zijn antwoord vervolgde. 'Sommige dingen kan ik niet delen, zelfs niet met haar beste vriendin.'

Het was de eerste keer dat hij me echt rillingen bezorgde, maar er was iets in zijn blik dat me had weerhouden om door te vragen. Het was niet de Niek geweest die ik kende. Of dacht te kennen.

De bossen zijn in zicht, ik twijfel. Links naar De Kriekeput of rechts de bossen in. Ik draai rechtsaf en inhaleer diep als ik de geur van de bomen ruik. De geur van het bos ontspant mijn lichaam. Het is niet druk deze middag, en op de parkeerplaats van grind en zand staat slechts een handjevol auto's. Er staat één model dat onmiddellijk mijn aandacht trekt. Die auto, dat kenteken. Niek. Mijn hart maakt een spurt en ik vraag me

af wat Niek in zijn schild voert. Misschien is hij gewoon aan het hardlopen, klinkt een strenge stem in mijn hoofd. Of zijn volgende lijk aan het begraven, klinkt het aanvullend.

Ik stap van mijn fiets, en maan mezelf tot kalmte. Rustig blijven Eva, gaat het door me heen, je maakt jezelf gek met deze gedachten. Waar is je Hollandse nuchterheid gebleven? Kom op, doe iets! Ik zet mijn voeten weer stevig op de pedalen en trap ze behoedzaam rond.

Even voel ik de neiging om mijn fiets te keren en terug naar huis te racen. Dan denk ik aan Lotte en haar tweeling, en de zorgen om haar veiligheid nemen volledig de overhand.

Ik fiets verder, langzamer nu en kijk links en rechts of ik Niek ergens zie. Ergens weet ik dat het onzin is om dit te doen. Hoe groot is de kans dat ik hem vind, hier in dit uitgestrekte gebied? En weer is daar die gekmakende gedachte. Wat doet hij hier, op een doordeweekse dag terwijl hij zo'n drukke baan heeft?

En dan schemert onverwacht zijn rode jas door de struiken. Het lijkt een slechte film. Ik registreer de schop in zijn handen en de bruine hoop aarde die vers naast de kuil ligt die hij ijverig aan het graven is.

Weg, ik wil weg voordat hij me ziet. Ik draai mijn fiets en trap alsof mijn leven ervan afhangt. Misschien is dat ook wel zo, schiet het door me heen. Eerst twijfelde ik nog, nu niet meer. Ik geloof het nog steeds niet echt. Maar ik kan geen plausibele uitleg bedenken voor het graven van een gat in de bosgrond waar nog niet zolang geleden een dode vrouw gevonden is. Niek is een verkrachter. Niek is een moordenaar.

Vanbinnen schreeuw ik het uit met elke ronde die ik maak met mijn pedalen. De weg naar huis lijkt eindeloos. Steeds kijk ik om of de donkerblauwe Mercedes achter me rijdt. Het beeld van Niek, gravend in de zwarte aarde, trekt steeds als een film aan me voorbij. Hij straalde een onmiskenbare rust en zelfverzekerdheid uit. Hoe kan dat? Hoe ziek is zijn geest? Lotte! En toch zegt een stem vanbinnen dat het niet kan. Er moet een uitleg zijn voor datgene dat ik net gezien heb. Al is het maar de opvallend rode jas. Die draag je toch niet als je een lijk gaat begraven?

‘Heb je het nu al aan Johan verteld?’ We lopen over de Maasdijk, ik voel de kou van de stevige noordenwind dwars door mijn jas waaien.

‘Nee.’ Mijn stem klinkt gedecideerd.

Steeds denk ik aan Niek, het geschrokken beeld van hem in hun achtertuin met zijn mobiel, de woorden die hij tegen me sprak, het beeld van zijn gestalte terwijl hij graaft in de bossen van Herperduin, de woorden van Lotte over zijn vele afwezigheid, het hardlopen in dat bos, terwijl er net daarvoor een lijk gevonden is.

Hoe verschrikkelijk ik ook mijn best doe, ik kan geen antwoorden verzinnen voor de vreemde dingen die zich afspelen. Het begint een puinhoop te worden.

‘En waarom niet? En wanneer ga je dat dan doen? Eef! Hij moet toch weten dat hij vader wordt!’

Ik kijk over de Maas, de golfjes die normaal zo rustig kabbelen kolken woester door de harde wind. Het is bijna donker en ik heb trek in eten.

‘Lotte, ik heb echt geen zin in je gezeur nu. Zullen we bij het Veerhuis gaan eten? Johan komt pas laat thuis en Niek zal er ook wel weer niet zijn. De meiden zijn toch logeren vandaag?’

Lotte zegt niets, ik snap het wel. Mijn opmerking over Niek is ronduit misselijk, om over de toon van mijn stem nog maar te zwijgen. Het geluid van een vogel klinkt schel en ik kijk verlangend naar het grote beest dat over het water scheert. De wind tilt zijn vleugels op en zonder moeite zweeft het dier op de thermiek van de wind.

‘Was ik maar een vogel.’ zeg ik zacht.

‘Wat?’ Lotte klinkt geïrriteerd.

‘Laat maar.’

Hoe moet ik dit met haar delen? Alles waar ze ooit op vertrouwde lijkt drijfzand te zijn. En Fleur en Isa. Hoe moet het met de twee meiden als blijkt wat voor monster hun vader is. De koude van buiten trekt steeds meer bij me naar binnen, als ik besef dat ik in deze situatie altijd de verkeerde keuze zal maken. Mijn mond houden kan niet, daarmee breng ik Lotte en haar kinderen in gevaar. Maar er over praten maakt alles kapot dat Lotte in haar leven heeft opgebouwd. Ze heeft zo hard geknokt om te staan waar ze nu is. Het is te oneerlijk, en te verkeerd.

En wat als ik het mis heb? Je hebt het niet mis, zegt de stem van mijn binnenste. Vertrouw op je intuïtie, zoals je altijd hebt gedaan. Dat heeft je tot nu toe alleen maar de juiste antwoorden gebracht. Je hebt het wel mis, zegt de andere stem in mijn hoofd. Hij heeft gewoon de schijn tegen zich. Niemand gaat in een felrode jas een lijk begraven.

De vogel vliegt verder, en opnieuw word ik overvallen door de weidsheid van dit gebied. De dijk loopt kilometers langs de Maas en aangrenzende dorpjes. Het vlakke landschap geeft me ademruimte en het bevalt me om zo ver te kunnen kijken, zonder

obstakels. Een trein raast over de spoorbrug. Met mijn vader ging ik vaak naar het station om naar de treinen te kijken en we fantaseerden samen over alle plaatsen waar we naartoe zouden gaan. We woonden dicht bij het spoor en als ik 's avonds in bed lag, droomde ik dat we met ons drieën zouden reizen. Mijn vader, mijn moeder en ik. Golven emotie spoelen door mijn lichaam.

‘Ik ben gewoon in de war,’ open ik opnieuw het gesprek, ‘sorry dat ik zo truttig doe. Ik moet heel erg aan het idee wennen dat er een kindje in mijn buik groeit. Ik heb mijn moeder nodig. En zij is er nog, maar eigenlijk ook weer niet. De voorbije maanden lijkt ze me soms niet eens meer als haar kind te herkennen. De laatste keer dat ik bij haar kwam had ze een babypop op schoot. Als de hele situatie niet zo schrijnend was geweest, dan was ik in lachen uitgebarsten. Maar nu raakte het me ontzettend, dat kleine babypopje.’

Ik laat een stilte vallen, ik had moeiteloos door willen praten over Stijn, maar kan nog steeds niet aan het idee wennen dat ik überhaupt mijn diepste gevoelens voor een andere man dan degene waar ik mee samenwoon, deel met iemand anders. Zelfs al is dat mijn hartsvriendin.

‘Klinkt helemaal niet gek. Ik weet precies wat je bedoelt.’

‘O Lot, wat zit ik nu te zaniken! Jij hebt twee kinderen gekregen en je bent getrouwd, en jij hebt allebei je ouders moeten missen.’

Als Lotte de auto start is de sfeer bedrukt, en eigenlijk wil ik nee zeggen op haar vraag om nog wat te drinken bij haar thuis. Mijn tweestrijd borrelt verder. Ik wil met haar praten, mijn hart bij haar uitstorten. Maar het kan niet, het mag niet. Of juist wel? Ik heb het al een paar dagen heel benauwd en ik weet zeker dat het te maken heeft met mijn gevoel van onmacht. Ik heb nog nooit een geheim voor Lotte gehad. En nu heb ik er twee.

Stijn en Niek.

De thee is warm, haar keuken ook. Maar de loomte die ik normaal ervaar als ik hier met haar zit, blijft uit. Mijn lichaam staat op scherp. Lotte vertelt me een verhaal over Niek en over zijn heftige passie die soms ver gaat.

En dan schakelt ze schijnbaar moeiteloos over op Nanda en de aangifte van verkrachting tegen Niek. In een adem vertelt ze me over haar tegenstrijdige gevoelens in die tijd. Over het eerste gevoel van opluchting, omdat haar man niet aangeklaagd zou worden voor verkrachting. En over het gevoel van wantrouwen dat meteen daarop gevolgd was. Haar wangen zijn nat als ze me vertelt over de twijfels die ze in het begin had, omdat ze niet meer wist met wie ze nu eigenlijk in een huis leefde.

Ik luister. Ademloos. Dit is nieuwe informatie voor me. Verkrachting. Het zeurderige stemmetje vanbinnen dreint. Zie je wel. Mijn mond wil zich openen, mijn verstand houdt me tegen. Ik drink mijn thee, de kruidige smaak van rooibos voelt puur. Alles wat ik niet ben is verenigd in deze pure, eerlijke smaak die zich rijk en warm een weg baant door mijn binnenste.

Het duizelt me. Schuldgevoel wisselt af met twijfel. Lotte heeft geen idee wat ik voor haar achterhoud, anders zou ze me nooit al deze intieme details over haar man vertellen.

Eva. De hartsvriendin sinds de kleuterschool.

Eva. De verraadster die niet eerlijk durft te zijn tegen haar beste vriendin.

Eva. Die kust met een ander.

Eva. Die haar vriend niet durft te zeggen dat ze zwanger is.

Eva. Die niet meer weet wat waarheid is.

‘Ja, soms is hij dwingend in bed. Is Johan dat dan nooit?’ De blik waarmee ze me aankijkt is open, maar ook afwachtend en kwetsbaar.

Ik denk na. Koortsachtig, zittend op de rand van de keukenstoel.

‘Dwingend is Johan niet, afwezig soms, dat wel. Maar Lotte, je laat je toch niet dwingen door je eigen man? Ik dacht dat ik hem kende, maar ik krijg steeds meer het gevoel dat ik niet meer weet met wie je getrouwd bent.’

De spanning die zich de afgelopen weken heeft opgebouwd wringt zich een weg omhoog door mijn lichaam. Het doet mijn stem trillen.

Haar reactie komt vrijwel direct.

‘Ik ben het een beetje zat dat je steeds zo misselijk over Niek doet.’

Het klinkt vastberaden en dan wordt het me te veel. Bijna. De woorden die ik zou willen schreeuwen slik ik in. Wanneer doe ik het goed? Moet ik haar vertellen wat ik gezien heb? Is ze veilig? Maak ik haar lange huwelijk kapot door eerlijk te zijn? Of verniel ik juist haar leven en dat van Fleur en Isa door mijn mond te houden? Ik neger de innerlijke stem die me uitscheldt voor slappeling, omdat ik nog steeds niet kies. Niet voor Johan en niet voor Stijn. Niet voor Lotte en niet voor mezelf. Niet voor mijn kind, maar ook niet voor een abortus. Slappe trut, suist het in mijn hoofd.

Hoezo gaat hij eigenlijk hardlopen in de bossen van Herperduin? wil ik zeggen.

De woorden zingen door mijn hoofd. Ik onderdruk de neiging om ze in Eva’s gezicht te schreeuwen. De tranen op haar wangen weerhouden me. Haar verhaal over het vreemdgaan van Niek raakt me. Opnieuw. Natuurlijk ken ik de hele situatie van toen, en herinner ik me hoe ik haar troostte. Maar dat Nanda gedreigd had met het doen van aangifte, dat wist ik niet. Verkrachting. Het woord is zo beladen, ik durf het niet hardop uit te spreken. En nu ze ook nog met me deelt dat Niek soms dwingend kan zijn als ze seks hebben, valt er weer een puzzelstukje op zijn plaats. Het zoveelste. Hoe lang moet ik wachten tot de puzzel compleet is? En wat is er dan met Lotte gebeurd? En met haar meiden?

‘Wil je water?’

Mijn hand wrijft automatisch over haar rug en ik voel de woede richting Niek toenemen. Wat doet hij zijn vrouw aan. Hoe durft hij haar zoveel verdriet te doen. Het is een egoïstische, verwaande klootzak, die haar niet verdient. Waar haalt hij het lef vandaan! Al weken houd ik mijn mond over mijn vermoedens richting haar man, en het begint me steeds meer op te breken.

Lotte is mijn alles, als zij gelukkig is ben ik het ook. Ik wil haar beschermen, maar krijg steeds meer het gevoel dat haar veiligheid me door mijn vingers glipt.

‘Lot?’

‘Hmm’

‘Ik weet niet goed hoe ik het zeggen moet.’

‘Wat?’

‘Wij hebben ooit gezworen altijd eerlijk tegen elkaar te zijn, toch?’

‘Ja, zeker.’

‘Maar wat als die eerlijkheid jou verdrietig maakt?’

‘Hé Eef, doe niet zo cryptisch! Wat is er?’

De adem in mijn longen is warm, het geluid dat volgt als ik de opgebouwde lucht laat ontsnappen, klinkt zwaar. Het moment is aangebroken, nu kan ik niet meer terug. Haar ogen worden wijd als ik haar vertel over wat ik gezien heb. Over mijn vermoeden dat haar man de verkrachter is die in de omgeving van Ravenstein vrouwen overmeestert. En zelfs nu ik mijn eigen stem de bewuste woorden hoor uitspreken, kan ik het me nog steeds niet echt voorstellen. Maar de feiten stapelen zich op, ik kan mijn gebrek aan voorstellingsvermogen niet de overhand laten nemen. Ik moet mijn vriendin beschermen voor het te laat is.

Ik vertel haar over de onverklaarbare, vele afwezigheid van Niek, over het bos dat iedereen mijdt sinds daar een dode vrouw gevonden is. Ik vertel haar over mijn wantrouwen, omdat hij daar alleen heen gaat in het donker. Over de schop waarmee ik hem een gat zag graven. Ik fluister over zijn betrapte gedrag in hun achtertuin. En hoe het agressieve gedrag in bed een laatste puzzelstuk is. Haar verhaal over Nanda’s voorgenomen aangifte benoem ik niet. Ik neem aan dat ze zelf de pijnlijke link wel ziet. Maar vooral zeg ik haar hoe moeilijk ik het vind om dit te delen. Want zij is mijn beste vriendin. En ik verdenk haar man van moord en verkrachting. Ik maak haar huwelijk kapot. Hier en nu.

‘Eruit!’ Zo hard heb ik Lotte niet eerder horen schreeuwen.

‘Weg jij, jaloers kreng! Hoe durf jij Niek te beschuldigen!’

‘Hoe verklaar jij al die vreemde dingen dan?’

Even lijkt ze uit het veld geslagen.

‘Jij bent gek weet je dat! Ga jij eerst maar zorgen dat jouw kleinzielige leventje op orde is. Je bent zwanger en je durft het Johan niet te vertellen. Je bent hartstikke verliefd op Stijn. Mijn zwager! Nee, dat hoeft je me niet te vertellen, want ik zie het zo wel. En je durft mijn man valselijk te beschuldigen. En pas op dat jij je mond houdt tegen Stijn! Wat denk je dat hij van je vindt als je dit soort vuiligheid over zijn broer zomaar durft te zeggen.’

Ik zeg dit niet zomaar, wil ik schreeuwen, ik heb bewijzen, Lotte. Ik heb bewijzen. Maar de felheid in haar ogen beangstigt me meer dan ik ooit in woorden zou kunnen uitdrukken en ik schuifel verslagen naar de voordeur.

‘Ik wil het beste voor jou, Lotte. Jij bent mijn hartsvriendin.’

De deur wordt met kracht achter me dicht gesloten. Uit de harde klap van het hout klinkt het verbreken van een belofte voor eeuwige vriendschap tussen twee kleine meisjes die als kleuterschoolvriendinnetjes voor altijd trouw aan elkaar beloofden.

‘En jij bent de enige die ik echt vertrouw.’

Mijn laatste zin gaat verloren in de wind, terwijl ik naar het versleten hout van de dichte voordeur staar.

Zwetend wordt Stijn wakker, de regen slaat tegen de ramen. De cijfers van zijn wekker tonen middernacht. Herinneringen komen vaag naar boven. Flarden van verwarde beelden. Zijn hart klopt als een bezetene terwijl hij in het donker staart.

Meteen denkt hij weer aan Eva. Is ze veilig? Hij begrijpt zijn angst niet, maar weet uit ervaring dat deze dromen een slecht voorteken zijn. In flarden komt zijn droom terug. Hij herinnert zich een kist, hij kon niet ademhalen, het gewicht van iets zwaars drukte op zijn borstkas. Veel rood en pijn, heel veel pijn. Het voelde gruwelijk. Weg wilde hij, maar het ging niet. Terwijl hij het leven uit zijn lichaam voelde stromen, was hij in een ruk wakker geschrokken.

Nog onder de indruk van de heftige droom, slaat hij het zware dekbed opzij. Hij knipt het licht aan en loopt door de smalle gang naar zijn badkamertje. Stijn draait de kraan open en laat koud water stromen. De spiegel laat een bleek gezicht zien.

Dit zijn de momenten waarop hij zich echt alleen voelt. 'Nu zou er een vrouw naast me in bed moeten liggen,' zegt hij tegen zichzelf.

Niek heeft hem regelmatig gevraagd waarom hij toch nog steeds alleen is.

'Jij, met je knappe kop en een goed stel hersens, je kunt genoeg vrouwen krijgen!' had hij meer dan eens gezegd.

Stijn kan dit in alle eerlijkheid alleen maar bevestigen. Hij ziet het wel in de kroeg, aan aandacht heeft hij geen gebrek, hij staat regelmatig met een leuke vrouw te praten. Maar zoals met alles in zijn leven, moet het honderd procent goed voelen anders stopt het al snel voor hem.

'Je moet er gewoon meer energie in stoppen! Hoe weet je nu meteen of zo'n vrouw bij je past?'

'Dat voel ik!' Een paar keer heeft Stijn, in tegenstrijd met zijn gevoel, toch gereageerd op nachtelijke berichtjes na een leuk avondje stappen. Maar na een aantal onenightstands had hij ook dat wel weer gezien.

'Je bent veel te kritisch,' zegt Niek regelmatig tegen hem.

'Nee!' viel Lotte hem de laatste keer bij. 'Stijn staat gewoon bewust in het leven, en valt niet voor de eerste beste vrouw. Dat zouden meer mannen moeten doen, in plaats van steeds hun pik achterna lopen.' De sneer naar Niek was duidelijk geweest.

'Ja, ja, ja, wat zijn we het weer eens,' had deze lacherig gereageerd, in een poging de situatie te redden, zodat het gesprek niet weer over zijn affaire met Nanda zou gaan.

Maar intussen ben ik nog steeds alleen, denkt Stijn terwijl hij de kraan dichtdraait. En is er geen zacht vrouwenlichaam naast me, als ik weer mijn bed induik.

Het is stil in huis, buiten tikt de regen gelijk op met het onrustig ritme van zijn hart. Voortdurend denkt hij aan Eva, al begrijpt hij niet waarom. Overdag is hij ook steeds meer met haar bezig, maar dan zijn het fijne gedachten. Nu voelt hij een onverklaarbare

onrust.

‘Dat rottige voorgevoel!’ zegt hij hardop, terwijl hij de trap afloopt en het licht aan knipt.

Zijn keukentje is gezellig, de kleine, metalen boeddha die hij lang geleden van zijn oma kreeg kijkt hem onverstoorde aan.

‘Ja, wat kijk je nou?’ Stijn lacht in zichzelf. Waar is mijn rooibosthee? Hij rommelt in zijn keukenkastje en meteen zijn de woorden van Eva weer in zijn gedachten.

‘Welke man drinkt er nu rooibosthee?’ Ze had heel hard gelachen. ‘Straks ga je me vertellen dat je ook nog groene thee drinkt.’

Hij had haar onbewogen aangekeken, het was zijn eerste werkdag en hij wist even niet wat te zeggen. Achteraf is dat misschien wel het moment waarop hij voor haar gevallen is. Hij herinnert zich de mengeling van gevoelens van dat moment. Hij had zich geïrriteerd aan haar vrijpostigheid en verwonderd over haar vrije manier van doen. Zo’n vrouw was hij niet eerder tegengekomen. En toen ze rood kleurde omdat hij toegaf inderdaad regelmatig groene thee te drinken, was hij bijna vertederd geweest door haar verlegen houding.

Die ochtend was het druk geweest en hij had met bewondering toegekeken hoe ze haar werk aanpakte. Eva was zakelijk tegen de klant die daarom vroeg, had eindeloos geduld met een oude vrouw die maar niet begreep hoe haar creditcard werkte, en resoluut tegen een man die voor de derde keer die ochtend belde om te klagen over een rekeningafschrift. Hij had het haar gezegd, aan het einde van de dag. Ze had het weggewuifd en iets gemompeld van ‘doe gewoon mijn werk,’ maar hij wist zeker dat ze het leuk vond dat hij haar een oprecht compliment gemaakt had. ’s Avonds in bed had hij ook aan haar gedacht en was daarna als een blok in slaap gevallen.

‘Au!’ Het zakje rooibosthee valt op zijn been als hij het uit de mok met kokend water haalt. De klok aan de muur laat halfvier zien.

‘Ik kan net zo goed wakker blijven,’ mompelt hij chagrijnig. De regen is opgehouden en de stilte omringt hem. In gedachten verzonken zit hij aan zijn keukentafel. Zou Eva slapen? Ze ligt vast tegen Johan aan. Hij is weer terug bij het moment dat ze op de tweede dag van hun samenwerking met een stralend gezicht vertelde over Johan, haar grote liefde. Maar toen ik haar in het park tegenkwam keek ze niet zo stralend meer, denkt hij, en hij duwt de gedachte aan de dag erna zorgvuldig weg. Het was de dag waarop ze opnieuw met een gelukkig gezicht vertelde dat het weer helemaal goed was tussen hen.

Ineens heeft Stijn er genoeg van om hier alleen in zijn keuken te zitten, in het holst van de nacht. Hij staat op en leegt zijn kop thee in de gootsteen. Eenmaal onder zijn dekbed ligt hij nog lang wakker en de rode letters van zijn radio geven ruim na vijven aan als hij er voor het laatst een blik op werpt.

De hele binnenstad van 's-Hertogenbosch ademt de sfeer van najaar, er is een voorzichtige hang naar de gezelligheid van het seizoen voelbaar in de straten. De terrassen worden volop verwarmd door gasbranders, dekens over stoelen nodigen mensen uit hun drankje nog buiten te nuttigen.

Ik houd van deze tijd en geniet. Zolang ik maar niet aan Lotte denk. Al dagen stuur ik haar berichtjes, maar ze heeft nog niet gereageerd. Het is alsof ik een stuk van mezelf mis, nu ik Lotte niet meer dagelijks spreek.

De voorbije zomer heeft me ook dit jaar weer een weemoedig gevoel gegeven. Het is de tijd van het jaar waarin mijn vader overleed. Het is zo verdrietig dat mijn moeder al jong dementerend is. Na de dood van mijn vader genoten we nog een aantal jaren van elkaar, nu is echt contact al een lange periode moeilijk. Soms hoop ik dat ze snel bij mijn vader zal zijn. De wereld waarin ze nu noodgedwongen woont, is zo klein dat het me verstikt als ik haar bezoek.

Ik knik naar Johan, hij vraagt me wat, al heb ik geen idee waar hij het over heeft. Soms kan ik niet bevatten dat mijn vader er niet meer is en wil ik hem spontaan even bellen, of even zijn grote handen over mijn hoofd voelen aaien. Of zijn zware, vertrouwde stem horen, waarmee hij me altijd verzekerde dat het allemaal wel goed kwam. Dat was bijzonder, want hij kon me als geen ander geruststellen, hoe groot ik ook dacht dat mijn problemen waren. 'Meiske, het komt zoals het komen moet, en je zult zien, het komt goed.'

Mijn ouders hielden van elkaar, op een manier die ik niet vaak meer heb gezien. Openheid en respect, maar vooral onvoorwaardelijke liefde, dat is wat zij uitstraalden.

'Zolang ik je niet verlies, vind ik heus wel mijn weg met jou.' De muziek had door de speakers van de kerk geknald, terwijl ik wanhopig mijn gedachten probeerde te ordenen. Papa, ik sta hier en ik verlies je, dus vind ik nu mijn weg niet meer? Ik weet het nog als de dag van gisteren, ik herinner me gedetailleerd hoe ik wanhopig mijn gevoel probeerde te rijmen met de teksten van Guus.

Ik sjok met Johan door de verlichte stad, mijn stemming is omgeslagen. Ik heb een schoolvoorbeeld gehad van hoe een rijk, gelijkwaardig huwelijk kan werken. Is het daarom dat ik denk dat ik iets mis bij hem? Alsof ik hem niet helemaal heb, alsof ik niet bij zijn kern kan komen. In tijden van twijfel hou ik mezelf voor dat er maar weinig relaties zo goed en gelukkig zijn als die van mijn ouders. Maar dat zeurende stemmetje blijft me lastigvallen, steeds weer.

Ik schud mijn hoofd, en kijk op als Johan me voor de tweede keer wat vraagt.

'Wat vind je van deze?' Johan kijkt me geïrriteerd aan, terwijl hij een meer dan afgrijselijke theepot omhoog houdt. We zijn op zoek naar geschikte cadeaus voor verjaardagen de komende tijd.

‘Mwah, doe ik lauwtjes.

De theepot verdwijnt weer in het rek en gearmd lopen we verder. Johan wil graag nog even naar Dutch Art & Design. Hij benauwt me met zijn stevige greep, ik voel me te futloos om er iets van te zeggen.

Ik zie schattige babykleertjes in de etalage van Prénatal. Een klein sprankje vreugde golft door me heen. Ik word mama! En ik ga het snel aan Johan vertellen. Daar heeft hij recht op.

In de verte zie ik de gevel van Dutch Art & Design. Johan komt er graag. Hij kwam hier vroeger al vaak met zijn ouders. Aan geld hadden ze bij hem thuis geen gebrek; regelmatig inkopen doen bij Dutch Art & Design was normaal. Johan omringt zich nog steeds graag met mooie, maar vooral exclusieve zaken.

Ik denk terug aan onze eerste ontmoeting. Johan heeft vaak gezegd dat hij het al wist toen hij me voor het eerst ontmoette. Hij wilde me direct vanaf dag een. Alsof ik ook een duur ding was dat hij aan zijn collectie wilde toevoegen.

In eerste instantie moest ik niets hebben van zijn aanpak om me voor zich te winnen.

‘Te glad,’ zei ik tegen mezelf.

Hij had het als een persoonlijke uitdaging opgenomen om me te krijgen. En na een aantal etentjes, een strandwandeling en een lief verrassingsweekendje voor mijn verjaardag, was ik langzaam maar zeker voor hem gevallen. Als ik terugdenk aan die tijd voel ik warmte. Toen mijn vader overleed, heeft Johan me op alle mogelijke manieren gesteund. Hij was zo open geweest toen. Hij had me eens toevertrouwd hoe prettig hij mijn kwetsbaarheid gevonden had. De puurheid van mijn verdriet had hem een gevoel van intense verbondenheid en een dieper contact met zichzelf gegeven.

Johan loopt door, zijn arm nog steeds stevig rond mijn middel.

‘Koffie doen?’

Ik knik en loop achter hem aan. Het is warm en benauwd binnen en we nemen plaats achter een kleine ronde tafel. De sfeer van de kroeg staat me niet aan. Wanhopig slik ik de golven misselijkheid weg.

Johan kijkt me aan. Afleiden Eva, denk ik, straks vraagt hij nog door en dit is niet het moment noch de plaats om hem te vertellen dat hij vader wordt.

Ik besluit de rollen om te draaien en hoop zo zijn ongeruste blik van mijn gezicht af te wenden.

‘Johan, je kijkt raar, wat is er? Maak je je zorgen over de uitslag van je makelaarsexamen?’

‘Nee, ben je gek, ik denk nog steeds na over die theepot die we net hebben teruggezet, hij was toch best mooi?’

Mijn mond lacht. Het gaat niet automatisch. ‘Weet je zeker dat je hem mooi vindt, of is het omdat hij van een duur merk is?’ Ik weet zeker dat het om het laatste gaat, al zal hij dat nooit toegeven. Hij zegt niets en drinkt zijn koffie. Ik kijk naar het stel naast ons, ze kunnen niet van elkaar afblijven. Ooit waren wij ook zo. Even is Stijn in mijn

gedachten.

‘Wat is er trouwens met jou en Lotte? Ik heb haar al een paar dagen niet meer gehoord of gezien.’

Ik geef Johan geen antwoord, maar drink snel mijn koffie, ik wil hier weg, de onrust dringt zich in mijn buik omhoog. ‘Niets, we hebben het allebei druk. Kom we gaan!’ zeg ik en ik sta op.

Verbaasd klokt Johan zijn hete koffie achterover, laat geld op ons tafeltje achter en volgt me gedwee naar buiten.

‘Ik wil nog naar Adriaan Heinen, hier om de hoek’, zeg ik en hoop dat hij Dutch Art & Design vergeten is. Zonder te kijken of Johan me volgt, loop ik de winkel binnen. Ik lees graag en veel en zou in een halfuur tijd een vermogen kunnen spenderen in deze winkel. We kopen een boek voor mijn moeder. De grote platen van Parijs en Rome brengen haar misschien een klein beetje terug naar de plaatsen waar ze met mijn vader rondreisde in gelukkiger tijden. Voor de ouders van Johan kopen we een boek met een overzicht van kunstittentoonstellingen in Toscane.

‘Dat is net iets voor hen,’ zegt Johan.

Ik knik. Zijn ouders investeren al hun hele leven in kunst. Beelden, schilderijen, antiek, eigenlijk alles wat kostbaar is. Alle stukken komen meer dan prachtig tot hun recht in de riant villa die zijn ouders nog steeds bewonen. Uren heeft Johan vroeger doorgebracht in oude kerken, donkere basilieken en immense kathedralen. Verlangend kijkend naar de zon die door de glas-in-lood beschilderde ramen naar binnen viel, terwijl zijn ouders onder de indruk een drieluik of oude grafsteen bestudeerden.

Johan heeft me verteld hoe hij als kind vol ontzag had gekeken naar de manshoge natuurstenen beelden, die zijn ouders uit Zimbabwe hadden laten verschepen. Hij had meer met de gezellige, dikke boeddha’s die gemoedelijk naast elkaar op de kast zaten. Op een dag had hij de meest dikbuikige laten vallen. Hij had het beeld heel voorzichtig teruggezet op de speciaal geprepareerde sokkel en tegen niemand iets gezegd. Een dag of wat later was de boeddha vervangen door een kristallen vaas. Er werd nooit over het voorval gesproken, terwijl het toch echt een duur object geweest moest zijn.

Johan is wel erg ontwikkeld op dat gebied, bedenk ik met een glimlach. Ons kindje zal niets tekortkomen en een vader hebben die veel kennis heeft van oude culturen. Misschien kunnen we wel naar de Sint Pieter in Rome of naar de Sagrada Familia in Barcelona of naar Thailand naar... Mijn gedachten worden onderbroken door zijn vraag.

‘Maak jij de deur open?’

Ik knik, draai de sleutel om en toets de code van ons alarm in. Johan loopt meteen door naar de gashaard. De vlammen zetten onze gezichten in een oranje gloed. Ik ril, en wrijf mijn handen warm voor het vuur.

‘Fijn om weer samen thuis te zijn,’ zeg ik gemeend. Mijn boosheid en irritatie zijn gezakt en ik voel me lekker rozig worden.

‘Merlot? Of ontkurken we die mooie fles Bordeaux?’

‘Merlot is goed, die is open,’ zeg ik, wanhopig op zoek naar een excuus om geen wijn

te hoeven drinken.

Waarom kan ik Johan niet gewoon zeggen dat hij vader wordt? Ik weet het heel goed. Ik ben bang dat ik mijn gevoelens voor Stijn eruit flap als ik hem over mijn zwangerschap vertel. Op de een of andere manier zijn deze twee dingen met elkaar verbonden. Het een vertellen zonder het ander lukt me niet.

‘Sinds wanneer drink jij ook wijn als je alleen bent?’ vraagt Johan verbaasd. ‘Dat doe je anders nooit!’

Ik zeg niets en blijf krampachtig in het vuur staren. Stijn! Hij heeft wijn gedronken. En Johan weet daar niets van, denk ik schuldig. Mijn lichaam tintelt.

Ik staar dromerig in het vuur en ben terug bij het moment waarop Stijn en ik dicht bij elkaar stonden. Het moment waarin ik de gouden spikkeltjes in zijn ogen zag, de warmte van zijn huid voelde, en zijn geur zich voor altijd in mijn ziel nestelde.

Ik voel verlangen. Verlangen naar de sfeer van die avond.

Johan geeft me mijn glas. Hij merkt mijn verwarring niet eens op. Hij gaat met de krant in één van de stoelen zitten die in een gezellige kring rondom de haard staan. Ik kijk naar hem, naar hoe hij daar zit, verdiept in zijn krant, bladerend naar de beleggingspagina om vervolgens te zuchten als hij de berichten uitspelt.

Het wijnglas is in mijn handen, de drank is onaangeroerd. Weer denk ik aan Stijn. Zou hij ook beleggen? Vast niet, dat is veel te abstract voor hem. Pluk de dag, dat past meer bij zijn persoon, hij heeft niets met lange termijnen, beleggingshorizonnen en ingewikkelde toekomstplannen. Dat vind ik ook zo leuk aan hem. Ik houd van de puurheid waarmee hij in het leven staat.

Ik voel met mijn hand aan mijn onderarm, precies daar, op het stukje huid waar hij me heeft aangeraakt. Ik sluit even mijn ogen en voel opnieuw zijn warme opwindende adem in mijn hals. Ik heb me sinds dat moment vaak betrappt op gedachten die verder gaan dan samen een glas wijn drinken. Steeds opnieuw onderdruk ik ze, want ik wil niet verliefd zijn. Ik wil niet voelen wat ik voel, en als ik mijn ogen open, spreek ik mezelf in gedachten streng toe.

Johan zit nog steeds verdiept in zijn aandelen. Of obligaties, of iets anders heel oninteressants, denk ik mokkend. Oké, streng, nu! Ik woon samen met Johan. Johan die soms zo onbereikbaar lijkt, maar ook de Johan die na de dood van mijn vader zelf erg emotioneel was. Meer dan ik hem ooit gezien heb. Hij is de partner die me troostte, me vasthield toen ik huilde als een klein kind.

Johan die midden in de nacht warme melk met honing voor me maakte, omdat ik uren met wijd open ogen in het donker lag te staren.

Even kijkt hij op. Ik loop naar de tafel en schenk zijn wijnglas opnieuw vol, het mijne giet ik snel in de gootsteen. Ik aai hem even over zijn haren. Hij reageert met een glimlach.

Mijn vader is nog steeds bij me, daar ben ik zeker van. 's Nachts, liggend in het donker, ben ik ervan overtuigd dat ik zijn aanwezigheid voel en dat ik hem kan zien. Als ik tenminste maar even mijn ogen zou durven te openen. In plaats daarvan trek ik

steeds het dekbed over mijn hoofd, en lig stijf van spanning te wachten tot ik in slaap val. Eén nacht was ik zo bang dat ik riep: 'Papa, laat me met rust, ga weg! Johan was geschrokken, en had me stevig in zijn armen genomen, zijn ogen klein van moeheid. 'Misschien wil hij me nog wat vertellen, omdat hij zo plotseling overleed! Het is niet af zo, dit kan niet zo zijn!' had ik geschreeuwd, 'Waarom laat hij me niet met rust! Ik ben zo bang dat hij ineens in mijn slaapkamer staat!' Het leek alsof mijn wanhoop van die avond een eind had gemaakt aan het voelen van mijn vaders aanwezigheid. Soms bekruipt me nog een onbestemd gevoel op het moment dat de dag overgaat in de nacht, en de wereld in haar schulp kruipt. Wanneer de natuur buiten verstilt, en elk levend wezen zijn rustplaats zoekt om nieuwe energie op te doen, lig ik met gespannen schouders in mijn bed, wachtend op de slaap, die zich uiteindelijk toch altijd aandient. De ene keer sneller dan de andere.

Ik word wakker met een dof gevoel in mijn hoofd en een zeurend gevoel in mijn onderbuik. Even weet ik niet wat voor dag het is.

‘Maandag’, kreun ik, terwijl ik het dekbed weer over mijn hoofd trek.

‘Je komt te laat,’ zegt Johan. ‘Ik ben weg! Tot vanavond!’ Hij kust me zacht en even later hoor ik de voordeur achter hem dichtslaan.

Ik sta op, en draai de douche open. ‘O, zo geen zin’, mompel ik.

Als ik bijna een uur later mijn auto parkeer, zie ik het licht branden. Stijn is er al. Normaal doen vandaag, geen gekke fantasieën over je collega, Eef! Mijn mond krult in een glimlach en mijn ogen kijken helder terug als ik toch even mijn lippenstift check.

‘Goedemorgen!’ zeg ik ogenschijnlijk ongedwongen.

‘Morge,’ komt het futloos terug. Stijn ziet er moe uit.

‘Gaat het wel goed met je?’

Hij zucht. ‘Ik slaap slecht, voel me moe en ik heb steeds nachtmerries.’

Ik zie dat hij zijn woorden zorgvuldig kiest. Hij lijkt te twijfelen voor hij verdergaat.

‘Ik heb het gevoel dat ik de laatste tijd in een soort zeepbel leef. Het lijkt alsof er een dun doorzichtig waasje is tussen mij en de rest van de wereld. Ik denk nog steeds veel aan dat voorval in het park, durf er ook niet meer te joggen. Het zit me gewoon niet lekker allemaal.’

Hij kijkt even naar me. Ik zeg niets, en kijk hem alleen maar bezorgd aan. Ik wil er voor hem zijn.

‘Het zit me ook nog steeds dwars dat ik niets deed tegen mijn achtervolger in het park. Ik herkende mezelf niet, wegrennend als een angsthuis. Zo ben ik normaal niet. Ik ga problemen niet uit de weg, maar los ze op!’

Hij drinkt zijn koffie, ik roer in mijn thee. Zijn ogen kijken me nu onafgebroken aan.

‘Ik heb geleerd dat weglopen de dingen vaak alleen maar erger maakt. En deze keer ben ik niet eens gewoon weggelopen. Ik ben overstuur weggerend. Gevlucht ben ik, als een bang konijn. Weet je Eva, ik voelde zo’n waanzinnige angst. Zo bang als toen ben ik nooit eerder geweest.’

Ik zeg nog steeds niets, maar blijf hem stil aankijken. Hij wendt zijn blik af, ik zie hem vechten tegen zijn tranen. Ik sta op en ga op Stijns bureau zitten. De hand die ik op zijn schouder leg is warm. Het voelt goed en oprecht, er zit geen enkele seksuele spanning bij.

Hij lijkt zich te hervatten. ‘Weet je dat ik soms vooraf situaties zie of voel? Dat begint vaak met dromen. Vannacht heb ik ook gedroomd. Ik heb tot halfvijf wakker gelegen.’

Ik luister, terwijl ik mijn best doe geen oordeel te hebben over zijn vermeende gave.

‘Waar droomde je dan over?’ Ik kijk hem aan en ben benieuwd naar wat hij gaat zeggen. Even lijkt hij antwoord te gaan geven,

‘Over... dat vertel ik je misschien nog weleens. Sinds een aantal jaren weet ik dat ik hooggevoelig ben, waardoor ik soms dingen zie en weet die voor andere mensen ongrijpbaar zijn.’

Mijn hand is nog steeds op zijn schouder, het gebaar lijkt hem zelfvertrouwen te geven om verder te praten.

‘Toen ik als klein kind eens aan mijn moeder vroeg, waarom er een oud vrouwtje bij ons woonde, keek mijn moeder me aan alsof ik gek geworden was. Maar ik zag haar echt! Voor mij was ze aanwezig. Ze zat altijd op dezelfde plek, op een houten stoel, in de hoek van onze woonkeuken. Veel aandacht werd er door mijn ouders niet aan besteed, ze hoopten waarschijnlijk dat ik het zou vergeten. Maar omdat ik haar altijd zag thuis, kon ik dat niet. Ik voelde me erg op mijn gemak in haar aanwezigheid, hoewel ze nooit wat zei. Ze keek alleen maar naar me, met zo’n goedkeurende glimlach op haar gezicht. Zij gaf me het gevoel dat ze op me paste.’

Ik schrik van zijn verhaal en doe mijn best hem neutraal aan te blijven kijken. Ik ben te nuchter voor dit soort zaken. Maar dan zijn mijn gedachten als vanzelf toch meteen weer bij mijn vader. En bij het gevoel dat ik over zijn vermeende aanwezigheid heb. Mijn handen omsluiten mijn theeglas en ik besef dat ik geloof wat Stijn me vertelt. Het klinkt zo oprecht dat ik niet anders kan dan voor waar aannemen wat hij met me deelt.

‘In haar aanwezigheid voelde ik me zo...’ hij zoekt even naar het juiste woord, ‘...vredig. Toen ik op mezelf ging wonen was ze weg, ook als ik terugkwam in mijn ouderlijk huis. In de winter daarna bekeek ik met mijn moeder een oud fotoalbum. En toen zag ik haar. “Kijk, dat is ze!” riep ik, wijzend naar een fragiel vrouwtje in een donkerblauwe jurk.

“Maar Stijn!” zei mijn moeder geschrokken, “dat is je overgrootmoeder! Ze is al jaren dood en begraven.” “Dan wil ik naar haar graf!” had ik gezegd en ik herinner me nog goed hoe stellig ik me voelde. Enkele weken later, het was een mooie zondagmiddag, gingen we naar de begraafplaats. En weet je Eva, ik wist precies waar ik zijn moest. Mijn benen droegen me als vanzelf naar de plek.

Mijn ouders hebben me toen ik ouder was, nog vaak verteld dat ze gehoopt hadden dat mijn gave wel zou overwaaien, als ze er vooral maar niet te veel aandacht aan zouden besteden. Maar het ging niet over. Het was alsof een warme luchtstroom me naar haar rustplaats toe trok, het voelde prettig en vertrouwd.

Ik voel hoe mijn hart nog steeds sneller gaat kloppen, en mijn adem versnelt als ik terugdenk aan dat moment. Daar, Eva, daar ben ik echt bij haar geweest, ik heb haar gevoeld en gezien. Haar oude grafsteen was gebarsten en overgroeid met mos. De zerk was door de jaren heen wat scheefgezakt, en mooi was hij niet, maar voor mij was het alsof ik thuiskwam.’

‘Wat een verhaal! Ik weet eigenlijk niet zo goed wat ik moet zeggen. Na de dood van mijn vader had ik ook steeds het idee dat hij in mijn slaapkamer stond, alsof hij me nog

iets wilde zeggen. Maar ik durfde mijn ogen niet open te doen, omdat ik bang was dat hij er echt zou staan.'

'Waarom was je bang om je vader weer te zien dan, dat is toch juist mooi?'

'Weet ik niet, omdat hij dan een geest zou zijn of zo.'

'Ik ben nooit bang geweest, maar misschien is dat voor mij anders, omdat ik als klein kind al geconfronteerd werd met de geest van mijn overleden overgrootmoeder. Ik weet nog heel goed dat ik haar grafsteen aanraakte. Mijn vingertoppen leken als een magneet naar de steen te trekken. Ik werd er heel rustig van, ik weet dat het hoogdravend klinkt, maar mijn hart leek zich te openen. Het was alsof ik helemaal vol liefde was, zo goed en ontspannen als toen, daar bij die grafsteen heb ik me nooit meer gevoeld. Het voelde zo vredig, ik zag kleuren in de lucht, rood, paars, geel, oranje, en voelde pure warmte, en het was zo goed.'

Ik ben niet eens verbaasd als ik zie dat er tranen over zijn wangen lopen.

Zijn stem breekt. 'Het is de eerste keer dat ik deze gebeurtenis zo uitgebreid aan iemand beschrijf. De emotie van toen heb ik zelfs niet met mijn ouders gedeeld. Toen ik de steen uiteindelijk losliet, keek ik over de groene heuvel van het kerkhof. Ver buiten de omheining zag ik een vrouw staan. Met een kaarsrechte rug keek ze naar me, onze ogen vonden elkaar. De kleuren van onze irissen leken in elkaar over te lopen, zelfs een boog van licht te vormen in de lucht. We werden toen, daar op dat moment, voor altijd met elkaar verbonden, in leven en dood. Ieder aan een andere kant van de lijn, geboren zielsverwanten. Ik wilde met haar mee, naar haar wereld. Ze glimlachte, begreep me zonder woorden. Ze schudde haar hoofd, het was mijn tijd nog niet. Ik weet nog hoe ik naar haar knikte, ik begreep wat ze zeggen wilde. En dat was de laatste keer dat ik haar zag. Haar naam was Stiena, ik ben naar haar vernoemd.'

Ik zwijg. Het blijft lang stil. En dan doe ik het enige juiste. 'Kom,' zeg ik 'ik wil je vasthouden.'

Het volgende moment staan we daar. In elkaars armen. Er is geen seksuele spanning, onze omhelzing is oprecht en integer.

Als we elkaar loslaten kijkt hij me aan, en het is in die ene fractie van een seconde dat mijn lichaam toch reageert. Snel laat ik hem los.

'Er ligt veel werk.' Mijn stem klinkt onbeholpen. Hij knikt, uiterlijk onaangedaan, en pakt in één beweging de telefoon, om vervolgens druk te praten tegen de voor mij onbekende klant aan de andere kant van de lijn.

Ik ben geschrokken van het verhaal van Stijn. En de knuffel die ik hem gaf had ik dus toch achterwege moeten laten. Mijn intenties waren zuiver, op dat moment keek ik niet naar hem zoals een vrouw naar een man kijkt. Het was alsof ik Lotte wilde troosten. Dezelfde vriendschappelijke gevoelens hadden de overhand gehad toen ik zei dat ik hem wilde vasthouden. Maar toch voel ik me schuldig, want hoe ik het ook voor mezelf verwoord, één ding is duidelijk, ik heb het veel te ver laten komen tussen ons. Op dat moment in mijn keuken, op de avond dat hij lasagne bij me at, is er blijvend iets veranderd. De spontaniteit die er tussen ons bestond, is overgegaan in een duidelijk

voelbare spanning. Steeds als we samenwerken en dicht bij elkaar zitten ben ik in verwarring. Gek word ik ervan. Alleen al aan hem denken maakt me warm vanbinnen. Steeds opnieuw ben ik verstandig, en steeds opnieuw geeft het me een rotgevoel. Ik voel dat ik weer chagrijnig word. Deze tegenstrijdige gevoelens kosten me bergen energie. Ik vraag me af hoe lang ik nog zo dwars tegen mijn gevoel in kan gaan. Of wil gaan. En ook nu weer, zoals hij voor me staat, zijn brede gespierde borstkas, zijn hele bouw. Wat een chemie! Ik wil hem, maar het kan niet. Het mag niet gebeuren!

‘Koffie?’

Ik knik, voel me betrap.

‘Hoe doen we het vandaag? Jij telefoon, ik balie?’

‘Is goed.’

Dat is lief van hem, hij weet dat ik een hekel heb aan baliewerk, omdat er de hele dag door klanten onaangekondigd binnenlopen. En dan vaak met de meest idiote vragen, denk ik grimmig.

‘Hoe gaat het thuis?’ Stijn blijft naar zijn beeldscherm staren.

‘Goed. Alleen ben ik steeds strontchagrijnig.’

Ik schiet in de lach en Stijn kijkt me verbaasd aan, en ik beseft dat ik heel vreemd overkom.

‘Ja, sorry hoor, ik doe raar. Maar we zijn al een uur bezig om elkaar bizarre verhalen te vertellen, jij ziet dode mensen en ik ben al weken chagrijnig. Lekker stel zijn we bij elkaar.’

Stijn lacht en haalt daarmee meteen de spanning uit de lucht.

‘We gaan er wat van maken vandaag!’

Hij knikt en neemt de telefoon op, die indringend blijft aanhouden.

‘Pauze!’ zeg ik en ik slinger mijn jas over mijn schouder. ‘Ga je mee?’ Hij twijfelt even, kijkend naar de stapel dossiers links van hem.

Ik voel me sterk en onafhankelijk. ‘Je hoeft niet mee,’ zeg ik nadrukkelijk, terwijl ik de golf van teleurstelling onderdruk. Ik had er zin in gehad, om met hem buiten te lopen. Ik haal mijn schouders op en trek de deur van het kantoor resoluut achter me dicht.

Aan de overkant van de straat volg ik haar met haviksogen. Vergis ik me of lijkt ze nog steeds wat terneergeslagen? Met afhangende schouders kijkt ze hier en daar in een etalage zonder veel belangstelling te tonen voor de mensen om haar heen.

Ik voel hoe mijn harstslag versnelt, inwendig grom ik. Soms voel ik me een vals dier, in continue voorbereiding op het verscheuren van mijn prooi. Het doet me goed om te merken dat mijn prooi binnen handbereik ligt. Ik denk aan de uren die ik doorbracht met de twee vrouwen die ik nam. Saar Neelen en Merle Altena. Het genot van hun tegenstribbelende lichamen, hun angst omdat ze uiteindelijk beseften dat het noodlot onontkoombaar bleek.

Ik kijk naar Eva. De gedachte aan het eerste moment dat ik bij haar binnen zal dringen,

terwijl haar lichaam onder me zal kronkelen, maakt het bijna onmogelijk om nog langer te wachten. Ik voel me steeds gekker van verlangen. Ik wil haar al zo lang helemaal bezitten. Behoedzaam volg ik haar, mijn schouders opgetrokken in mijn dikke jas.

De tik op mijn schouder is subtiel, maar hard genoeg om me te laten schrikken.

‘Hé,’ zeg ik, en ik hoor hoe aangenaam verrast ik klink.

‘Ik vond het toch niet fijn dat je alleen ging,’ zegt Stijn.

Ik verwonder me even over zijn opmerking maar slik mijn vraag erover in. ‘Ik ben op weg naar het parkje. Wil je wel mee eigenlijk? Er liggen geen fijne herinneringen voor jou, daar op dat Pollekespad.’

Hij knikt, en blijft naast me lopen. ‘Het wordt weleens tijd dat ik mijn angst voor dat park onder ogen zie. Mijn nieuwe hardlooprondte bevalt me niet zo goed als de oude door het park.’

Ik zeg niet veel, bang om de ontspannen sfeer opnieuw te verstoren. ‘Ik ben blij dat je je hebt bedacht en toch meegaat.’

‘Ik ben niet zomaar meegegaan,’ hij laat een spannende stilte vallen, ‘ik ben je zelfs achterna gekomen!’

Hij flirt opnieuw met me. Of ik moet me heel sterk vergissen. We kijken elkaar aan, het moment is kort maar vol spanning, een flits van opwinding. Beheersing, opnieuw.

‘Maar wat een heerlijke gedachte dat je zelfs in je pauze niet zonder me kan,’ reageer ik op dezelfde toon terug.

Ik voel me opstandig en ben het beu om steeds verstandig te zijn en mijn gevoel te bevechten. Als hij me uitdaagt dan kan hij het krijgen. Even denk ik aan Lotte, ik heb haar advies nodig, maar ze laat me links liggen sinds onze grote ruzie.

Stijn verslikt zich, hij hoest tot hij rood ziet en de tranen over zijn wangen lopen. Ik klop hem op zijn rug en laat, nadat zijn hoestbui gezakt is, mijn hand op zijn rug liggen.

Hij voelt het niet, althans zo lijkt het.

Ik geniet van dit kleine contact. Stijn kijkt me aan.

‘Wie zegt dat ik niet zonder je kan?’

Ik kijk naar hem en voel de sprankelende twinkeling van zijn ogen in mijn buik kriebelen. ‘Dat zeg ik, als grapje.’

‘Ik denk niet dat jij een grapje maakt,’ daagt hij me onmiskenbaar uit.

‘Nee, je hebt gelijk, ik was serieus,’ geef ik neutraal terug, ‘ik denk echt dat jij elke dag opnieuw alleen maar gaat werken met het fantastische vooruitzicht om mij weer te zien, en om onze pauze samen door te brengen. Jij en ik samen door het weergaloze centrum van het romantische Ravenstein, wandelend door de pittoreske straten.’

Ik schrik van de waterval aan woorden die als vanzelf uit mijn mond lijkt te klateren.

‘Pas jij maar op, straks vertel ik je nog dat ik elke nacht aan je denk voordat ik in slaap val, dat ik de hele nacht van je droom, en dat je de eerste bent aan wie ik denk als ik wakker word. En straks zeg ik je nog dat ik vaak heb gedroomd van een toekomst

samen, waarin we ons op een warm eiland in de Middellandse Zee bevinden. Waar we samen hutten bouwen, vissen vangen en kampvuren branden, waar we samen in de zon gaan liggen, en 's avonds dicht tegen elkaar aan kruipen onder de palmbladeren in onze schamele, maar knusse boomhut. Waarin we de volgende ochtend wakker worden door de gouden stralen van de zon, die ons wakker kust met haar warmte waarmee ze een nieuwe dag aankondigt. Een dag waarin jij en ik genoeg hebben aan elkaar, de zee en het warme zand.'

De stilte na Stijns lange verhaal voelt enorm. Ik schuif met mijn voeten door het zand, terwijl de stilte voortduurt.

'Dus,' zegt Stijn onhandig, naar mijn idee alleen maar om het zwijgen te doorbreken. Ik kijk naar hem, naar zijn groene warme ogen met de voor mij bekende gouden spikkels. Zijn gezicht is dicht bij het mijne. Spanning, weer die warme golf die door mijn hele lichaam trekt. Ik hef mijn hoofd, kus me! Zei ik het of dacht ik het alleen? Mijn hart bonkt, mijn borstkas gaat onrustig op en neer.

Het volgende moment raken onze lippen elkaar. Aarzelend. Opwindend traag spelen we een spel. Zijn tong verkent de mijne, speelt er zachtjes mee. Ik beantwoord, nat en warm. Mijn hand, nu op zijn borst, verkent de contouren van zijn lichaam. Hij voelt sterk, zoals ik het me al ontelbaar vaak heb voorgesteld. Onze lichamen raken elkaar, warm en intens. Zijn handen gaan door mijn haren. Hij trekt me nog dichter tegen zich aan. Ik kreun, en beantwoord het vragen van zijn lichaam, dit moet die bekende taal van de liefde zijn. Het ultieme gevoel waar je in boeken over leest. Ik wil hem. Helemaal.

Het park is vergeten, de oktoberkou omringt ons, twee mensen, één wereld. Innig, elkaar niet loslatend. De rest bestaat niet. Een verstrengeld beeld van twee geliefden die elkaar gevonden hebben, versmolten in elkaar en in de tijd. Twee geesten, samen één.

Ik ben verbaasd als ik tranen op mijn wangen voel, ze worden riviertjes op mijn gezicht. Zout in mijn mond laat me ontwaken. Ik til mijn gezicht traag op van Stijns schouder. Zijn geur zit in mijn neus, hart en ziel. In elke vezel van mijn lichaam voel ik de waarheid die ik zolang heb weten weg te drukken. Hij is degene die bij me hoort, de metgezel die ik mijn hele leven gezocht heb. Waar de liefde voor Johan stopt, gaat die van Stijn verder. De zachtheid, de eenvoudige aanwezigheid van zijn aandacht, zonder opsmuk of sier. Het is mijn hart dat me simpelweg de waarheid laat voelen. Ik houd van hem.

Op weg terug naar kantoor praten we weinig, de rest van de middag worden we in beslag genomen door het werk, de klanten en de telefoon die maar blijft gaan. De zeurende pijn in mijn buik wordt erger.

'Ik ga naar huis, ik voel me niet goed. Mijn buik doet zeer.'

'Denk je dat...' Stijn twijfelt even, 'het niet goed is met je zwangerschap?'

'Ik weet het niet,' ik zeg het zacht en realiseer me dat ik al voorzichtig ben gaan wennen aan het kleine kindje dat in mijn buik groeit. Ik wrijf met mijn hand over mijn buik en kijk naar Stijn. Hij kijkt bezorgd en loopt naar me toe.

‘Hé meisje, sterk zijn hè, en als er wat is dan bel je me, oké?’

De omhelzing die hij me geeft voelt warm en de kus die ik hem zomaar geef belandt ergens in zijn nek. Als ik naar huis rijd ruik ik onverminderd zijn onweerstaanbare geur.

Het schuldgevoel komt niet veel later. Ik begrijp niet hoe ik die middag op kantoor ben doorgekomen. Ik overpeins de situatie als ik thuis eten kook. Johan kan ieder moment thuiskomen. Dromerig roer ik in de pan.

Mijn mobiel trilt en het display toont een WhatsApp-bericht. Mijn hart slaat even over. Stijn? Ik lees. *Ben onderweg, zes uur thuis x.*

Mijn gedachten gaan weer terug naar vandaag op kantoor. Ik herinner me weinig van de offertes, klanten en telefoontjes die ik afgehandeld heb. Plichtmatig heb ik antwoorden gegeven, zaken uitgelegd, en handtekeningen gezet.

Mijn lijf tintelt nog na van het gevoel dat Stijn me gaf, tijdens die lange intense kus. Het diepe gevoel van lust heeft me die hele middag niet meer losgelaten. Steeds heb ik naar hem gekeken.

Ik ben verliefd, maar tegelijkertijd heb ik nog niet eerder zo stevig met beide benen op de grond gestaan. Dit dubbele gevoel moet stoppen. Het kan gewoon niet, ik ben zwanger van een andere man dan degene op wie ik verliefd ben. Vanavond ga ik Johan vertellen dat we een kindje krijgen. En dan zal hij enthousiast en gelukkig zijn. Stijn zal dan vanzelf naar de achtergrond verdwijnen, beslis ik, onderwijl mijn schreeuwende stem vanbinnen negerend.

Ik ben niet klaar voor de waarheid, wil niet weten hoe het echt zit, waarom moet ik toch altijd zo streng voor mezelf zijn?

Wat zou mijn vader nu tegen me zeggen als hij nog leefde? Even denk ik aan mijn moeder. Morgen ga ik naar haar toe, ik mis haar, nu ik haar langer dan een paar dagen niet gezien heb. Ze is zo lief voor me, ook al weet ze niet altijd meer wie ik ben.

‘Wat eten we?’ Johan komt al bellend binnen, zijn zware aktetas onder zijn arm. Ik roer schijnbaar aandachtig in de pan met chili.

‘Chili.’

Maar Johan is alweer druk in gesprek. ‘Echt, ik zeg het je, maak er desnoods tien minder van, geef ze het gevoel goed gehandeld te hebben en rond de zaak verder af.’

Het is even stil en ongeduldig luistert hij naar de tegenspraak van de ander.

‘Nee, nee, geen sprake van! Het pand is pas sinds vier maanden op de markt, en jij weet ook wel dat die periode niet lang is in deze tijd. Ik vind te veel onderhandelingsruimte niet gepast. We pakken acht mille winst en gaan verder met het volgende project.’

Hij houdt zijn hoofd scheef, een afkeurende frons op zijn gezicht. ‘Jij bent te zacht, ik zeg het je. Wil je dat ik ze bel dan? Vier mille voor jou, vier voor mij, dat staat er op het spel, dat weet je. Als je het verknalt dan doe ik je wat.’

Hij drukt op een toets, en loopt de ruime woonkamer in. Het vuur brandt uitdagend gezellig in de haard. Het vormt een schrill contrast met zijn zakelijke toon.

‘Ja, Johan hier, hallo. Ik heb met de verkopers gesproken, en het bod wordt niet geaccepteerd. Ik waarschuwde al, deze woning staat nog maar kort te koop en er is, ook in deze tijden van crisis, genoeg interesse in het pand. De prijsklasse is dusdanig hoog, dat het buiten de courante markt valt. Het is een bijzonder object.’

Ik luister geïrriteerd naar het zelfgenoegzame toontje, ‘Ik waarschuwde al...’ bouw ik hem in gedachten na. Venijnig open ik de pot bruine bonen en kwak de inhoud resoluut in de pan.

‘Oké, ik wacht uw reactie af, ik ben vandaag nog tot zeven uur bereikbaar.’ Hij legt zijn mobiel op het aanrecht. ‘Wedden, dat ze binnen een uur met een eindbod komen?’

Ik schep twee borden vol met chili con carne. Con carne, wat zoveel betekent als ‘met vlees’, vond ik altijd al een smerige toevoeging. In mijn beleving klinkt con carne als iets dat van de bodem van een put geschept is, om het daarna ‘con chili’ in een gerecht te verwerken. Als het aan mij ligt eten we chili zonder carne, maar die strijd heb ik tot op heden nog niet gewonnen.

Ik kauw en kijk naar Johan. Ik krijg altijd de meest onsmakelijke gedachten bij het zien van zijn bewegende kaken. Ik denk aan hoe het voedsel tussen zijn tanden vermalen wordt, het gehakt dat grijsig langs zijn vulling knarst, de rijst vermalen tot een witte prut. De stukjes paprika ontveld door zijn malende kiezen met zilve....

‘Waar zit jij met je gedachten?’

‘Bij de chili,’ antwoord ik naar waarheid, in elk geval gedeeltelijk.

‘Leuke dag gehad vandaag?’

Ik haal adem, open mijn mond en sluit hem weer. Stijn. De kus. Liegen is nooit mijn sterkste kant geweest. Ik zag al de hele middag op tegen dit moment. Ik heb steeds nagedacht over de situatie, want zo mag ik mijn contact met Stijn toch wel noemen inmiddels. Een situatie. Ik haal opnieuw adem, diep vanuit mijn buik, open mijn mond en op dat moment begint Johan te praten. ‘Het wordt echt tijd om te kopen nu,’ hij knijpt zijn ogen tot spleetjes terwijl hij de beurspagina bestudeert. ‘Roder dan nu worden de cijfers echt niet meer.’

Als ik mijn zin opnieuw wil beginnen gaat zijn mobiel. Hoezo *saved by the bell*? Voorlopig althans.

‘Johan?’ De stem aan de andere kant van de lijn maakt, ook voor mij, luid duidelijk dat er een finaal bod wordt gedaan.

Johan schudt zijn hoofd. ‘Voor acht ton maken we het af, en dan zorg ik er persoonlijk voor dat jullie binnen een maand de sleutel hebben.’

Het blijft even stil aan de andere kant. Johan grijpt deze stilte aan om te overtuigen.

‘Niek, luister, binnen een maand zitten jij en Lotte bij de notaris, en kunnen jullie je eigenaren noemen van een prachtige villa aan de Bossparklaan nummer tien.’

Het blijft stil, en ik zie dat Johan ongeduldig wordt. Even bekruipt me weer het wrevelige gevoel van het gesprek dat ik met Lotte had. Waarom heeft Johan me niet zelf verteld dat hij voor mijn beste vriendin bezig is met de aankoop van een woning? En meteen weet ik wel waarom. Hij neemt zijn werk erg serieus, en net zoals ik niets

loslaat over klanten die ik spreek, zal hij nooit iets inhoudelijks aan me vertellen over zijn relaties. Ook al is het je allerbeste vriendin, zegt het kleine stemmetje dat altijd in me zit, terwijl ik me verwonder over de zakelijke manier waarop hij de verkoop van een dure woning aan mijn beste vriendin aanpakt. Hij kan toch wel iets inschikkelijker zijn?

‘Goed, ik zal het je gemakkelijk maken. Als we de deal nu sluiten, dan neem ik tegen de besproken bodemprijs jullie huidige woning in de verkoop.’

Weer stilte, en even later geroezemoes. De laatste opmerking gaf blijkbaar de doorslag, tevreden legt Johan neer.

‘Acht mille en de helft daarvan is voor mij,’ zegt hij, ‘en ik mag hun huidige pand op de markt aanbieden, en daar heb ik al een koper voor.’

Vroeger zou ik gevallen zijn voor het onwankelbare zelfvertrouwen dat hij, ook nu weer, uitstraalt, maar nu vraag ik me af of hij niet gewoon arrogant is. Mijn honger is verdwenen. Ik kijk naar Johan die verdiept is in zijn krant. Hij is aantrekkelijk, dat is zeker. Ergens kan ik het niet uitstaan dat hij me zo irriteert. Dat moet wel aan mij liggen. Want wat doet hij nu helemaal verkeerd? Hij werkt hard, is intelligent, houdt erg van een schoon en opgeruimd huis, is hartelijk tegen me, neemt me mee uit eten en is goddelijk in bed.

Wat mis ik dan?

‘Ik heb zin in het weekend!’ Johan zet de borden in de vaatwasser.

‘Zullen we wat leuks gaan doen?’

Ik raak even zijn arm aan en dan voelt het toch weer fijn vertrouwd, zo dicht bij hem in de buurt. Wat ben ik toch een gek mens, om me steeds zo door twijfel te laten verscheuren. Waar ben ik mee bezig? Ik heb weleens een verhaal gelezen over een vrouw die van twee mannen hield, ik had haar voor gek verklaard. En nu word ik zelf met dit gevoel geconfronteerd.

‘Ik ga in bad.’

‘Drinken we straks nog een glas wijn?’ Verwachtigsvol kijkt hij me aan.

Ik knik en loop de trap op, mijn hart opnieuw vervuld van twijfel.

Ik zak langzaam in het bad vol schuim terwijl ik probeer mijn gedachten bij de *Cosmo* te houden die me vertelt wat de komende maanden mode wordt. Na een halfuurtje houd ik het voor gezien. Het warme water geeft me hoofdpijn en rustig word ik er al helemaal niet van. Ik besef dat ik in zwangerschapsmode zal lopen het komend seizoen, en daar zegt *Cosmo* toch niets over.

Ik sta op en word overvallen door een scherpe steek in mijn onderbuik, een beetje zoals vanochtend, maar dan heviger. Langzaam schuifel ik naar beneden, mijn pyjamabroek plakt warm om mijn benen.

‘Doe mij maar rooibosthee,’ zeg ik terwijl ik mijn ochtendjas dichters om mijn lichaam trek. Mijn lange, donkere haren zijn vochtig. Eigenlijk was mijn bad te warm, ik had beter een verfrissende douche kunnen nemen.

‘Thee? Waarom geen gezellig wijntje?’

‘Zomaar,’ ik zeg het zacht en verwacht elk moment dat Johan me vraagt of er misschien iets aan de hand is. Maar hij is alweer druk in de weer met de wijn en een kurkentrekker.

‘Ik heb zo’n goed gevoel over die deal van vandaag!’

Ik onderdruk een schrijnend gevoel van eenzaamheid, want waarom ziet hij nu niet dat het niet goed met me gaat? Zelfs mijn buikje heeft hij nog niet opgemerkt.

‘Waarom heb je me niet verteld dat Lotte en Niek via jou bezig zijn met een ander huis?’

‘O, niet aan gedacht, en trouwens, Lotte heeft het je toch zelf al verteld? Ik ben nog even een dossier wegbrengen en dan drinken we samen gezellig wat, oké?’ Ik knik afwezig en de voordeur valt dicht.

Mijn loomheid neemt de overhand, de trap naar boven lijkt eindeloos, ik houd me duizelig vast aan de trapleuning en voel mijn buik opnieuw. De kramp in mijn onderbuik is het afgelopen uur heftiger geworden.

Voorzichtig ga ik op bed liggen. Als ik een paar minuten lig, voel ik dat ik moet plassen en ik richt me weer op om naar het toilet te gaan. De pijnscheut die ik voel komt onverwachts en automatisch voel ik met mijn hand tussen mijn benen. Al voor ik mijn hand uit mijn slipje haal weet ik het antwoord. Het heeft de hele dag gesluimerd en het voorgevoel is juist geweest. Mijn vingers zijn rood. Ik strompel naar het toilet en stroop mijn katoenen pyjamabroek naar beneden. Ik plas en voel de warmte lopen.

Het plopgeluid in het toilet komt als een schok. Ik maak mezelf zo goed en kwaad als het gaat schoon en kijk. In het midden van de toiletpot drijft een dikke, donkerrode prop. De krampen in mijn buik zijn hevig en ik loop voetje voor voetje naar de douche. Het lijkt alsof ik in een film speel en van een afstand kijk naar een vrouw die een miskraam krijgt.

Het water voelt troostend en de tranen om mijn verloren kindje vermengen zich met het warme douchewater dat mijn lichaam omsluit. De tweestrijd over alle problemen woekert voort in mijn hoofd, terwijl mijn lichaam zich nauwelijks overeind kan houden.

Zal ik naar Lotte toe gaan en net zolang aan haar deur kloppen tot ze me binnenlaat? Moet ik Stijn vergeten en met Johan verder gaan? Of is het de juiste beslissing om Stijn toe te laten in mijn hart en een einde aan mijn relatie met Johan te maken? Is het eerlijk om blij te zijn met mijn miskraam of voel ik me juist verdrietig om dit verloren leven?

Het schuim kleurt roze als ik mezelf voorzichtig tussen mijn benen was. De vetgedrukte kop van een artikel, dat ik een paar maanden terug las, danst voor mijn ogen. ‘Het was leegte die overheerste.’ Voel ik me leeg? Ik kijk in de spiegel terwijl ik mezelf afdroog. Het zijn mijn ogen die terugkijken en meteen is de gedachte er. Ik vind dat ik eerlijk tegen mezelf mag zijn. Ik voel me niet leeg, wel verdrietig. De gedachte aan een kindje dat geboren zou worden in een relatie zoals die nu tussen Johan en mij is, voelt verkeerd.

Ik sms *Heb miskraam gehad, het is over, mijn kindje is weg*. Ik twijfel even en voeg er dan

x aan toe.

Binnen een minuut piept mijn telefoon. *Ga maar lekker slapen, ik denk aan je, Stijn.* x

Mijn hart slaat over en tegelijkertijd voel ik me doodmoe. Als ik mijn broek in de wasmachine heb gestopt en het toilet weer schoon is, kruip ik diep onder de wol. Buiten is het warm, maar ik heb het koud. Mijn hand ligt op mijn buik. Ik voel me vreemd, verdrietig, maar ook rustig.

Vlak voor ik in slaap val stuur ik nog een berichtje naar Stijn. Ik schrijf *Het is goed zo* en val al bijna in slaap als ik Johan hoor thuiskomen.

‘Eef? Ben je nog wakker? Sorry, het duurde allemaal wat langer.’

Ik houd mijn mond, en voel dat het besluit dat ik genomen heb het juiste is. Dit ga ik niet met Johan delen, het zou druk leggen op onze relatie en dat kan ik er nu niet bij hebben. Ik voel me verdrietig. Normaal zou ik Lotte bellen. Ze heeft nog steeds niet op mijn berichtjes gereageerd. We hebben nooit echt ruzie gehad, en deze eerste keer is het meteen heel serieus. Mijn bezorgdheid voor haar neemt elke dag toe. Even voel ik iets van liefde als Johan me op mijn haren kust en me zacht over mijn wang aait.

Als ik haar nader heeft ze niets in de gaten. Ik kan haar dromen. Haar geur, haar lingerie, haar schoenmaat en haar boekkeuze. Het is slechts een summiere opsomming van alle details die ik me inmiddels van haar leven eigen heb gemaakt. De afgelopen weken hebben in het teken gestaan van haar volgen, overal, zelfs in haar eigen huis.

Ik weet dat ze getrouwd is, twee kinderen heeft, en op alle dagen – behalve de vrijdag – in een kledingboetiekje werkt in het centrum van Oss. Vrijdag is haar vrije dag. Ze gaat, nadat ze de kinderen naar school heeft gebracht, eerst naar de bakker en dan naar de slager. Ze houdt van waldkornbrood. Ik heb zelfs een praatje met haar gemaakt, ook over de biefstukjes die ze bestelde bij de slager, toen we elkaar daar toevallig een halfuur later weer tegenkwamen. Ik had haar niet meer durven volgen naar de grote Albert Heijn waar ze altijd komt. Het moest subtiel blijven.

Nog steeds ruik ik een zweem van haar parfum. Chanel. Nummer 5 om precies te zijn. Het doet me aan mijn oma denken. Die keuze had me niet verrast, ik heb het flesje, of eigenlijk de verpakking, het witte doosje met het zwarte randje, op haar toilettafel zien staan. Samen met de andere dure geuren die ze heeft.

Biefstuk en Chanel. Ze is een rijke teef. Een rijke, over het paard getilde kakmadam, dat is ze. Zeker, ze weet zich goed te kleden, zij daagt me uit, ze speelt met me. Nog voel ik een golf van opwinding door mijn lichaam gieren, als ik denk aan mijn gezicht in haar satijnen ondergoed. Een la vol, in de meest uiteenlopende tinten. Maar vooral pastel. Beschaafd en luxe, en daardoor ontzettend opwindend.

Haar luxe lingerie voelde als een belofte. Een belofte voor passie. Passie voor mij. Alleen weet ze dat zelf nog niet. Ik wil haar in mijn armen, ik wil haar lichaam tegen het mijne voelen. Ik kan niet wachten om haar hypocriete tegenstribbelen te ervaren. Ze zijn allemaal hetzelfde. Saar, Merle, en nu Anne. Daarna is er nog één vrouw te gaan, en dan komt het echte werk. Mijn laatste vrouw. De één vocht wat langer dan de ander, maar uiteindelijk lieten ze me allemaal in de steek. Ze praatten niet meer en lieten alleen nog luchtbelletjes achter als ik ze in hun laatste rustplaats had neergevlijd. In sneldrogend cement of in een verloren hoopje bladeren in een kil, donker bos. Ik weet dat de laatste vrouw, die uiteindelijk mijn uitverkorene is, me niet in de steek zal laten. Zij zal voor altijd bij me blijven, voor eeuwig met mij verbonden.

Zal ze al een vermoeden hebben? Het gevoel dat onomkeerbaar haar weg zoekt, borrelt steeds meer naar de oppervlakte, het vecht om naar buiten te komen. Het voelt als een beest dat mijn binnenste openrijt tot het bloedt en er vellen rauw vlees achterblijven. Ik zal gaan tot op het bot, dat moet. Seks die verder gaat dan het gewone. Want bij gewone seks voel ik niet zoveel. Het extreme heeft me altijd geraakt, al sinds ik een kind was. Daarin beleef ik intense vreugde, verdriet, vriendschap of passie.

Ik ben een keer bij Anne Florijn in de boetiek geweest. Lang nadat ik haar bij de slager en bakker had ontmoet. Ik speelde mijn andere rol, die van liefhebbende echtgenoot, die voor zijn

vrouw een mooi setje lingerie kwam uitzoeken. Ik rook haar geur toen ze voor me stond en ze mij een satijnen nachthemdje toonde. Ik had haar daar bijna ter plekke willen nemen. Met moeite hield ik me in. Ik mocht het niet verpesten.

Op deze dag heb ik gewacht. Ik weet precies hoe het gaat lopen. Nog even en ze zal het pand verlaten en haar collega gedag zeggen. Ze zal naar haar fiets lopen en vijf minuutjes naar huis fietsen, waar haar man op haar wacht. Hij zal haar klef met een kus begroeten. Een aantal keren heb ik het complete tafereeltje bekeken, vervuld van afschuw bij het zien van zoveel zoetsappigheid.

Ik word opgeschrikt uit mijn gemijmer en zie hoe ze naar buiten komt. Alleen. Ze haalt haar sleuteltje uit haar broekzak, en dan sta ik al achter haar. Anne Florijn heeft geen schijn van kans. Als ze om wil kijken is het al te laat. Ik pak haar arm vast en fluister mijn woorden in haar oor, op een toon die geen tegenspraak duldt.

‘Lopen! Nu! Ik heb een mes, als je niet doet wat ik zeg dan steek ik je overhoop.’ Gearmd lopen we door de winkelstraat, een klein stukje maar, want mijn auto staat klaar om de hoek. Echt druk is het niet. Veel terrassen zijn er niet in dit gedeelte.

De mensen die er zijn, schenken geen aandacht aan ons. En als ze dat wel deden zouden ze een innig gearmd stel zien dat het centrum verlaat, om even verderop in een geparkeerde personenauto te stappen. Zij zouden niet in het minst kunnen vermoeden dat deze vrouw onder bedreiging van een mes naast de goed uitziende man loopt, niet wetend wat er komen gaat. En dat laatste is, in het geval van Anne Florijn, een groot voordeel. Of misschien niet, denk ik grimmig, misschien was ze dan wel gevlucht, wetend dat ik haar ter plekke dood zou steken. Dan was de helse martelgang die haar nog te wachten staat haar in elk geval bespaard gebleven.

Maar dit alles weet ze niet, als ze in mijn grote auto stapt, en ik haar met een stevige kaakslag buiten westen sla. Tot ze wakker zal worden op een koude betonnen vloer, geheel ontkleed, met mij als enig gezelschap. Iemand die in het NOS-journaal waarschijnlijk beschreven zal worden als een man met een zieke, verwrongen geest. Ik, die haar uiteindelijk zal begeleiden tot in haar pijnlijke dood. Ik zal haar achterlaten in een cementen graf, alsof haar leven niets heeft betekend, omdat ze verworpen is tot een koud lijk in een kelder. Onopgemerkt, gebruikt als aanrecht of opslagplaats.

Wat een geluk dat ik de sleutel van de villa al eerder gekregen heb van de notaris. Mijn vrouw weet van niets. Waarom zou ze ook? Het voegt niets toe, ze komt er snel genoeg achter.

Het duurt lang voor ze bijkomt. Te lang naar mijn ongeduldige zin en ik kijk naar haar, terwijl ze langzaam haar ogen opent. Meteen is er die heerlijke paniek in haar blik. Geboeid op de grond is ze machteloos.

‘Je bent mooi,’ fluister ik, terwijl mijn handen zachtjes haar haren strelen. Ze lijkt verstijfd van angst, terwijl haar ogen vochtig glanzen. Ze is niet in staat zich uit haar benarde positie te bevrijden.

Mijn opwindning groeit, ik weet dat ze het ziet, ze kan niet om mijn naakte lichaam heen, en ik geniet omdat ik merk dat deze situatie haar nog meer angst inboezemt.

‘Ik weet alles van je,’ ga ik met zachte stem verder, ‘je hebt twee kinderen en een man en je

werkt in een boetiek. Mijn vrouw was erg blij met haar nieuwe lingerie, dat heb je me goed geadviseerd.'

Een blik van herkenning blinkt in haar ogen.

'Lig je lekker? Als je je rustig houdt dan haal ik het plakband van je mond, maar bij de eerste klap plak ik het weer terug.'

Ze knikt en met een ruk trek ik de tape van haar mond. Ze krimpt in elkaar, voelt duidelijk de pijn van afgerukte stukjes huid rond haar lippen en de huid eromheen. Kleine puntjes bloed wellen op bij haar bovenlip.

Ik besluit direct haar kleinzerige gedrag te negeren.

'Waarom ik?' Even verbaas ik me over de rustige ondertoon in haar stem, deze klinkt zo anders dan bij de andere vrouwen die ik nam.

'Jij bent het niet alleen. Het zijn alle vrouwen net als jij, keurig met hun huisje, boompje, beestje. Getrouwd met een man, die zich naar binnen likte in een goede baan. Kinderen, meestal twee, net zo keurig gestoken in merkkleding als paps en mams. Getraind om in de hokjes te passen die al voor ze verzonnen zijn. Allemaal buitenkant, opgepoetste buitenkant. Maar binnenin is het rot. Een vieze, vuile poel. De zieke, keurige leventjes van jullie Brintagezinnen, met jullie SUV's, labradors, aangeharkte voortuinen en schoongeveegde opritjes.'

Terwijl ik praat verlaten kleine spuugbelletjes mijn mond. De verbijstering in haar ogen geeft me opnieuw een gevoel van macht. Ik ben trots op mezelf, want in enkele minuten heb ik haar kleine, onbetekenende leventje doorgrond. Ze dacht al haar hokjes naar behoren gevuld te hebben, maar niets blijkt minder waar, want ik prik er dwars doorheen.

'Weet je dat ik kots van mensen zoals jij?' Zonder een antwoord te verwachten ga ik door. 'Jullie zijn de yuppen van de jaren negentig. Eerst veel geld verdienen, en als de carrières op de rit zijn, is het tijd voor iets nieuws. En dan...' even hapert mijn stem, 'dan komen de kinderen. Want dat hoort. Maar intussen moet er gewerkt worden om geld te verdienen, bakken geld, om de veel te grote huizen waarin jullie wonen, de auto's waarin jullie rijden, de verre reizen die jullie maken en alles, alles mee te betalen. Alsof jullie kinderen daar gelukkig van worden!'

Ik kan uren doorgaan, en voel opnieuw hoe al mijn boosheid aan de oppervlakte komt, net als die vorige twee keren. Dus dit is wat de rest van de wereld bedoelt met gevoel. Even denk ik terug aan Merle Altena. Dat verwende nest had me geprobeerd uit te leggen dat ze juist erg veel van hun twee kinderen hielden, zij en haar man. Ze had me verteld dat ze hun kinderen een leven gunden in vrijheid, financiële onafhankelijkheid, een eigen mening en meer van dat soort gelul. Ze had het zwaar bekocht, de bitch.

Saar Neelen, mijn oefenvrouw, had geen kinderen gehad, dat had in haar voordeel gewerkt. Maar zij kleepte zich weer als een slet. Wie dacht ze wel dat ze was, die hoer zonder bh, zij had niet eens recht op kinderen gehad, met haar schandalige gedrag. Vrouwen horen een bh te dragen. Altijd.

De vrouw voor me sluit haar ogen terwijl ze rillend op het beton ligt en tegelijkertijd transpireert. Ik vind dat ze er raar uitziet, maar ook opwindend. Nog even, en deze zogenaamd sterke vrouw zal de mijne zijn. Maar nog niet, het is te vroeg. Ik wil dat ze tegenstribbelt, want een vrouw die gewillig meegaat in mijn seksuele verlangens biedt me geen uitdaging, zo'n vrouw

heb ik thuis al. Al weet ze dat zelf niet. Ze is er vast en zeker van overtuigd dat ons seksleven prima in het gemiddelde van de andere Nederlanders past. Dat is voor haar voldoende en ze past daarmee ook volledig in het bekrompen vakje waarin ze is grootgebracht.

Hoe anders staan de zaken er nu voor. Nu wordt er tenminste wél naar mij geluisterd. In de situatie met deze vrouw ben ik de baas. Het bloed kolkt woest door mijn aderen als ik denk aan al die keren dat ik werd overstemd, of onbelangrijk gevonden werd. Sloeries waren het, stuk voor stuk. Mooi aangekleed en keurig passend in het huisvrouwenbestaan dat ze samen met hun modelmannetjes hadden opgericht, met een deeltijdbaan en een sportavond op woensdag. Om te kotsen. Ik verfoei de hele vervloekte poppenkast die zich maatschappij durft te noemen.

Het grote genieten gaat beginnen, in de uren die volgen zal Anne willen dat het einde er is, terwijl ze me zal smeken om te stoppen. Kreunend denk ik opnieuw terug aan mijn eerste, snelle keer met Saar. Misschien komt er geluid uit mijn mond, want de ogen van Anne zijn wijd opengesperd. Een enorme opwindning heeft zich van me meester gemaakt. Eerst lijkt het of ik pure doodsangst in haar ogen lees, maar dan zie ik dat ze in het niets lijkt te staren, alsof ze niet werkelijk hier bij mij aanwezig is. Ik druk mijn twijfel weg want ik weet beter, ogen zeggen niets. Zij spreken geen waarheid. Spiegels van de ziel, laat me niet lachen.

Mijn vingers glijden in haar, terwijl ze doodstil blijft liggen onder mijn aanraking. Op één of andere manier is het trillen van haar lichaam helemaal opgehouden. Even verbaas ik me over de droogheid die mijn vinger omsluit. Ik sluit mijn ogen en lik aan mijn wijsvinger, langzaam en vol overgave. Ondanks de droogte smaakt ze warm en zoet. Precies zoals ik me al duizenden keren heb voorgesteld. Haar kut smaakt zoals een kut hoort te smaken. Maar toch, het is anders met deze vrouw. Hadden de anderen zich stevig verweerd, gevochten, gekrabd, zij niet, zij ligt daar maar alsof haar naakte lichaam op de harde betonnen vloer haar niet deren kan. Haar ogen staren naar het hoge plafond.

Elk verzet is verdwenen, ik kan niet geloven wat ik zie, maar ze straalt een soort van rust uit. Zo'n soort overgave die je vaak bij gelovigen ziet. Acceptatie. Dat is het woord. Overgave en acceptatie, dat is het wat deze vrouw onder haar omstandigheden, waarvan ik niet voel, maar wel weet dat ze waarschijnlijk niet fijn voor haar zijn, weet uit te stralen. Acceptatie van de situatie waarin ze zich bevindt.

Dit moet ik doorbreken, ze moet vechten, ik kan niets met de passiviteit die ze toont. Ik zet mijn mes in haar linkerwang om een driehoek te kerven, en ze krijst niet eens, ze beweegt slechts, maar er komt geen kreet over haar lippen. Ook niet als ik haar opnieuw neem. Haar passiviteit maakt me woest, ik ram mijn pik dieper in haar, om haar te dwingen me aan te kijken terwijl ze heftig tegenstribbelt. Ze doet niets, haar blik blijft onafgebroken op het plafond gericht.

Als ik uiteindelijk klaar met haar ben, kleeft ik me aan, de verwachte voldoening is achterwege gebleven. Ik merk hoe mijn kolkende haat nog verder naar de oppervlakte buldert, omdat dit wezen me niet eens lijkt op te merken. De blik in haar ogen lijkt me zelfs medelijdend gade te slaan. Woest sla ik haar hard op haar rechteroog, dat zich sluit onder mijn harde stomp. Ik raak haar neus, het krakend geluid klinkt hard in de betonnen ruimte. Haar neus breken was niet eens de bedoeling, maar het is hoe dan ook een prettige bijkomstigheid, besluit ik, terwijl het

bloed over haar wang op de koude vloer druppelt.

‘Je maakt er een bende van, stille trut die je bent!’ Ik schuif het plastic wat beter onder haar hoofd, zodat er op deze vloer geen sporen achterblijven van ons toneelspel. Als ik haar hoofd met een knal terug laat vallen op het beton rochelt ze even. Hoe kan deze vrouw, die hier naakt en verkracht, geschopt en geslagen, gesneden en gekneveld voor me ligt, me aankijken met een blik vol mededogen, grenzend zelfs aan medelijden? Zij is het slachtoffer. Niet ik.

Ik ruk het sobere kruisje, dat aan een kettinkje om haar nek hangt, van haar hals. Met afgrijzen bekijk ik het. Het herinnert me aan mijn oma. Een lief mensje dat gelovig in het leven stond. Ze kreeg het voor elkaar om alles te accepteren zoals het was. Haar leven was een aaneensluiting van dieptepunten geweest. Haar man was jong overleden, ze bleef achter met zeven kinderen van wie de oudste twaalf jaar was. En toch had ze het altijd gered. Ze bad elke dag, en dankte God voor de nieuwe dag die ze gekregen had. Ik had het vaak genoeg gezien, als ik het huis van mijn ouders weer was ontvlucht, en naar mijn oude omaatje ging om uit te huilen. Op haar knieën bad ze, op de houten vloer. Ze dankte God voor de zon die haar verwarmde, voor het brood dat ze eten kon, soms voor het vlees als dat voorhanden was. Ze dankte hem voor haar zeven kinderen, en jaren later voor de vijf die overgebleven waren. Ze vroeg hem goed te zorgen voor de twee kinderen die al bij hem waren, en was dankbaar dat ze in zijn aanwezigheid verder mochten leven.

Ik kwam vaak huilend bij haar, omdat ik thuis, bij mijn ouders, de rust niet vinden kon, of de zoveelste vuile streek had uitgehaald. Ze nam mijn hoofd in haar gerimpelde handen en keek me vol warmte aan. Altijd zei ze hetzelfde.

‘Het leven is wat je er zelf van maakt, lieverd. Zorg dat je eerlijk naar jezelf blijft, wees dankbaar voor wat is, hecht niet te veel waarde aan wat niet is.’ Nog kan ik na al die jaren de woorden dromen, ik heb er nog vaak aan gedacht.

Later, jaren later, toen mijn omaatje allang overleden was, heb ik het nog weleens geprobeerd. Zittend op mijn knieën, voor de open haard, dankend voor de dag die me gegeven was. Niets had ik gevoeld. Het leek alsof het woord gevoel, dat voor mij toch ooit wel bestaan had, daar in mijn oma’s keuken met haar gestorven was.

Als ik maar half zo zuiver als mijn oude oma was geweest, dan had ik een kans gehad. Een kans op een leven in eerlijkheid naar mezelf, in dankbaarheid.

Ineens begrijp ik waarom deze vrouw me zo van mijn stuk brengt. Ze lijkt op mijn oma. Het kruisje om haar hals betekent vast dat ze gelovig is. Ze is waarschijnlijk al niet meer hier. Mijn Anne gelooft in God, en kan dus vast wel rust vinden in haar dood. ‘Nou, dat komt dan mooi uit,’ zeg ik hardop, terwijl het onbevredigde gevoel in mijn lichaam zich steeds meer laat gelden.

Het mes verdwijnt in haar zachte vlees, ik snijd met chirurgische precisie en zie de door mij zo beminde rode kleur stromen. Het contrast met het witte plastic is prachtig en mag met recht een kunstwerk genoemd worden. Langzaam zie ik het laatste restje leven definitief uit haar wegvloeien, tot ze uiteindelijk niet meer beweegt en haar ogen dood naar me opkijken. Ik neem niet de moeite ze te sluiten. De berusting die ze eerst uitstraalden is nu toch verdwenen, het zijn koude kijkdozen geworden die me niet meer kunnen raken met hun blik vol mededogen.

‘1 – 0, ik win’, fluister ik en ik maak de noodzakelijke driehoek af. De randen zijn niet meer

dan dunne rode strepen. Zo scherp is mijn mes dat precies kan snijden tot onder de opperhuid.

De vorm van een driehoek heeft me altijd geïntregeerd. De drie zijden vertegenwoordigen mijn persoonlijkheid. Eén zijde voor mijn buitenkant, een zijde voor mijn binnenkant en een zijde voor de connectie tussen die twee. De lijm tussen mijn binnen- en buitenwereld, is de verpersoonlijking van de intelligentie die ik bezit om uit twee personen te bestaan. Ik geniet van de kunde die ik heb om de zijde uit te kiezen die me het meeste schikt en weet heel zeker dat menig mens hier jaloers op is.

Thuis laat ik mijn buitenkant zien, en functioneer ik prettig in mijn gewone leventje. Bij mijn uitverkorenen laat ik mijn binnenkant zien, en leef ik me helemaal uit, genietend van de hypocrisie van hun tegenstribbelen. Uiteindelijk lijken ze toch steeds weer op mijn moeder. Dat trotse kreng dat alom gerespecteerd werd. Hard was ze, tot op het bot. Ik weet het, als geen ander. Al die keren dat zij me heeft opgesloten in haar kledingkast, herinner ik me tot in detail. Een kind paste niet in haar societyleventje. Ze had er nooit aan moeten beginnen.

Ik herinner me dat ik talloze keren vol blauwe plekken, altijd verborgen onder mijn kleding, op verjaardagspartijtjes heb gezeten, en braaf alle vragen beantwoordde die me gesteld werden. Mijn moeder had twee kanten die zoveel van elkaar verschilden dat het eng was. En zelfs zij was bang van mijn vader en zijn leren riem die geen genade kende.

‘O, hij doet het zo goed op school’ De rillingen kruipen onverminderd over mijn rug als ik haar krassende, bekakte stem in mijn hoofd hoor. Ik heb me nooit meer gevoeld dan haar persoonlijke uithangbord. Ik was haar reclamebord waarmee ze de beste aanbieding showde. De rest van de rotzooi, die ze niet wilde tonen, stouwde ze in het magazijn. En ik weet het wel, ik heb me mijn leven lang, ‘de rest van de rotzooi’ gevoeld. En dat gevoel is nooit meer verdwenen. Tot op de dag van vandaag. Kortsluiting in mijn hoofd. Ik vind het vervelend om mezelf te analyseren, maar soms gebeurt het zomaar en dan kijk ik met een ander oog naar de persoon die ik ben. Stop. Ik wil het niet, de rode driehoek voor me grijnst naar me en geeft me toestemming om weer voor de andere zijde te kiezen.

Het is voorbij, ik wil hier weg en wel zo snel mogelijk. De naakte vrouw voor me is slechts een overblijfsel van dat wat ooit een levendig en zacht vrouwenlichaam was. Mijn opwindning is gedaald tot nul en het zal de herinnering aan deze middag zijn, die ervoor zal zorgen dat ik nog een aantal keren bevredigende seks met mijn vrouw kan hebben.

Ik sleep het lichaam de keldertrap af, haar hoofd bonkt over de treden naar beneden. Haar nog warme lijf contrasteert met de koude lucht die uit het keldergewelf naar boven komt. Een innig gevoel van droefheid overvalt me als ik zie dat haar gezicht bedolven raakt onder het cement. Haar haren klonteren in de kleverige massa, de zachtheid van haar beschadigde huid wordt bezoedeld door de smeulige substantie. Spijt vervult me als ik besef hoe haar lichaam één zal worden met het blok beton, want vanaf nu zal ik haar nooit meer kunnen aanschouwen.

Even later schrob ik op mijn knieën de vloer en de geur van chloor verspreidt zich door de hele benedenverdieping. De geur herinnert me aan het ziekenhuis. Ik overdenk mijn drie vrouwen. Saar, Merle en nu Anne.

Alleen het doden van de zwerver heeft me geraakt, even. Ik weet het wel, gevoel komt toch naar boven, het was mijn broer. Ik schud mijn hoofd. Pijn, weg gevoelens! Hoe kon Steven ook zo

stom zijn om te dreigen met de politie. Ik had hem nooit in vertrouwen moeten nemen.

De enorme voldoening van de moorden op de eerste vrouwen begint af te nemen en ik voel dat ik een extra dimensie nodig heb. Het is bijna zover, mijn laatste stap komt dichterbij. Het is onafwendbaar. Het mooiste en het beste dat me in mijn leven zal overkomen. Haar zal ik meenemen en nooit meer loslaten. Het zal het antwoord zijn op mijn eenzaamheid. Of beter gezegd op het einde ervan. Het is het laatste wat ik doen zal, dan is de puzzel compleet. Letterlijk.

Als het schoonmaakwerk grondig is gedaan en de resten kleding, mens, vel en het bebloede mes in een plastic zak zijn geborgen, is dit derde vrouwenavontuur ten einde.

Eenmaal buiten steek ik een sigaret op. De koude lucht beroert mijn huid en ik inhaleer diep. De zucht die daarop volgt klinkt me dierlijk toe. Ik lijk een beest in een val, een val die zich tergend langzaam sluit. Ik draai de sleutel van het kapitale pand aan de Bosparklaan nummer tien om in het slot. Ik negeer opnieuw de flitsende kortsluiting in mijn hoofd, en snuif nog eens diep de zuivere lucht in. De tas met inhoud houd ik losjes in mijn linkerhand.

Er is iets veranderd. Het lijkt of ik zachter geworden ben. Ik kijk met andere ogen naar Johan en voel nu pas echt hoeveel spanning de ongeplande zwangerschap me gegeven heeft.

‘Lieverd, waar zit jij met je gedachten?’ Johan kijkt me vragend aan terwijl hij de fles wijn boven het lege glas houdt.

‘Heb je liever thee? Dat wil ik ook wel voor je maken?’

‘Nee, wijn is goed.’ Het is bijna een week geleden dat ik mijn miskraam kreeg en ik begin mijn rust te hervinden. Het voelt ergens wel goed dat ik de hele geschiedenis niet met Johan heb gedeeld, al zie ik ook in hoe dubbel het is om dit voor me te houden. Maar ik volg mijn gevoel en wil onze kwetsbare relatie die de afgelopen week fijn voelde niet weer kapotmaken. Het contact met Stijn is deze week summier geweest en het heeft me tot nadenken gestemd.

Johan komt naast me zitten en kijkt me aan.

‘Ik heb je gemist de afgelopen tijd,’ zegt hij en hij legt zijn hand in mijn nek.

Zijn vingers kriebelen zachtjes, daar op het plekje dat alleen hij kent. Mijn lichaam voelt ontspannen en ik ruik de bekende geur van zijn aftershave. Even voel ik een sprankje verdriet als ik kijk naar mijn pyjamabroek, die weer helemaal schoon is geworden in de was. Misschien moet ik hem weggooien, de herinnering die eraan kleeft stemt me verdrietig.

‘Ben jij gelukkig met mij?’ De vraag komt uit het niets en ik schrik er zelf van. Heb ik het echt gezegd of dacht ik het alleen maar?

‘Je weet dat ik heel gelukkig met je ben.’ Zijn antwoord is even simpel als snel.

‘Luister, ik moet nog even naar een klant, ik ben hooguit een uur weg, vind je dat oké? Dan maken we er een gezellige avond van als ik terug ben, goed?’

Als de deur achter hem sluit kijk ik hem even na. En dan neem ik het besluit. Ik ga het doen. Nu, voordat ik me weer bedenk.

‘Stijn? Met Eva. Ben je thuis?’

Even later zit ik in zijn keuken. Het is de eerste keer dat ik bij hem in huis ben en ik verbaas me over de netheid van zijn kleine appartement. De keuken is gezellig en de boeddha lijkt me gemoedelijk toe te knikken.

‘Het moet ophouden. Ik kan niet doorgaan met dat wat er is tussen ons.’

‘Wil je wat drinken?’ Stijn kijkt me schijnbaar onverstoorde aan, maar ik zie een gespannen trek om zijn mond.

‘Water is goed.’

Eigenlijk heb ik zin in thee, maar dat duurt te lang. Ik wil mijn boodschap vertellen en dan weg hier. Weg uit deze gezellige keuken en weg uit het leven van Stijn, een leven

waarin ik me veel te comfortabel begin te voelen.

‘Wat kom je nu eigenlijk precies doen?’ Stijn kijkt me aan.

De keukentafel is klein en rechthoekig. We zitten tegenover elkaar, de ruimte tussen ons is minder dan een meter. Opnieuw verwonder ik me over het gevoel dat hij me geeft. Het is alsof ik hem mijn hele leven al ken. En dat is ook het gevaarlijke, realiseer ik me. Als ik dit gevoel de ruimte geef, dan kan Johan het nooit meer winnen van Stijn. Ik moet Stijn loslaten, en Johan toelaten in mijn gevoelswereld. Dan komt het goed.

Ik voel me rustig als ik begin te praten. ‘Denk je weleens aan me als we niet samen zijn?’

‘Dat weet jij wel.’

‘Stijn, ik denk ook veel aan jou en ik voel me heel goed als ik bij je ben. Maar ik ben met Johan en dit met jou kan niet langer duren. Vanaf morgen werk ik niet meer op ons bijkantoor. Ik heb overplaatsing aangevraagd, en ga naar het hoofdkantoor.’

Mijn woorden klinken zakelijk en de muur die ik opwerp tussen Stijn en mij voelt onomkeerbaar. De afstand is meteen voelbaar, de temperatuur in de keuken lijkt te dalen. In mijn hart probeer ik afscheid te nemen van de man tegenover me, die misschien wel mijn grote liefde is.

‘Oké, dat is dan duidelijk Eva. Ik hoop dat je weet wat je doet. Maar mag ik je wat vragen?’

Mijn handen sluiten zich om het glas, ik kijk naar mijn witte knokkels en probeer het trillen van mijn been te negeren.

‘Hoe weet jij zo zeker dat je bij Johan wil horen, terwijl het zo goed voelt om bij mij te zijn?’

Ik voel hoe mijn wangen nat worden. Deze vraag raakt mijn kern.

‘Dat weet ik niet zeker,’ fluister ik.

Het volgende moment zit hij naast me.

‘Lieve Eva, luister. Als jij echt denkt dat jij geluk vindt in je huidige relatie, dan laat ik je met rust. Jij weet dat ik sinds kort ook contact heb met Roos. Ze vindt me leuk Eva, en ik haar. En ze is vrij. Misschien heb je gelijk en moeten we elkaar loslaten. Als wij bij elkaar horen dan komen we vanzelf bij elkaar terecht, daar geloof ik heilig in.’

Zijn woorden dreunen in mijn ziel. ‘Ze vindt me leuk Eva.’ Zet hij mij nu opzij?

‘Het gevoel dat ik voor jou heb is verder ontwikkeld en dieper dan het gevoel dat ik voor Roos heb. Maar doordat wij steeds om elkaar heen draaien en jij geen keuze maakt, kan ik me niet openstellen voor Roos. En dat wil ik wel Eef.’

Mijn gevoel tuimelt alle kanten op en toch voel ik ergens vanbinnen een ondefinieerbare rust over me neerdalen als Stijn de situatie zo duidelijk schetst. Stijn en Roos. Johan en Eva.

‘Ik denk dat het zo goed is Stijn. Ik gun jou je geluk en ik wil het opnieuw vinden met Johan.’

Zijn hand pakt de mijne en zijn zachte streling voelt intens.

Als ik opsta dralen we even. Ik wil hem omhelzen, het voelt goed om er een soort

afscheid van te maken. En tegelijkertijd ben ik bang voor wat een ogenschijnlijk simpele omhelzing kan ontketenen.

Het lijkt alsof Stijn dezelfde innerlijke strijd bevecht, ik lees het in zijn ogen. Hij kijkt me even aan en neemt letterlijk afstand door onze glazen op het aanrecht te zetten.

‘Nou, dan ga ik maar.’ Mijn woorden zijn nauwelijks hoorbaar.

‘Dat is goed meiske.’

Een flits doorklieft mijn lichaam. Dat woord, meiske, dat gebruikte mijn vader altijd. In dat woord hoor ik de stem van mijn vader. Het duizelt me en ik sluit een tel mijn ogen om mijn balans te hervinden. Het aanrecht geeft me steun terwijl ik wanhopig probeer sterk te zijn.

‘Gaaf het?’ Hij klinkt bezorgd. Ik knik en draai me om naar de voordeur. Met de deurknop in mijn hand kijk ik hem nog even aan, mijn ogen voelen zwaar. Ik wankel, letterlijk en figuurlijk.

Voortaan zullen we elkaar alleen zakelijk nog treffen, en ook dat ga ik zo veel mogelijk proberen te vermijden. Dat de tranen over mijn wangen lopen raakt me niet meer, Stijn heeft me inmiddels in al mijn gedaantes gezien.

Dan toch nog onverwacht, strijken zijn lippen licht over mijn wangen en ruik ik zijn vertrouwde geur. De geur van thuis. Het verdriet is immens, omdat ik beseft dat dit de laatste keer is dat ik lijfelijk zo dicht bij hem ben.

‘Ga maar.’ De glans in zijn ogen verradt emotie en toch klinkt zijn stem vastberaden.

De deur van zijn appartement valt met een zacht plofje achter me in het slot. De wind is gaan liggen en de buitenlucht ruikt fris. Ik inhaleer diep om de geur van mijn nieuwe leven in me op te zuigen. Ik loop naar de dijk. Een wandeling zal me rustig maken. Dat moet, ik kan niet naar huis zo. Bij het kanon sta ik even stil. Ik leg mijn hand op het koude ijzer en leun op het muurtje. Alles in me huilt om het afscheid van zojuist, maar ik voel ook opluchting, omdat mijn nieuwe leven nu dan eindelijk toch begint. Misschien.

Vanavond benauwt Ravenstein me, de smalle straatjes geven me het gevoel opgesloten te zijn. De Maasdijk geeft me daarentegen rust en ruimte, ik kan er ademhalen.

Mijn laatste zin herhaalt zich steeds opnieuw in mijn binnenste. ‘Ik denk dat het zo goed is Stijn.’ En toch is er iets wat niet goed voelt. Ik kan alleen niet duiden wat. Mijn haren schieten los uit hun klem, en waaieren vrij over mijn schouders. Een buitenstaander zal waarschijnlijk denken dat ik ontspannen een wandeling maak, maar niets is minder waar. De poel van warrige emoties in mij begint steeds meer te kolken, het is de afgelopen weken meer en meer op een woeste zee gaan lijken in mijn binnenste. Een zee die alleen maar vloed kent.

Even voel ik de aanwezigheid van mijn vader. De geruststelling die dit gevoel me normaal geeft blijft uit. Het is rustig op de dijk, gelukkig, want ik heb geen zin in mensen nu.

Ik loop en loop, automatisch zet ik mijn ene voet voor de andere. Het asfalt onder me is steeds hetzelfde, het grijze, stroeve oppervlak geeft me houvast en lijkt op een cynische manier een steekspel te spelen met de grip in mijn leven, die ik steeds meer verlies.

Ik laat Ravenstein achter me en loop verder naar het volgende kleine dorpje. En langzaam, heel voorzichtig, laat ik het verdriet van mijn verloren liefde toe. Er zitten hobbels in de weg, ze beconcurreren de hobbels in mijn liefdesleven. Er is iets wat me dwarszit in mijn afscheid van Stijn. Ik voel me van mezelf vervreemd, maar kan niet duiden waarom.

En dan besef ik wat er niet goed voelt. Het is mijn laatste zin. 'Ik denk dat het zo goed is Stijn.' Waarom heb ik niet gezegd dat ik voel dat het zo goed is? Het antwoord is er sneller dan mijn verstand de betekenis ervan bevatten kan. Ik voel helemaal niet dat het goed is zo, ik rationaliseer mijn gevoelens voor hem volledig. Ze zijn te intens en te heftig. Kon ik Lotte maar even bellen.

Ik pak mijn telefoon en stuur haar een bericht. Opnieuw.

Lot, ik mis je verschrikkelijk, bel me alsjeblieft. Kus Eef.

De schemer valt in, het wordt tijd om naar huis te gaan. Er zijn twee wegen naar mijn huis, één door het centrum, en één langs de kerk. Ik kies intuïtief de laatste, die langs het huis van Stijn loopt. Het licht achter zijn raam brandt en ik onderdruk de impulsieve neiging om aan te bellen. Het raam staat op een kier. Zal ik hem roepen? Gewoon om nog even zijn gezicht te zien. Ik weet dat het niet verstandig is. Ik sta nog in dubio als ik geluiden uit het raam vandaan hoor komen. Zou hij televisie kijken? Is dat zijn manier om het verdriet om mij te vergeten? Dan klinkt er een hese lach uit het openstaande raam. Roos! In haar lach weerklinkt alles wat ik op dit moment ontbeer.

Ik vervloek mezelf om mijn naïviteit. Heb ik een paar seconden geleden echt overwogen om bij hem aan te bellen of zelfs zijn naam te roepen? Ik spreek mezelf in gedachten krachtig toe. Klaar nu Eva. Kom op! Naar huis, naar Johan.

En dan klinkt mijn telefoon. Lotte!

Waar ben je? xJ.

Ik onderdruk mijn teleurstelling. Het is tijd om naar huis te gaan. Denk ik.

Het is zaterdagochtend. Johan is vanmorgen vroeg opgestaan en naar zijn cursus makelaardij vertrokken, helemaal in Middelburg. Ik heb een heerlijke, lange ochtend helemaal voor mezelf. Ik maak koffie, besmeer een krentenbol met boter en strooi er lekker veel suiker op.

Deze ochtend voel ik me heel rustig. ‘Erg in balans’ zou mijn moeder in haar betere tijd gezegd hebben. Ik glimlach als ik aan haar denk. De zon schijnt helder en het koude weer past bij mijn heldere stemming. De hete koffie verwarmt me aangenaam.

Na mijn ontbijt trek ik mijn jas aan en sta kort stil voor de spiegel bij onze voordeur, een glimlach lijkt onuitwisbaar op mijn gezicht geplakt. Ik stap in mijn auto die op het parkeerterreintje bij de protestantse kerk staat geparkeerd. Dat is wel een nadeel van wonen in het centrum, er is onvoldoende parkeergelegenheid voor de deur. Maar deze ochtend kan het me niet deren. Ik ben erg gelukkig met mijn auto, de Volkswagen Beetle past bij me met zijn uitgesproken karakter. Mijn auto als verlengstuk. Een wagen van het volk voor jouw unieke persoontje, grinnik ik in mezelf. Misschien moet ik maar bij een reclamebureau gaan werken en de hele dag trendy slogans bedenken.

Ik check mijn mobiel en zie een berichtje: *Mis je, cursus is saai xxx.*

Ik reageer: *Tot straks, iks iks iks.* Dat is ons woordgrapje.

Als ik de parkeerplaats van het centrum van Oss oprijd, zie ik een blauwe Audi staan. Mijn hart slaat over, wat doet Johans auto hier in het centrum van Oss? Ik toets zijn nummer in, maar verbreek snel de verbinding. Ik loop naar de Audi en zie dat het kenteken echt het zijne is, een blik op de achterbank bevestigt het nogmaals. Ik weet niet wat ik ervan moet denken en besluit om toch gewoon de stad in te gaan.

Als ik langs de etalages loop, blijft een ijzig gevoel mijn hart beklemmen. Er klopt iets niet, Middelburg ligt ver van Oss. Ik heb van mijn ouders geleerd altijd mijn gevoel te vertrouwen, zeker als het een onderbuikgevoel is. Waarom liegt hij tegen me? Is er een ander? Van schrik houd ik mijn pas in, deze gedachte is nooit eerder bij me opgekomen. Ik krijg een bittere smaak in mijn mond, tracht deze wanhopig weg te slikken, maar hoe ik het ook probeer, het lukt me niet.

Ik wandel de HEMA binnen en kijk rond in de helder verlichte winkel. Wat het is weet ik niet, maar deze winkel geeft me altijd rust. De overzichtelijkheid van de schappen, de heldere lichten samen met de duidelijke indeling en structuur spreken me erg aan. De eenvoudige prijskaartjes, de keurige labeltjes met simpele zwarte letters en cijfers. Ik zucht, zag mijn leven er maar zo uit. Had mijn leven maar de overzichtelijkheid van het HEMA-interieur. Met al mijn gevoelens en gedachten keurig in het juiste vakje opgeborgen. Aan te schaffen wanneer gewenst en weg te doen wanneer versleten.

Ik snuffel een beetje tussen de rekken, maar koop niets. Ik heb zin in dit najaar, maar voel me futloos. Het komt vooral door de hele situatie met Stijn, die ene kus, het gaf me bergen energie op het moment zelf, maar daarna heeft het me dubbel zoveel gekost. Ik hoop dat de herfst me een gevoel van beschutting zal geven en dat de lange avonden binnen me verwarmen vanbinnen en vanbuiten.

Ik adem diep in en ruik de friskoude lucht die dit jaargetijde met zich meevoert. Het geeft een intense kriebel in mijn maagstreek.

Mijn gedachten zijn weer terug bij Johan. Ik voel een soort oude vechtlust bovenkomen. Straks bij thuiskomst wil ik precies van hem weten waar hij mee bezig is. En waarom hij een sms over een saaie cursus stuurt, terwijl hij daar overduidelijk helemaal niet bij aanwezig is.

Ik besluit het los te laten en gewoon te genieten van mijn vrije ochtend alleen. Wie weet is er een simpele verklaring voor Johans auto in de binnenstad van Oss. Hij heeft een aantal panden te koop hier, dat weet ik, misschien heeft er zich een onverwachte koper voorgedaan. Dat zou Johan zeker niet laten lopen. Maar hoezo 'cursus is saai' dan?

Ik kom er niet uit en wil mijn vrije ochtend hier niet door laten verpesten. Ik wil shoppen, nieuwe kleding, tassen, sieraden, mooie lingerie! Ja, zeker ook lingerie, met verleidelijk kant of sensueel zijde, en zo'n mooi hemdje om in te slapen.

Ik zie mezelf al liggen. Even sluit ik mijn ogen om het beeld kracht bij te zetten. Ik lig op mijn bed in mijn nieuwe setje, met het raam op een kier. Het gordijn wappert in de wind, de stof lijkt te dansen op de lucht. De deur gaat open en weer is Stijn in mijn gedachten.

Ik schud mijn hoofd, het moet over zijn met dat gedagdream. Dat moet.

Aan het eind van de middag loop ik, met aan elke hand een enorme berg tassen, terug naar mijn auto, blij met alle aankopen. De parkeerplaats is stampvol. Onze Audi is verdwenen.

Thuis aangekomen tref ik niemand. De stilte van ons lege huis ademt me tegemoet. Vreemd, ik had Johan wel thuis verwacht inmiddels, zijn auto was toch weg? Toch tevreden stal ik mijn aankopen uit op de keukentafel. Terwijl ik de labeltjes voorzichtig verwijder, hoor ik de achterdeur open- en dichtgaan. Johan. Hij loopt binnen, alweer bellend, lachend, zijn zonnebril nonchalant in zijn haar geschoven. Zijn trendy spijkerbroek en casual overhemd staan hem goed. Zeker met die hippe sneakers eronder. Heel anders dan het pak dat hij meestal draagt. Zou die andere vrouw dat ook vinden? En wat zou ze van zijn strakke ondergoed...?

Ik verman mezelf, en groet hem.

'Zo, flink geshopt?' Hij bekijkt de gigantische uitstalling op de keukentafel.

'Hoe was je cursus?' Ik hoor het mezelf zeggen, vals oprecht.

'Leerzaam, maar saai! Er zit een aantal van die enorme betweters in onze groep. Zo vermoeiend. Maar, er verandert veel in de regelgeving, het is goed dat ik weer geweest ben.'

Ik twijfel een moment. Ik weet niet wat ik te horen zal krijgen als ik hem confronteer met wat ik gezien heb. Wat als ik hem nu echt betrap op een affaire? Hoe zijn we hierin beland? Waarom vertrouw ik hem niet? Ik wil terug naar hoe het was tussen ons. Ik ruk een label van een hemdje. Het plastic maakt een striem in mijn vingers.

‘Eva, waar zit je met je gedachten?’ klinkt het van ver weg.

Ik waag het erop, ik wil weten waar ik aan toe ben. Ik haal adem om mijn vraag te stellen en weet van tevoren hoe scherp mijn stem zal klinken. Messcherp. Ik ga het hem moeilijk maken. Het kreng in mij vindt haar weg naar buiten, en neemt alle tijd voor dat wat komen gaat.

‘Ik ben vandaag in Oss geweest. Daar heb ik al mijn inkopen gedaan.’ Ik zeg het liefjes, maar de valsheid druipt er vanaf.

Met een blik vol onschuld kijkt Johan me recht in mijn ogen.

‘Ja, dat dacht ik al, daar ga je toch meestal winkelen?’

Blijkbaar verwacht hij geen antwoord, want hij loopt naar de voorkamer om de krant te halen. Hij heeft wat te verbergen, voedt het kreng mijn gedachten. Waarom loopt hij anders weg? Durft hij je niet langer dan twee tellen aan te kijken? Is hij zich aan het herstellen, omdat hij weet dat hij betrapt is?

Stil! Ik zeg het bijna hardop. Soms lijkt ik uit twee personen te bestaan. De lieve, meegaande, intelligente Eva, en het kreng dat alles scherp, negatief en kritisch observeert en van commentaar voorziet.

Johan komt binnen met de krant onder zijn arm. Ik verfrommel de zoveelste kassabon. Mijn vingers draaien het dunne papier tot een klein propje.

‘Theetje?’

Inwendig kook ik. Rond en rond bewegen mijn vingers. Ik wil wel thee, vooral hele hete thee. Dat past precies bij mijn stemming. Ik besluit tot de genadeslag en slinger mijn woorden hard en ongenueanceerd onze woonkeuken in.

‘Hoe kan het dat ik jouw auto in het centrum van Oss zie staan, terwijl jij een cursus in Middelburg hebt?’

Het is stil. Heel even maar. Zijn handen blijven als bevroren in de ruimte hangen, ergens tussen de theepot en de glazen. Tenminste dat is wat ik erin wil zien. Als hij al schrikt, dan weet hij het goed te verbergen. Een fractie van een seconde zie ik iets onbestemds flikkeren in zijn ogen, maar nog geen tel daarna is het weg en weet ik dat ik het me verbeeld heb. Zeker na het vlotte antwoord dat Johan ontspannen geeft, terwijl hij onverstoord doorgaat met het maken van de twee koppen rooibos thee.

‘Wat jammer! Wat jammer dat we elkaar gemist hebben, dan hadden we wel koffie kunnen drinken!’

‘Wat deed je daar?’

‘Een klant belde, je weet wel, dat pand net buiten het centrum van 1,2 miljoen? Die kapitale villa, waar ik eigenlijk nogal huiverig voor was in eerste instantie?’

‘Aan de Bremlaan?’ Mijn stem klinkt onwillig.

‘Ja, precies! Er belde vanmorgen onverwacht een klant die het wilde bezichtigen, en serieuze interesse leek te hebben. Dus ik ben eerst naar Oss gereden, en daarna door naar Middelburg. Vandaar dat ik ook later dan anders thuis ben.’

In de stilte die valt, kijk ik naar mijn vriend. Dit kan hij niet verzinnen, het klinkt zo natuurlijk. Maar hoe zit het met dat berichtje?

‘Waarom stuur je me dan een berichtje dat de cursus saai is, terwijl je er nog niet eens bent?’

Het antwoord komt meteen.

‘Ja, ik had je beter kunnen schrijven dat ik nog in Oss was, maar dat was weer zo’n lang verhaal, en ik wist toch al dat die cursus saai zou zijn, dat is namelijk altijd zo met dit soort...’

Hij stopt midden in zijn zin. ‘Zeg, wat is dit eigenlijk voor kruisverhoor? Heb ik iets verkeerd gedaan of zo? Want dan wil ik het nu weten.’

Hij wordt nu echt boos. ‘Vertrouw je me niet? Want als we dat pad ingaan dan...’

Ik schrik van zijn reactie. Ik voel dat mijn hoofd kleurt, zeker bij zijn opmerking over vertrouwen.

‘Sorry, ik heb me geloof ik behoorlijk druk lopen maken. Het klopte gewoon niet, en je weet dat ik ervan houd als dingen kloppen.’

Als ik naar hem toe loop en hij me vastpakt kussen we elkaar. Zo met zijn armen om me heen voel ik me veilig. Als ik mijn ogen sluit lijkt het net of de wereld ver van ons af staat. We zijn er weer. Als zijn handen over mijn rug naar mijn billen gaan, druk ik me wat steviger tegen hem aan. Ik voel zijn lichaam reageren, en lach als hij me zachtjes meetrekt naar boven.

Na afloop liggen we dicht tegen elkaar aan. Johan was enthousiast over mijn heftige passie.

‘Weet je dat ik nu pas echt blij ben met mijn aankopen van vandaag? Ik voelde me zo wanhopig dat ik mijn verdriet wilde weggopen. Maar vanbinnen was ik niet echt gelukkig.’

Mijn woorden komen niet helemaal overeen met wat ik eigenlijk wil zeggen. Dat ik mijn eigen ontrouw heb geprojecteerd op hem, en dat ik van alles heb gekocht, om me beter en minder schuldig te voelen. En om mijn onrust kwijt te raken. Ik kruip dicht tegen Johan aan, en dring het beeld van Stijn, dat het afgelopen uur onafgebroken op mijn netvlies heeft gestaan, naar de achtergrond.

Een halfuur later worden we wakker van een motor die luidruchtig door de straat rijdt.

‘Zullen we naar onze Italiaan gaan? Er is vast wel plaats.’ Johan kijkt me vragend aan.

Ik twijfel geen moment. Ik houd van lekker eten, en zeker bij Bella Italia.

‘Is goed, ik ga me even douchen.’ Ik maak me los uit zijn omhelzing en draai de kraan open. Als stoom de inloepdouche heeft gevuld stap ik onder de warme stralen van onze regendouche. Elke keer opnieuw ervaar ik weer genot als ik het water in grote hoeveelheden over mijn haren, rug en billen voel stromen. Dan maar waterverspilling,

een mens moet ook leven.

Ik houd mijn gezicht omhoog en sluit mijn ogen. Kippenvel. Overal. Ik heb mijn nieuwe douchegel van Estee Lauder meegenomen: Promesse. Het is mijn vaste geur. Ik voel me er een beetje mee verbonden, bedenk ik, terwijl ik me met schuim omhul. Het voelt als een belofte, de belofte voor iets nieuws. Iets moois dat nog voor me ligt, iets prachtigs dat op me ligt te wachten om mij het ultieme geluk te brengen.

Ik giechel een beetje, want ik weet dat ik soms een dromer pur sang ben. Als Johan zou weten dat ik wegdroom bij een beetje douchegel, dan zou hij me uitlachen. Hij is de nuchterheid zelve. Ik ook, maar zo nu en dan droom ik weg, en waan ik me in een wereld voor mij alleen.

Ik voel me op en top vrouw in het jurkje dat ik kies. Ik kijk in de spiegel en weet zeker dat Johan zijn ogen niet van me zal kunnen afhouden. Ik heb het vanmiddag gekocht, en wist al, voordat ik het paste, dat ik het moest hebben. Zonder dat ik op het prijskaartje had gekeken was het zomaar mijn jurkje geworden. Ik was niet verbaasd toen het peperduur bleek te zijn, maar nu ik mijn handen over de rijke stof laat gaan heb ik zeker geen spijt van mijn dure aankoop. Ik zie er goed uit, voel me zelfverzekerd.

Nog steeds ben ik kritisch op mezelf, en ik zou best willen dat mijn heupen wat smaller waren en mijn neus misschien wat fijner. Maar als ik zo naar het totaalplaatje kijk, ben ik tevreden. En als ik de tijdschriften die ik lees moet geloven, behoor ik hiermee tot de minderheid van de Nederlandse vrouwen en meiden. Ik loop de trap af, waar Johan al ongeduldig op me staat te wachten. Hongerig en opgewonden.

Ze staan voor de deur van hun nieuwe huis. Fleur en Isa spelen tikkertje in de riante achtertuin.

‘Acht ton. Het is wel een berg geld,’ verzucht Lotte. Deze dag wordt overschaduwd door haar ruzie met Eva. Zij zou erbij moeten zijn, maar het kan niet na alles wat ze over Niek gezegd heeft.

‘Lotte, maak je geen zorgen, wij gaan hier heel gelukkig worden. Als ik straks hoofd afdeling chirurgie ben, verdien ik bijna het dubbele. En jij gaat lekker verder met je exposities. In het prachtige tuinhuis hier komen er vast nog meer mensen kijken naar jouw schilderkunst.’

Lotte staart naar buiten en ziet hoe haar kinderen op de schommel klimmen die aan de oude notenboom hangt.

‘Het is hier inderdaad geweldig.’

Haar kunstenaarshart barst bijna uit elkaar van inspiratie. Hier heeft ze van gedroomd, van een atelier met expositieruimte. En in werkelijkheid is het nog mooier.

Toen ze deze prachtige villa aan de dijk te koop zagen staan, hebben ze niet lang gearzeld. De onderhandelingen vielen wat tegen, maar toen hadden ze het pand al in hun hart gesloten. En toen Johan aanbood om hun woning tegen een lage courtage te verkopen, waren ze om.

Verdriet overvalt Lotte nu ze aan Johan, en dus ook aan Eva denkt.

Ze strijkt met haar handen over het grove stucwerk en besluit dat ze deze dag niet wil laten overschaduwen door de grote ruzie tussen haar en haar hartsvriendin. Ze wil niet dat ze zich deze dag later herinnert als verdrietig. Niek en zij hebben te lang en te hard geknokt om dit doel te bereiken.

‘Ons droomhuis! Ik ben jaloers op je, jij hebt de sleutel al een hele week aan je bos hangen!’

‘Zeker lieverd, en die sleutel voelde meteen vertrouwd.’

De openslaande deuren laten het heldere oktoberlicht binnenvallen en Niek kijkt naar de stralende ogen van zijn vrouw.

‘Ik ben zo blij dat we deze stap gezet hebben. En je woont nu dichterbij je broer. Stijn vindt dit zeker weten ook geweldig. Hier kunnen we onze kinderen laten opgroeien in de rust van de natuur,’ besluit Lotte, terwijl ze naar de tweeling loopt die inmiddels in de notenboom geklommen is.

Ze beseft hoeveel geluk ze hebben. Hun huis staat op een prachtige plek, in de luwte van de Maasdijk, tussen bomen, verborgen in het groen. Het zou je niet eens opvallen als je niet van het bestaan wist. De rode rozen zullen in de zomer vast uitbundig bloeien, en contrasteren met het witte stucwerk. Het huis doet haar denken aan een tekening van

Anton Pieck en de tuin lijkt ontworpen door hemzelf.

‘Mama, we spelen verstoppertje!’ roept Isa.

‘Ja, en wij vinden het hier echt vet cool!’ vult Fleur aan. De tweeling verdwijnt weer uit het zicht.

‘Kom eens hier.’ Niek trekt zijn vrouw dicht tegen zich aan. ‘Je weet vast wel dat elke kamer ingewijd dient te worden hè? Om te beginnen de keuken, dan de badkamer, en natuurlijk de slaapkamer.’ Ze kussen elkaar, dit wordt hun nieuwe start, hier in dit prachtige droomhuis aan Bosparklaan nummer tien.

Het huis heeft veel authentieke elementen, de schouw, de oud-Hollandse keuken en de plavuizen vloer. Niek en Lotte zijn niet in de laatste plaats gevallen voor de oude kelder. Hun verbondenheid met de natuur laat ze fantaseren over wijnflessen, weckpotten en planten die ze in de kelder willen zetten om te overwinteren. En ze hebben plannen voor een grote groentetuin. Dat is het eerste project dat ze willen aanpakken als het voorjaar zich aandient.

‘Ik haal de weckpotten uit de auto’, zegt Lotte. Naar dit moment heeft ze al uitgezien sinds ze hier naartoe reden. Ook al waren ze nog leeg, de aanblik van al die dikke glazen potten op de planken in de kelder, wachtend om gevuld te worden met groenten en fruit uit eigen tuin, vervult haar met een diep geluk.

Niek opent de kelderdeur, de koude lucht slaat hem in het gezicht. ‘Zelfs de kelder ruikt oud. Nog steeds romantisch genoeg voor je?’ vraagt hij.

Lotte negeert hem. ‘Kijk, dat is bijzonder, heb jij dit gezien toen we het huis kochten?’ Ze strijkt met haar hand over een betonnen werkblad, ter hoogte van een aanrecht. Het is ongeveer twee meter lang en een halve meter breed.

‘Nee, eigenlijk niet. Ik vind het ook een beetje een rare plaats daar, en die vorm, het lijkt wel een doodskist.’

‘Aan fantasie geen gebrek,’ lacht Lotte terwijl ze het betonnen blok volstouwt met glazen potten, wijnflessen en zakken aardappelen, ‘maar het is wel heel handig.’

‘Ik ga even naar de meiden kijken.’

Niek loopt de smalle houten trap op en laat de kelderdeur op een kier staan. Lotte strijkt met haar hand over de klamme muur en rilt een beetje. Gek, dit gevoel herkent ze niet. Ze heeft dit niet eerder gevoeld toen ze met Johan door het huis liep tijdens de rondleidingen. Lotte staat op de onderste trede van de trap en ziet iets glinsteren op de vloer, maar weet niet meteen wat het is. Als ze het van de stoffige vloer raapt houdt ze een fijn kettinkje, met daaraan een kruisje, in de palm van haar hand. Vreemd, dit ding hoort niet in een kelder thuis. Zou het van de oude bewoners zijn?

Als ze opnieuw de trap op loopt kijkt ze nog eenmaal achterom en vervolgt haar weg naar boven. Ze knipt het licht uit, sluit de deur en laat de koude, donkere kelder achter zich.

‘Kijk!’ Niek houdt een grote fles champagne omhoog, ‘Dit heeft Johan nog voor ons achtergelaten.’

‘Wat staat er op het kaartje?’

‘Veel woongeluk in jullie nieuwe paleis! Groet, Johan.’

‘Attent!’

‘Zeg schat, ik bel Stijn of hij koffie komt drinken, ik weet zeker dat hij net zo enthousiast zal zijn als wij. Heb jij Eva al gebeld?’

Lotte reageert niet. Ze heeft niets gedeeld over de ruzie met haar beste vriendin. Wat zou ze als reden hebben moeten aanvoeren? Eva denkt dat jij een moordenaar bent?

Nu ze geen contact met haar heeft voelt ze dat zij en Niek weer meer tot elkaar komen. Onbewust veroorzaakten de stekende opmerkingen van Eva toch een wig tussen haar en haar man. Ze weet dat er dingen zijn die ze niet verklaren kan en ze weet dat ze Niek om opheldering moet vragen. Maar niet nu, niet vandaag.

Even voelt ze aan het satijnen lingersetje waar Niek haar een paar weken terug mee verraste. Dit wordt een feestdag, en -nacht, houdt ze zichzelf voor.

‘Fleur! Isa! Ome Stijn komt zo!’

Met een hark bewerkt Lotte de zwarte aarde. Samen met de tweeling werkt ze in de tuin. Met een bezweet gezicht komt Niek het huis uit, een beitel in zijn linkerhand.

‘Dorst?’ Hij houdt vragend een tweeliterfles cola in de lucht. Lotte veegt het zand van haar gezicht, en loopt naar hem toe.

‘Weet jij waar de schop is? Ik kan hem nergens vinden?’

‘Nee, ik zou het niet weten. Het betonblok is bij nader inzien harder dat ik dacht!’ verzucht hij.

‘En toch ben ik blij dat we het er nu eindelijk uit gaan halen,’ antwoordt Lotte.

‘Ja, ik ook, maar ik ben al een uur aan het bikken, en het schiet gewoon niet op. Het is een rot ding.’

‘Het leek zo handig in het begin, zo’n soort aanrecht in onze kelder, maar het blijkt een sta-in-de-weg.’

Lotte drinkt haar laatste restje cola en voelt zich gelukkiger dan ooit, zo samen met haar gezin uitrustend op het terras van hun grote tuin.

Het gemis van Eva valt haar zwaar, maar ze drukt het steeds doelbewust naar de achtergrond. Ze kan niets met de berichtjes die haar beste vriendin steeds stuurt. Eva heeft veel kapotgemaakt. Lotte heeft de deur voor hun vriendschap gesloten en weet niet of ze deze nog kan of wil openen. Ze is enorm gekwetst en kan niets met de belachelijke beschuldigingen aan het adres van haar man. Ze leest de waarheid in zijn ogen. Hij kan niet de verkrachter zijn waar Eva hem voor houdt. En al helemaal geen moordenaar.

Ze moet met hem praten, dat wel, want het frustreert haar mateloos dat ze hem niet blindelings durft te vertrouwen. Maar meer nog dat ze niet op alle vragen een antwoord heeft. Eva heeft een gevoelige snaar geraakt, dat kan Lotte niet ontkennen. Ze voelt het aan haar hele lichaam, het is alerter dan anders en lijkt continu klaar om te willen vluchten. Al weken staat ze op scherp.

‘Ik ga weer aan de slag, want mijn zin daalt met de minuut hier in de zon.’ Niek drinkt een laatste slok cola, en staat op.

‘Meiden, ik ga even douchen!’ Lotte roept het luid naar de onzichtbare tweeling, voor ze naar binnen loopt.

Het stilzitten op het terras heeft haar koud gemaakt, de kilte is voelbaar tot in haar botten. Onder de douche spoelt ze zich snel af en trekt vervolgens de la met handdoeken open. Heerlijk die enorme ruimte in hun nieuwe badkamer.

Met nog vochtig haar loopt ze de keuken in. Ze neemt de snijplank uit de kast, zet een grote wok op de brander en snijdt het vlees. Bami, daar heeft ze zin in! Het is alweer lang geleden dat ze haar speciale gerecht maakte.

Jachtig snijdt ze kipfilet, Eva laat haar niet met rust, zelfs zonder contact te zoeken is

ze steeds in haar gedachten. Ongemerkt recht ze even haar rug, terwijl ze heel bewust haar gedachten naar een ander onderwerp brengt.

Een glimlach speelt om haar mond als ze terugdenkt aan het inwijden van de kamers, waarmee Niek en zij gisterenavond zijn gestart. Het lingerie-setje dat hij voor haar gekocht had bleek een succes. De passie tussen hen was ongekend. Ze krijgt het er nog warm van. Niek weet wat hij moet doen in bed, dat is niet te ontkennen.

En toch was er die onrust terwijl ze het met elkaar deden, hoewel ze zeker weet dat Niek er niets van merkte. Hij deed niet anders dan normaal, toch?

En dan denkt ze weer aan haar vriendin. Zou Eva echt niet met Stijn naar bed zijn geweest? Haar ogen hadden steeds gestraald als ze over Stijn sprak. Had haar vriendin nu echt gedacht dat haar verliefdheid Lotte zou ontgaan?

Driftig snijdt het mes moeiteloos door de fijne structuur van het vlees en haar gedachten gaan verder. Ze vindt het fijn dat Niek nu weer dicht bij zijn broer Stijn in de buurt woont.

Als uit het niets klinkt er een ijselijke gil door het huis. Lotte versteent en laat het mes op het aanrecht vallen. Ze rent naar de kelder, waar het geluid vandaan komt. Ze hoort gegrom, en herkent het als de stem van Niek. Zijn stem is doordrongen van afschuw. Ze stormt de trap af en treft hem aan met een verwilderde blik in zijn ogen. Met een lijkbлек gezicht staart hij voor zich uit, onbewogen. Het gereedschap ligt naast hem.

En dan wordt haar blik als vanzelf naar het afgrijselijke tafereel getrokken dat zich in haar kelder bevindt. Ze slaat haar hand voor haar mond, niet in staat om iets uit te brengen.

Ze kan niet geloven dat ze echt ziet wat haar ogen haar willen doen geloven. Het zijn de overblijfselen van iets wat ooit een mens was. En het ligt in haar kelder.

Plukken lang donker haar lijken losgerukt uit de hoofdhuid en zijn verspreid door de cementachtige massa. Er is een slanke hand zichtbaar, de lange dunne vingers zijn krampachtig gekromd als in een laatste poging het leven vast te grijpen. In het kleine stukje van het gezicht dat zichtbaar is in de betonmassa, is een oog te zien. Dat ene oog staart door de cementsluier waarmee het bevuild is de kelder in. Het oog kijkt haar beschuldigend aan. Alsof zij haar had moeten redden.

Een onaangename geur verspreidt zich snel en Lotte onderdrukt de neiging om te kokhalzen. 'Dit kan niet!' Het doet haar denken aan de crimeseries op tv, en ze kan niet bevatten dat ze nu in haar eigen kelder staat te kijken naar een dode vrouw.

'Dit gebeurt niet,' stamelt ze. De geur van ontbinding dringt diep in haar neusgaten en nestelt zich samen met het bijbehorende beeld in haar hoofd, om zich daar onwrikbaar vast te zetten. Het is te gruwelijk, de aanblik van een dode vrouw in hun kelder. De kelder van hun droomhuis.

'Ga naar boven, naar de meiden!'

Nieks stem klinkt beheerst en Lotte draait zich om, ze weet niet wat ze anders kan doen.

Niek is haar gevolgd naar de keuken en belt 112. Op nuchtere toon meldt hij dat ze een lijk in hun huis gevonden hebben. Als chirurg ziet hij veel bloed, bot en mens vanbinnen. Zakelijk en kort meldt hij de feiten en drukt vervolgens zijn mobiel uit.

Hij kijkt nadenkend naar buiten en ziet zijn drie vrouwen, geschaard onder de oude notenboom. Even houdt hij zich vast aan het aanrecht, en schuift vervolgens de snijplank met voedsel bedachtzaam opzij. Wrijvend in zijn ogen besluit hij nog eenmaal naar beneden te gaan. Dit moment gunt hij zichzelf. Juist nu, voordat het hele circus losbarst. De keldertrap kraakt onder zijn gewicht, wanneer hij afdaalt in het gewelf dat tot vandaag hun rustige voorraadkelder was. Of in elk geval leek te zijn.

Als hij het betonnen blok nadert, en kijkt naar de vrouw in steen, kan hij zich toch niet inhouden. Even, heel even maar, beroert hij haar huid. Deze voelt koud en klammig. Onwillekeurig trekt er een flauwe glimlach over zijn gezicht. Dit is feitelijk niets anders dan opereren, het toont alleen wat gruwelijker door de entourage. Een operatiekamer met steriele instrumenten voelt prettiger aan dan deze omgeving. Al is het maar omdat er hier geen assistentes zijn om hem zijn instrumenten aan te reiken als hij daarom vraagt.

Lotte tuurt wanhopig omhoog, haar hoofd in haar nek.

‘Mama, wat doe je?’

‘Niets liefje, ga maar lekker spelen.’ Ze kijkt naar de grijze lucht die boven haar hoofd voorbij trekt, de vergankelijkheid van de wolken past bij de vluchtigheid waarmee het leven van de vrouw in de kelder is opgehouden te bestaan.

Het geluksgevoel van een uur geleden is als uit een ander leven. Een stevige band in haar binnenste benauwt haar en voorkomt dat ze goed en diep verse lucht in kan ademen. Dit voelt niet goed. Dit voelt helemaal niet goed. Eva, ze moet Eva bellen. Heeft zij dan toch gelijk? Het kan niet. Met trillende handen strijkt ze haar haren uit haar gezicht, terwijl ze zich van de houten tuinbank onder de notenboom in het gras laat zakken.

In de keuken ligt het vergeten kippenvlees in de najaarszon op het aanrecht. Vliegen doen zich tegoed aan het onverwachte maal. Het vlijmscherpe mes blinkt uitdagend in het zonlicht.

‘Blijf jij bij de meiden?’

Lotte knikt en loopt de trap op.

‘Komt u maar.’ Niek neemt de rechercheur, die zich heeft voorgesteld als Kerkhof, mee naar achteren. De jongere politieman volgt gedwee. De drie mannen lopen de smalle keldertrap af, Niek voorop. De deur is sinds hun macabere ontdekking steeds gesloten geweest, in een mislukte poging de geur zo veel mogelijk binnen de kelder te houden. Maar de geur van rottend vlees is onmiskenbaar door de kieren gedrongen.

‘Hij daagt ons uit, Lodewijk, de lat ligt dit keer nog hoger,’ zegt Kerkhof op de toon van een oude rot in het vak.

Niek reageert niet, en staat er stil bij te kijken. Lodewijk knikt.

‘Wat? Denken jullie aan een seriemoordenaar?’

Een kort moment kijken de twee rechercheurs elkaar aan.

De jonge rechercheur antwoordt bedachtzaam.

‘We houden alle opties open.’

Niek vraagt niet verder. Achter elkaar lopen ze de trap weer op.

Kerkhof toetst een nummer in. ‘Ja, Kerkhof hier. Stuur de hele rataplan maar deze kant op. En neem een betonschaar en grof hakspul mee. De volgende vrouw is gevonden. En reserveer een onderkomen in Herperduin, dit gezin moet per direct uit huis geplaatst worden. Ja, nu meteen, er zijn twee jonge kinderen bij.’

Ik heb een hekel aan Roos. Zeker nu ze zo zelfverzekerd loopt op die hoge hakken van haar. Stijn kijkt weer naar haar met die speciale blik in zijn ogen.

‘Het is eigenlijk heel simpel, als je het proces maar volgt.’

Ik krijg de neiging om te nadrukkelijk te gapen en zak wat onderuit op mijn stoel. Zou dat echt maatje 36 zijn? En hoezo draagt ze groene pumps? Grasgroen nog wel. Alsof dat een zakelijke uitstraling heeft.

Mijn collega's lachen en blijkbaar heb ik iets lolligs gemist want de sfeer in de vergaderruimte is omgeslagen. Stijns ogen glanzen en ik druk de steen in mijn maag weg. Opnieuw.

‘Jongens, bedankt voor jullie input! Werk ze vandaag.’

Dat maak ik zelf wel uit, denk ik en schuif mijn stoel chagrijnig naar achteren. Vandaag zit ik toch met Stijn op ons oude bijkantoor. Mijn gevoelens zijn gemengd. Het is geweldig om de hele dag dicht in zijn buurt te zijn, maar ook gevaarlijk voor mijn relatie met Johan.

‘Dat doet ze goed hè!’ Stijn komt naast me lopen.

‘Gaat wel.’

‘Moe?’

Zijn directe vraag verrast me en ik kijk even opzij. Hij neemt me onderzoekend op en geeft me dan een vriendschappelijk duwtje.

‘Kom Eef, we gaan er weer wat van maken vandaag,’ zegt hij en houdt de deur voor me open.

Ik kan wel huilen, hij is lief tegen me en het enige wat ik kan doen is hatelijke opmerkingen tegen hem maken omdat mijn gevoel overhoop ligt. Als ik over mijn schouder kijk zie ik hoe Roos ons van een afstandje opneemt. Ik kan het niet nalaten een triomfantelijke blik in haar richting te werpen. Laat haar maar denken dat er nog steeds een speciale klik is tussen Stijn en mij, dan hoeft ze de volgende keer ook niet zo zorgeloos haar lach door het open raam van Stijns appartement te laten klateren.

‘Ik zou eigenlijk een nieuwe auto moeten kopen,’ zegt Stijn wanneer hij voor de derde keer de sleutel van zijn oude Peugeot omdraait. Het klinkt nonchalant.

‘Hoe kun je nu zo relaxed blijven, we moeten opschieten! Het kantoor moet open, het is bijna negen uur.’ Mijn stem slaat over. Nog voor ik mijn laatste woord heb uitgesproken voel ik dat ik totaal overtrokken reageer.

Stijn laat plotseling zijn stuur los en draait zich naar me toe. Zijn kruidige geur vermengd met iets ziltigs overvalt me en mijn maag voelt weeïg. De spikkels in zijn ogen lachen me tegemoet. Ik onderdruk driftig de primaire neiging om zijn mond te kussen.

‘Waar ben jij mee bezig Eva?’ Even weet ik niet wat hij bedoelt. Voor ik kans krijg om

te antwoorden klinkt zijn stem opnieuw. Stevig. Geïrriteerd. ‘Wat is er met jou aan de hand vandaag?’

Ik kijk naar beneden, mijn voeten leiden een eigen leven en bewegen onrustig over de mat van zijn auto. Ik zie zandkorrels en een verdwaald appelschilletje.

‘Wat heb jij bijvoorbeeld tegen Roos?’

‘Hoezo?’ Ik hoor hoe vinnig mijn stem klinkt.

‘Je doet misselijk tegen haar. Als iedereen om haar lacht tijdens haar presentatie, die ze trouwens verdomd goed deed, zit jij haar als een ijskoningin te bekijken. En luister Eva, ik vind haar leuk. En daar heb jij helemaal niets van te vinden. Even heb ik gedacht dat wij een kans hadden. Jij en ik, samen. Maar jij bent met Johan en hebt me heel duidelijk gemaakt dat ik niets van je moet verwachten. Dat heeft me veel moeite gekost, dat mag je gerust weten. En nu ik een leuk contact met Roos aan het opbouwen ben, ga jij dat niet lopen verzieken, Eva Onno Janssen. Ik leef mijn leven en daar hoor jij niet meer bij. In elk geval niet meer op die manier. En als je daar een probleem mee hebt, dan had je een andere keuze moeten maken. Jij hebt voor Johan gekozen, en daarmee is het verhaal tussen jou en mij ten einde. En je zorgt maar dat je normaal doet tegen mijn nieuwe vriendin!’

Mijn nieuwe vriendin, mijn nieuwe vriendin, suist het door mijn hoofd.

Met een ruk draait Stijn opnieuw zijn sleutel om en de auto slaat sputterend aan.

Ik kijk door het raampje en voel mijn ogen vochtig worden. Ik ben woest op hem, op mezelf, op ons allebei.

Buiten is het gaan regenen, als ik me niet zo verdrietig voelde zou ik lachen om de ironie van het water dat tegen de autoruiten slaat.

Ik regen vanbinnen en dit is pas het begin. De onweersbui die de afgelopen maanden is opgestoken in mijn binnenste vecht zijn weg naar buiten en de donder en bliksem splitst me in twee.

Stijn rijdt hard en ontwijkt ternauwernood een fietser op de smalle polderweg. Als ik uitstap voor het kantoor op de dijk voel ik de wind aan mijn jasje trekken. Zonder me ook maar een blik waardig te keuren opent Stijn de deur en loopt naar binnen. Ik moet met hem mee, maar kan me er niet toe zetten.

De Maas is onrustig vandaag. De golven spatten wild en het water is donker. Het lijkt mijn hart wel, denk ik somber. Het kolkt en het bruist en voelt donker en zwaar.

‘Kom je nog?’ Het klinkt neutraal.

Ik beweeg me niet, kies ervoor hem niet te horen. Als vanzelf lopen mijn voeten over het grijze asfalt. Ik trek mijn colbertje strakker om mijn lichaam en ril. De koude is naar binnen gedrongen. Onmiskenbaar. Wat heb ik er een zootje van gemaakt. Ruzie met mijn beste vriend, twijfel als ik thuis bij Johan ben. En grote problemen met Lotte. En dat laatste vind ik misschien nog wel het ergste. Ik houd van haar. Zonder twijfel houd ik van haar. Haar huid is de mijne, en haar pijn voel ik mee. En juist zij houdt me op afstand, omdat ik haar man beschuldig. En ik begrijp het. Ik zou waarschijnlijk precies hetzelfde doen in haar situatie.

Lotte twijfelt geen moment aan Niek. Is dat dan onvoorwaardelijke liefde? Of naïviteit omdat ze de waarheid niet onder ogen durft te zien?

‘Papa, was je nog maar bij mij. Dan kon je me vertellen wat ik moet doen.’ Ik mompel de woorden zachtjes voor me uit, de wind neemt ze onbeantwoord mee.

Mijn voeten lopen verder, het kantoor ligt al een heel stuk achter me. ‘En denk maar niet dat ik terugkom voorlopig, Stijnemans, je zoekt het maar uit met je boze woorden!’ Ik zeg het hard, en de woorden blijven hangen. Ze zorgen voor een conflict in mijn binnenste, want ik weet dat hij gelijk heeft. Ik heb geen enkel recht om zo tegen hem te doen. En ook niet tegen Roos. Heel diep vanbinnen weet ik dat ze aardig is. En leuk. En mooi.

Bij een verweerde houten bank blijf ik staan. Ik besef dat zij me onzeker maakt, en dat ze me het gevoel geeft dat ze met haar zelfverzekerde houding Stijn van me heeft afgenomen. Maar wat heb ik het mis gehad al die tijd. De waarheid treft me als een mokerslag. Ik heb zelf gekozen en Stijn heeft haar omdat hij mij niet krijgen kan. Daarom is hij ook zo fel! Eigenlijk wil hij mij. Ergens voel ik een tegenstrijdigheid in mijn beredenering, maar ik voel ook duidelijk dat Stijn niet klaar is met mij.

En ik mis Lotte vreselijk. Waarom reageert ze niet op mijn berichten? Heeft onze vriendschap in al die jaren dan niets voorgesteld? Ik kan niet zonder haar, zij is mijn baken.

‘Ik heb je nodig!’ Ik schreeuw het uit, alleen, op die eenzame dijk aan de Maas.

Het water kolkt langs me heen, en het angstaanjagende gevoel dat er dingen helemaal mis gaan lopen overvalt me, opnieuw. Hoe zwart zou het zijn onder de spiegel van de Maas? Zo heftig als nu heb ik het nog niet beleefd. Mijn gevoelens voor Stijn, mijn kapotte vriendschap met Lotte en de tegenstrijdige gevoelens voor Johan. Duurt verdrinken lang?

Hoe lang duurt het voor het voorbij is? Dan is er rust. Voor iedereen. Stijn maak ik ongelukkig, omdat ik niet voor hem kies, maar hem ook niet los kan laten. Lotte wil me niet meer zien, omdat ik haar man voor moordenaar en verkrachter heb uitgemaakt. En het ergste is dat ik nog steeds geloof in de juistheid van mijn woorden. Stel dat ik mijn mond had gehouden? Wat dan? Was dat dan beter geweest? Ik kan het niet geloven. Ik wil het niet geloven. Mijn innerlijke stem zegt me dat het goed is en op die stem heb ik mijn leven lang succesvol vertrouwd.

Maar je bent wel je vriendin kwijt, klinkt het vanbinnen. Ik herinner me zo goed hoe we altijd samen waren. Lotte en ik zijn als één met elkaar verbonden. Zonder haar waren mijn schooltijd en mijn leven daarna zo anders geweest. Ik wil er zo graag op vertrouwen dat het goed komt maar weet niet waar ik de kracht vandaan moet halen. Stijn, hij zou het snappen. Hij zou de juiste woorden zeggen. Maar ik kan het niet delen. Hij heeft nu Roos. Ik moet naar Johan, hij moet me helpen om het weer goed te maken met Lotte. Het water lonkt naar me. Nodigt me uit. Ik zet een stap naar voren.

‘Kind, laat het los. Laat het maar gebeuren!’

De woorden klinken dichtbij, met een ruk kijk ik achterom. Mijn hart bonst als een

bezetene. Achter me is niets. Alleen het lege landschap, waarin de Maas onophoudelijk stroomt.

‘Papa!’ Het is niet meer dan een schor fluisteren terwijl mijn stem breekt. Ik weet zeker dat het de stem van mijn vader was die me zijn woorden influisterde.

Wanhopig kijk ik om me heen, er is niemand. Ik ben echt helemaal alleen. Ik voel de tranen over mijn wangen lopen. Ik ben murw. Murw van de gebeurtenissen van de afgelopen tijd. Lotte – Johan – Niek – Stijn – Papa.

Ik tril en voel hoe de kou zich in mijn lichaam heeft vastgezet. Boven me stuwt de grijze lucht haar wolken voort en de regen die eerst in ragfijne druppels viel, plenst nu onverminderd hard op mijn hoofd.

‘Meisje, wat ben je toch allemaal aan het doen?’ Plotseling staat Stijn voor me. Mijn mascara loopt vast in zwarte strepen over mijn gezicht. Ik zie er zeker weten verschrikkelijk uit, maar ben de schaamte voorbij. Dit is wat het is.

‘Kom!’ Zijn hand is open en warm.

Als ik niet reageer pakt hij mijn arm en tilt me behoedzaam, maar geen tegenspraak duldend, overeind.

‘Je bent nat, ik breng je naar huis.’

‘Ik wil niet naar huis.’ Mijn stem klinkt zwakjes. Ik kijk om en zie een meeuw. Hij zweeft op de thermiek van de wind. Moeiteloos en wonderlijk. ‘Dag papa, dank je wel.’

Stijn reageert niet. Hij weet niet dat mijn vader dol was op meeuwen.

Als klein meisje keek ik uren met hem naar de vogels hier in het Maasgebied. Misschien zei ik de woorden niet en dacht ik ze alleen maar. Ik voel me verward. En dat is een akelig gevoel.

Even voel ik een sprankje hoop, want deze ene meeuw kan geen toeval zijn. Mijn vader is bij me, hij ziet wat ik doe. Dat moet! Ik recht mijn rug, en vlij me tegen het lichaam van Stijn die me stevig leidt als we samen verder lopen op de smalle dijk.

Deze keer start zijn auto wel meteen. Ik heb nog geen woord gezegd. In me regent het harder dan het buiten ooit kan. Ruwe golven stuwen mijn lichaam innerlijk door elkaar tot een onontwarbare massa. Mijn keel zit dicht. Het belet me om diep te kunnen ademen.

Stijn heeft op de deur van het kantoor een wit bord gehangen: *Dit kantoor is wegens omstandigheden gesloten. U kunt ons bereiken op telefoon...*

Even ontsnapt er een glimlach uit mijn droeve poel van emoties. Dat bord is bedoeld voor een bankoverval. Ik ben overvallen, door mezelf, en door mijn schuld is de bank nu dicht.

‘Is Johan thuis?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Zal ik hem voor je bellen?’

Als ik mijn huis zie overvalt me warmte. Hier wil ik horen. Dit is mijn thuis.

Ik open de voordeur en schrik als ik mezelf zie in de spiegel in de hal. Het is veel erger dan ik dacht. De zwarte strepen van mijn uitgelopen mascara maken mijn gezicht nog bleker. Mijn roodomrande ogen zien een afgetobd gelaat. Ik ben een schim van mezelf.

‘Misschien moet je even gaan rusten.’

Ik knik, niet echt in staat om een weerwoord te geven en voel hoe ontzettend moe ik ben. Mijn lichaam houdt zichzelf bijna niet meer overeind, het is alsof er stroop door mijn aderen loopt. Mijn hoofd bonst en zelfs ademen kost me moeite.

Zonder iets te zeggen pakt Stijn mijn hand en loopt met me de trap op. ‘Waar is je slaapkamer?’

Ik wijs naar de deur waarachter ons tweepersoonsbed staat. Even dringt tot me door dat dit een bizarre situatie is. Hoe vaak heb ik gedroomd over Stijn? En dat hij met mij op deze plek was. Alleen was ik in die dromen gekleed in een uitdagend rood lingersetje en leidde ik hem vol zelfvertrouwen naar ons zachte bed. Nu is het Stijn die me zachtjes naar achteren drukt en mijn schoenen uittrekt.

Het voelt zo vertrouwd, ik mis dit verzorgende zo verschrikkelijk bij Johan. Met Stijn is alles duidelijk en goed. We hebben geen woorden nodig, wij horen bij elkaar. Het komt opnieuw als een mokerslag als ik besef dat ik het misschien wel helemaal verkeerd heb gedaan. Waarom heb ik Stijn laten gaan? En hoe denk ik in godsnaam ooit gelukkig met Johan te worden?

Het is me zo helder allemaal dat ik niet begrijp dat ik dit niet eerder heb gezien. Hier kan niets tegenop. Geen Roos, maar ook geen Johan. Alles valt weg, Stijn en ik, wij zijn belangrijk. Dit gevoel is oprecht, en alleen dit is echt. Alles eromheen is bijzaak. Ongelooflijk dat ik zo diep moest gaan om dit intense gevoel als waarheid te durven zien.

Stijn zit op de rand van mijn bed. Hij heeft nog steeds niet veel gezegd sinds hij me vastpakte op de dijk. Hij sluit zich af, zijn ogen kijken van me weg.

‘Stijn, ik...’

‘Zeg maar niets, Eefje.’

Dat woord, Eefje, waarom doet hij dat nu?

‘Maar Stijn, ik...’

Hij legt zijn hand op mijn mond en laat hem even liggen. Als hij merkt dat ik niet verder praat schuift zijn hand naar mijn voorhoofd.

‘Je voelt warm.’

Hij laat me los en laat zijn hand op mijn dekbed rusten. Ons dekbed. Ik was helemaal weg geweest van de kleur van de stof, strandgrijs. Nu lijkt het meer op een vaal verwassen beige dat te vaak met de donkere was meedraaide. Strandgrijs. O, wat verlang ik ontzettend naar de zee. En wat zou ik graag het zand onder mijn voeten voelen, terwijl ik met Stijn over onze toekomst samen droom.

Ik streel zijn hand en eindelijk hebben we echt oogcontact. Intens. Stroom. Voorzichtig ga ik overeind zitten, mijn ellebogen steunend op het bed. Ik houd zijn blik

vast, doodsbang om het dunne lijntje te breken. Het lijntje dat Stijn en mij op dit moment met elkaar verbindt. Zijn ogen zijn prachtig, de gouden spikkels lijken nog helderder, en ik weet zeker dat ik het ook in zijn ogen lees. Verlangen. Naar mij. Naar ons.

‘Stijn,’ fluister ik hees en in een beweging ga ik rechtop zitten en druk als vanzelf mijn bovenlichaam tegen het zijne. Ik wil in hem kruipen en thuiskomen. Mezelf vinden en hem liefhebben. Hij hoort bij mij.

Als vanzelf omsluiten zijn armen mijn lichaam. Mijn kou is weg, mijn bloed stroomt warm door alle delen van mijn lijf. Ik leef weer. Opnieuw. Zijn geur overweldigt me en ik wil alleen maar bij hem zijn. Dit voelt als het begin van de rest van mijn leven. Ik druk mijn neus stevig in zijn hals en beroer de huid, net zoals tijdens onze eerste keer samen, met mijn lippen.

Hij ademt in en uit, ik voel hoe zijn hart klopt. Het gaat snel. Hij zegt niets, lijkt alleen maar te genieten van dat wat we beiden voelen.

Ik kus zijn hals, mijn tong proeft het bekende zilte waar ik zo van houd. Zee, Stijn, het vloeit samen als een waarheid. Mijn gezicht is dicht bij het zijne, ik open mijn mond, zoek zijn lippen. Aarzelend. Ergens bang om afgewezen te worden. *Roos*. Mijn tong verkent zijn smaak. *Johan*. Mijn ogen knipperen en mijn wimpers laten mijn tranen vrij die stil over mijn wangen glijden. Ik wil hem. Helemaal. Mijn twijfels zijn verdwenen. Vol vertrouwen kus ik hem en geef me aan hem over.

‘Eva, nee!’ Het klinkt krachtig.

‘Ik wil je.’

‘Dat geloof ik. Maar wat wil je morgen, of de dag daarna? Ik ben geen speelbal, Eva. Je weet wat ik voor je voel. Je maakt me kapot. En daarbij, Roos wil me wel. Vandaag, morgen en overmorgen.’

Stijn staat op en beent de trap af. Weg sfeer, weg spanning. Twee tellen later wordt de deur beneden met een klap dichtgesmeten.

‘Ik hou van je,’ fluister ik zachtjes en ik laat me met een plof in mijn strandgrijze kussen vallen.

Gedurende het onderzoek is de woning verzegeld en heeft alleen de technische recherche toegang. Lotte, Niek en de tweeling slapen sinds de vondst van het lijk in een huisje op vakantiepark Herperduin. Tot grote opluchting van Lotte patrouilleren de wagens die dienst hebben extra in de buurt van hun tijdelijke onderkomen. Ze had er niet aan moeten denken in een huis te slapen met een lijk. Een vrouw nog wel, misschien zelfs van haar leeftijd. Zou ze ook kinderen hebben? Lotte wil er niet over nadenken, het is te pijnlijk.

Dit is zo'n moment waarop het onverteerbaar is dat haar ouders haar niet kunnen steunen. Als kind voelde ze het gemis, maar nu ze ouder wordt lijkt het verdriet steeds schrijnender te worden. Het verweesde gevoel is nooit verdwenen. Ze werd opgevoed door een oom en tante. Liefdevol, dat zeker, maar het gemis van haar ouders werd er niet minder om. Al had ze maar een broer of zus gehad, dan was het vast anders geweest. Ze heeft zich haar hele leven alleen gevoeld. Tot ze Niek tegenkwam. Wat volgde is eigenlijk het klassieke verhaal.

Toen zij, verpleegkundige op de kinderafdeling, hem zag lopen stokte haar adem. Een lange, donkere man. Zelfverzekerd, rustig. Vol vertrouwen en in balans. Dat dachten ook de andere vrouwelijke collega's, zoveel was zeker. Hoe verbaasd was ze dan ook toen hij aandacht voor haar bleek te hebben. Het was nog een hele rel geweest en populairder was ze er zeker niet van geworden. Lotte beseft goed dat ze op hem leunt, hij is haar man en hij zet de lijn uit. Sinds ze een relatie hebben voelt ze zich niet meer zo alleen en heeft ze het gevoel ergens bij te horen. Zeker toen de meiden geboren werden. Uiteindelijk. De compleetheid van een gezin, iets dat ze zelf nooit gekend heeft doet haar, zeker nu de kinderen groter worden, enorm goed.

Maar nu er een dode vrouw in hun kelder gevonden is, is die innerlijke rust ver te zoeken. Ze is het kwijt. Met een hartslag als een voortdenderende trein ligt ze met opengesperde ogen in het duister. Het zachte dekbed omsluit haar lichaam comfortabel. Het voelt zo intens verkeerd. De tegenstelling van de luxe waarin zij nu verkeren en de vrouw in het koude beton.

Even is daar het geluid van net weer, het gekraak vlak onder het raam van hun slaapkamer. Alles aan dit kleine vakantiehuis is eng, maar ze ervaart vooral onveiligheid door de dunne muren die slechts een minieme scheiding tussen haar en de zwartheid van de donkere nacht zijn.

Even was er nog twijfel gerezen bij rechercheur Kerkhof, omdat er nog niet lang geleden een dode vrouw in het bos rond dit vakantiepark gevonden is. Maar Niek had alle twijfel weggewuifd en Lotte volledig overstemd toen ze met breekbare stem had voorgesteld om Stijn te vragen of ze bij hem konden blijven.

‘Nee joh, hij ziet ons aankomen, daar heeft hij toch helemaal geen plaats voor!’

En voor Lotte het wist was dit vakantiehuis geregeld. Even denkt ze aan Eva en haar beschuldiging aan Nieks adres. Hij had niet eens gevraagd wat zij eigenlijk wilde.

Niet doen. Niet aan denken.

Niek draait zich om, hij snurkt en lijkt diep in slaap verzonken. Ze kan er met haar gevoel niet bij. Het lijkt soms of hij een knop omzet, alsof hij uit twee mensen bestaat. De manier waarop hij kan schakelen tussen verstand en gevoel is verbluffend. De snelheid en het gemak waarmee hij dit gebruiken kan om door het leven te wandelen maakt Lotte soms razend jaloers. Weer is Eva in haar gedachten. Zij zou het vast weer als een aanwijzing zien dat Niek niet bij Stijn wilde blijven. Is dat terecht? Het is ergens ook wel vreemd, maar aan de andere kant... Dat is typisch haar man. Niek is nou eenmaal broodnuchter en niet snel van zijn stuk gebracht. Behalve dan toen het Nanda betrof.

Ze mist haar hartsvriendin Eva intens. De stroom van sms-berichten is gestopt. Zou ze het opgegeven hebben? Lotte kan het niet geloven, en weet ergens ook dat dit niet de waarheid is. Hoe zou het met Eva en Stijn gaan? Met geen woord heeft hij over Eva gerept. En ook niet over haar zwangerschap. Maar ze voelt dat er vragen op zijn lippen branden. Vragen die hij aan haar zou willen stellen. Toch kiest hij voor stilte. Zo is Stijn. Lief, geduldig en verstandig.

In een andere situatie zou ze het geweldig vinden om onverwacht met haar gezin in een vakantiehuis te verblijven, en zich verheugen op een relaxed ontbijt de volgende ochtend. Naadloos springen haar gedachten over naar Anne Florijn, de vrouw die in hun kelder ligt. Zij zal nooit meer ontbijten. Of de warmte van de zon voelen. Of überhaupt iets voelen.

Plots grijpt de angst haar bij de keel. Het gebeurt zo heftig dat ze even niet kan ademhalen. Een gedachte waar ze nog niet eerder bij heeft stilgestaan dringt zich in volle vaart aan haar op. Met een ruk zit ze rechtop in bed. Haar hart bonst zowat haar borstkas uit. Als die vrouw dood in hun kelder ligt, waar is ze dan vermoord? Woont ze nu in een huis waar een jonge vrouw, een moeder misschien wel, is omgebracht? En op wat voor manier?

De beelden van haar favoriete serie CSI dringen zich aan haar op. Zullen ze met lumi... hoe heet het ook alweer? Luminol. Dat is het. Zullen ze met luminol hun huis gaan onderzoeken? En wat als blijkt dat hun woning het decor van een moord is geweest? Een moord met veel bloed en pijn. Dan wil ze er voor geen goud meer wonen.

Stop. Weg gedachten. Hoe ging het ook alweer? Mediteren. Geen gedachten meer. Aan niets denken. Ze voelt het dekbed om haar lichaam. Het zachte dons dat hier en daar een beetje kriebelt, de veertjes die door de stof steken. *In. Uit. In. Uit.* Steeds sneller gaat haar ademhaling. Ze hyperventileert bijna. Dit gaat niet goed. In, vier tellen vasthouden. Uit, weer in vier tellen.

Buiten krast een vogel, het geluid klinkt hard en onbekend. Eenzaam, weer voelt ze zich eenzaam. Een wees. Een kind zonder ouders. Alleen. Nergens echt bij horen. Het zijn

de kernwoorden van haar gedachten. Als ze zo leunt op Niek, en hem al haar kracht laat zijn, waar staat ze dan zelf? Het stond in een artikel dat ze pas in een tijdschrift las. 'Hoe haal ik de kracht uit mezelf?' Met verbazing las ze hoe haar eigen gevoelens helder werden omschreven door een vrouw, een psychologe, iemand die ze nog nooit had gezien of gesproken.

'Als je altijd kracht haalt bij een ander, en leunt op de mensen om je heen, dan mis je de basis om voor je eigen geluk te zorgen. Wat als de anderen wegvallen? Als je man vreemdgaat, je vriendin wat minder aandacht voor je heeft, of je kinderen het huis uitgaan? Wat blijft er dan over? Een leeg omhulsel, dat niet voor een eigen voedingsbodem heeft gezorgd.'

Het stond er precies, denkt Lotte verdrietig. Als je niet van jezelf houdt, is er ook geen ruimte om een echte, diepe relatie met een ander mens te hebben. Of er echt voor anderen te zijn. *In. Uit. In. Uit.*

Ze slaat het dekbed opzij, voorzichtig om haar man niet wakker te maken, en loopt op de tast naar de badkamer. Het lichtkoordje geeft een klein klikje als ze eraan trekt. Ze ziet er slecht uit in het witte licht dat de lamp verspreidt. Vaal en afgeleefd. Het lijkt wel of ze in het decor van een speelfilm staat, denkt Lotte. Een film die vanmiddag begonnen is, met haar in de hoofdrol. Alsof er een net sluit, waarin ze steeds vaster komt te zitten. Lotte realiseert zich dat dat ook precies hetgeen is dat haar al jaren en jaren dwars zit. Ze vecht en worstelt nog steeds om zich los te maken van dat kleine eenzame, meisje. Lotje, bij de kist van haar ouders. Lotje, die niet huilt. Lotje, die sterk en verstandig is. Lotje, die Lotte wordt en opgroeit zonder veel problemen te maken voor de mensen om haar heen. Lotte, die keurig gaat studeren om een verantwoordelijke baan te vinden. Lotte, die eigenlijk nog steeds een klein Lotje, een klein kwetsbaar meisje is dat niet naar haar gevoel luistert. Het niet durft. Het niet geleerd heeft. Omdat het te veel is. Te pijnlijk.

Als ze de tranen laat komen dan kan ze niet meer stoppen met huilen, weet ze. Zeker, ze heeft begeleiding gehad na het overlijden van haar ouders. Toch kon ze zich toen niet uiten. Niet echt. De man, een psycholoog van middelbare leeftijd, had haar juist meer op slot laten gaan. Het vaderlijke dat hij uitstraalde had haar nog meer het gemis van haar vader laten voelen. En dat had er nog meer voor gezorgd dat ze zich afsloot.

Een zeepbel tussen haar en de rest van de wereld. Doorzichtig, zodat ze er doorheen kon kijken. Dun, maar flexibel, om mee te buigen als dat nodig was. Doorzichtig, maar oersterk. Niet kapot te krijgen. Glad als een spiegel, klaar om al het pijnlijke ervan af te laten glijden.

Het wordt Lotte, ook door de hele toestand rondom Niek en Eva, steeds duidelijker waarom ze al haar hele leven lang het gevoel heeft als buitenstaander naar de rest van de mensen te kijken, zonder de echte verbondenheid aan te gaan en zich echt open te stellen voor contact. De laatste keer dat ze dat deed, volledig en zonder berekening, was toen ze als klein meisje in volledig geluk opgroeide bij haar ouders. Haar ouders die bij

haar weggingen, en haar achterlieten. Een weesje in een grote boze wereld, in een wereld die ze niet het hoofd kon bieden. Omdat ze niet meer durfde te voelen, zelfs niet toen ze haar ouders een kus gaf. Een voor een op hun koude voorhoofden, die voelden als het koude pak melk dat ze elke ochtend uit de koelkast nam.

Samen met haar tekeningen, vol heftige krassen, strepen en harde kleuren, verdween haar gevoel in de kisten, waarin haar ouders naast elkaar begraven werden. Ze kon zich niet eens meer herinneren wat ze getekend had, wel dat ze de punt van het potlood zo hard in het papier drukte dat de tafel eronder altijd krassen was blijven vertonen. En ook dat ze zichzelf, heel klein in een hoekje, getekend had. Omdat ze eigenlijk het liefst mee wilde met haar papa en mama. Onder de grond in het donker, weg van het gevoel waarvan ze niet wilde dat het er was. Veilig als een zaadje in de grond. In het zachte satijn van de kist, met haar kleine meisjeswang op de handen van haar moeder. De handen die haar zo vaak over haar hoofdje en haartjes gestreeld hadden. Veilig bij het gezicht van haar vader. Het gezicht dat altijd vol liefde naar haar keek, en haar met zijn ogen een knuffel gaf. Een knuffel die door de lucht zweefde om zich in haar hart te nestelen. Voorgoed.

Maar toen de kisten gesloten werden, ze was erbij, stond zij er nog steeds buiten. Haar ouders lagen veilig in de zachte, roomwitte stof. Omgeven door hout. Zij niet. Zij moest buiten blijven en verder leven. Lotje werd een buitenstaander gemaakt. Een buitenstaander die niet wist waar ze de kracht vandaan moest halen om een insider te worden, verbonden met de mensen om haar heen.

Het koude water over haar polsen frist haar wat op. Als ze onder het dekbed kruipt, sluit ze haar ogen en denkt aan niets. *In. Uit. In. Uit.*

Ik gluur naar Stijn en ben me vervelend bewust van alle bewegingen die ik maak. Mijn ogen kijken, maar niet echt, de afstand tussen ons is overduidelijk. We hebben geen woord meer gewisseld over de gebeurtenis in mijn slaapkamer. Stijn zwijgt erover en ik volg hem in dat gedrag. Wat zou ik trouwens moeten zeggen? Alles tussen ons is gezegd, misschien zelfs wel in honderdvoud. Al het vertrouwde dat er tussen ons was, lijkt verdwenen en ik kan me op geen enkele manier meer voorstellen hoe intens dicht ik ooit bij hem geweest ben. Geestelijk en lichamelijk.

Mijn toon klinkt zakelijk als ik een onhandig gesprek begin. 'Johan en ik hebben een weekendje weg geboekt. We gaan samen naar Domburg. We gaan naar het Badhotel, ken je dat?'

Een beetje verbouwereerd schudt Stijn zijn hoofd.

'We wilden er even uit samen. Ik ben gek op de zee. Daar voel ik me erg vrij en daar kan ik pas echt ademen. Er is daar zoveel ruimte. Ik ben, vroeger met mijn moeder, al eens eerder in dat hotel geweest. Het is er fantastisch, heerlijke bedden, een superontbijt en een prachtige omgeving!' Mijn woorden vullen als een krampachtige spraakwaterval de ruimte om ons heen en maken de muur die tussen ons in lijkt te staan nog wat dikker.

'Je lijkt wel een verkoopbrochure!'

Het klinkt kil, maar ik laat me niet uit het veld slaan door zijn stugheid. Ik moet praten, de stilte tussen ons maakt me gek.

'En het staat in een park, met daarin allemaal houten bankjes. Je kunt er heerlijk op liggen. In het midden van het grasveld staat een fontein. Dat geluid betovert me steeds opnieuw. Uren kan ik er doorbrengen. Denkend aan niets, luisterend naar de vogels, en kijkend naar de mensen die op hun fietsen passeren. Naar het water dat steeds klatert, en me naar een andere wereld voert. Ik weet nog dat ik, toen ik er met mijn moeder was, in die tijd was ze nog helder van geest, voelde dat daar de wereld, echt de hele wereld aan mijn voeten lag.'

'Je klinkt als een gedicht,' zegt Stijn zacht, zijn stem klinkt wat vriendelijker.

Ik glimlach spontaan, voel me vereerd.

'Je bent lief.' Het is eruit voor ik het weet. Het voelt niet verkeerd om het te zeggen. Het is zoals het is. Hij is lief. En thuis is Johan, ook lief, en mijn vriend en vertrouweling, met wie ik samen een heerlijk weekend naar Domburg ga. Lekker struinen door het koude oktoberweer, met laarzen en een warme winterjas. Heerlijk, met beide benen op de grond.

'Ik ga vandaag wat eerder weg, want ik ga bij mijn broer eten. Ik kan nog steeds niet bevatten dat er een lijk in het huis van Niek en Lotte is gevonden. De tweeling is geschokt. Er is niets meer te zien in de kelder, het betonnen blok is nu helemaal weg en

die misselijkmakende geur ook. Maar toch, de kranten hebben er vol van gestaan, ook omdat de moord niet op zichzelf lijkt te staan. Nog maar een halfjaar geleden zijn er twee vrouwen dood gevonden, één in de bossen van Herperduin, één in een kelder van een onbewoond huis en nu het lijk in de kelder bij Niek. Alle drie met dezelfde kenmerken, al heb ik het vermoeden dat de media maar summier op de hoogte zijn. Het enige dat overal wordt geschreven, is dat er een driehoek is gekerfd in de wangen van de slachtoffers. Ik weet zeker dat er meer over te schrijven valt, maar dat de pers de feiten niet kent. Maar goed ook,' zegt hij moedeloos, 'het zou iedereen de stuipen op het lijf jagen.'

Ik zie dat hij naar me kijkt, maar ik kan niet naar hem luisteren. Ik zou willen schreeuwen over mijn ruzie met Lotte en over mijn zware verdenkingen en de bewijzen die ik heb gevonden. Over zijn broer! En die zijn alleen maar prominenter geworden nu Anne Florijn bij hen in huis gevonden is. Dagelijks pluis ik alle nieuwsapps op mijn mobiel uit, om te checken of er weer ergens een vrouw vermist wordt, want ik weet zeker dat het opnieuw gaat gebeuren. Ik neem me voor de zoveelste keer voor om Niek scherp in de gaten te houden de komende weken.

'Ik ga!' Stijn pakt zijn jas en nog voordat ik nog wat kan zeggen valt de deur achter hem dicht.

‘Hey broertje!’

Stijn krijgt een stevige klap op zijn schouder en kijkt in de ogen van zijn broer Niek.

‘Ome Stijn!’

Fleur en Isa hangen om hem heen en hij voelt zich welkom, zoals altijd. Hij kust Lotte op haar wang, en kijkt even goedkeurend in de pannen.

‘Het ruikt verrukkelijk, schoonzusje!’

Lotte lacht en Stijn bedenkt dat het niet gek is dat zij en Eva het zo goed met elkaar kunnen vinden. Op een of andere manier hebben ze allebei iets kwetsbaars in hun doen en laten. Iets dat maakt dat je voor ze wil zorgen.

‘Hoe is het nu met jullie?’ De tweeling zit voor de televisie, en heeft geen aandacht voor het gesprek.

‘Het blijft een bizar idee, maar we proberen het zo veel mogelijk los te laten. Ook voor de meiden. Maar we zijn toch blij dat we weer terug in ons eigen huis zijn.’

Lotte knikt bevestigend op de woorden van haar man.

‘En hoe is het met jou?’ vraagt ze om het gesprek op een ander onderwerp te brengen.

‘Wel goed, op zich. Maar ik kan het voorval met die zwerver in het park niet van me afzetten. Ik droom erover en met de politie kom ik ook niet veel verder. Ik heb meteen aangifte gedaan. Mijn contactpersoon, die Kerkhof die ook bij jullie is geweest, is druk met de zaak van de vermoorde vrouwen. Ze hebben weinig tijd voor de moord op de zwerver die ik gezien heb. En dat snap ik ook wel, alleen dat betekent dat die gast in die regenjas, die me tot mijn huis achtervolgd heeft, nog steeds vrij rondloopt. Hij weet waar ik woon en dat maakt me onrustig. Ik loop wel weer hard op het Pollekespad. Die angst heb ik overwonnen.’

Hij neemt een slok van zijn thee.

Lotte zit aan haar stoel gekluisterd na de woorden van Stijn. Hij moest eens weten wat Eva over dit onderwerp te zeggen heeft. De onrust in haar lichaam bepaalt opnieuw het ritme van haar hart.

‘Er rijdt nu wat vaker een surveillancewagen door de straat, maar daar heb ik niet veel aan, als hij midden in de nacht in mijn huis inbreekt.’ Hij zwijgt even.

‘Ik heb steeds het gevoel dat ik wat over het hoofd zie, maar ik kan niet verklaren waarom. Niek, herinner jij je onze overgrootmoeder Stiena nog?’

Niek knikt.

‘Dat gevoel van toen heb ik weer terug, soms lijkt het zelfs alsof ze weer bij me is. Alsof ze me iets vertellen wil. Gek word ik ervan. En o ja, ik ben ook verliefd, op een collega.’

‘O’, zegt Lotte bedenkelijk, ‘kom, trek je jas aan, we doen even een rondje tuin.’

Niek kijkt verwonderd, maar zegt niets.

‘Het is Eva hè.’ Het klinkt als een constatering en Stijn knikt.

‘En Roos dan?’

‘Ik weet het niet. We hebben elkaar gekust, Eva en ik. Heeft ze je dat verteld? En ze kijkt naar me, op zo’n speciale manier. Lotte, ik kan haar niet vergeten. Alles wat ik met Roos onderneem lijkt een slap aftreksel van dat wat ik met Eva wil doen. Eva maakt me gek, maar ze kiest niet. Ze blijft maar bij Johan hangen. Snap jij nou wat ze in hem ziet? Het is toch een echte makelaar, zo’n gladde met te dure maatpakken en een grote leasebak. Ik heb hem welgeteld een hele keer gezien, terwijl hij in de auto zat, maar ik had meteen een onprettig gevoel bij hem.’

‘Hij is goed voor Eva, en hij werkt hard. Het is een bepaald type. Maar voor ons heeft hij het goed gedaan. We hebben dit huis gekocht, en hij verkoopt ons huis voor een mooie courtage. En verder...’

Ze hebben elkaar gekust, maalt het door Lottes hoofd. Ze mist Eva enorm, dit wilde Eva dus vertellen met al haar sms-berichten. Je hebt haar in de steek gelaten, gaat het innerlijke stemmetje verder.

‘Maar verder wat?’

‘Ik kan hem niet zo goed peilen. Maar dat is altijd zo geweest. Het is net alsof ik nooit helemaal bij hem naar binnen kan kijken. Snap je wat ik bedoel?’

‘Eigenlijk ken ik hem dus niet, maar zijn hele uitstraling staat me niet aan. En er is nog iets. Ik weet bijna zeker dat Johan haar dit weekend ten huwelijk gaat vragen. In Domburg. Alleen volgens mij heeft Eva zelf de signalen niet door.’

Lotte weet niet wat ze zeggen moet. Haar beste vriendin gaat misschien trouwen. Zij hoort bij haar te zijn als haar getuige. Net zoals Eva haar getuige was. De wrangheid van de situatie dringt opnieuw tot haar door. Haar getuige probeert haar huwelijk kapot te maken door allerlei belachelijke beschuldigingen te uiten. Ze zijn belachelijk toch?

Dit zal de laatste zijn voordat het echte werk begint. Hilde Albrechts. Haar naam lijkt een gedicht. Dit is slechts een onbetekenende tussenvrouw voordat het prachtige eindakkoord zal klinken. Mijn slotvrouw. Ze zal tegenstribbelen in het begin. Ik voel in mijn zak, het kleine vierkante doosje zit er nog steeds. Als ik het uit mijn zak haal en liefkozend het zachtgele goud streel, dwalen mijn gedachten af. Aan mijn voeten ligt het levenloze, gemartelde lichaam van Hilde, ze is koud en verkracht. Hilde zal niet meer thuiskomen, denk ik, en ik realiseer me opnieuw dat ik er werkelijk helemaal niets bij voel. Terwijl het waarschijnlijk echt heel verschrikkelijk is voor haar kinderen en misschien zelfs voor haar man.

In gedachten ga ik terug naar Steven, ik ben nog steeds verbaasd over de laksheid van de politie. Een zwerver, daar kijkt blijkbaar niemand naar om. Er is weinig ruchtbaarheid aan de dood van mijn broer gegeven. Nu lijkt het bijna extra erg dat ik het mes diep in zijn vlees heb moeten steken. Het is jammer dat hij dood moest, dit heb ik niet per se zo gewild. Maar hij heeft het zelf verpest.

In het begin had mijn broer vol ongeloof gereageerd, toen ik vertelde over wat ik met de hoeren gedaan had voor ik ze ombracht. Tot hem duidelijk werd dat het menens was. Echt verbaasd was Steven uiteindelijk niet eens geweest. Dat deed me misschien toch wel pijn. Dat Steven het slechte altijd al in me heeft gezien.

In onze jeugd samen was hij de enige die wist dat ik soms dieren doodmartelde. En het verhaal van de verdrongen kat kende hij ook. Op een of andere manier was Steven toch altijd tegen me blijven opkijken, al was het me een raadsel waarom. Soms leek het wel of ik een magnetische werking op hem had, hoe meer ik Steven afstootte, hoe meer hij me volgde en op het rechte pad probeerde te brengen. Tevergeefs, het werd mijn broertjes dood. Een eeuwige bemoeial, dat was hij. Als hij het nu gewoon had laten rusten, dan was het anders met hem afgelopen. Maar mijn broer vond het nodig om me voor het blok te zetten. En ik ken Steven, dat waren geen loze dreigementen. Als ik me niet zou aangeven, dan zou mijn kleine broertje het doen. Het kon gewoon niet, simpel. Dus moest hij dood.

Ergens is het wel wat treurig dat hij niet meer geluk had in zijn leven. Hij was getrouwd geweest, maar zijn huwelijk strandde, omdat hij zijn emoties niet kon uiten. Zijn vrouw heeft het heel lang met hem geprobeerd. Van relatietherapie tot tijdelijk uit elkaar gaan. Maar het had geen zin. Toen Steven voor de zoveelste keer 's nachts laveloos thuiskwam, en de hele boel kort en klein sloeg, nam ze haar besluit. Doodsbang was ze geweest, zijn vrouw. Een lekker mokkel was dat trouwens. Ik had het wel willen proberen met haar. Ik heb het zelfs ook weleens geprobeerd, maar ze moest niets van me hebben. Blijkbaar heeft ze het Steven nooit verteld. Of Steven heeft het me vergeven. Maar dat was eigenlijk ook totaal onbelangrijk. Een sukkel was mijn broertje. En, bedenk ik zelfgenoegzaam, dat ik hem vroeger elke avond in bed dwong om me mijn genot te bezorgen heeft misschien ook wel een fractie meegespeeld in zijn mislukte leven.

Ik grijns als ik Hilde onder haar armen optil. Ze is niet zwaar als ik haar in onze kruipruimte laat zakken. Het is anders deze keer. Dit huis ken ik als geen ander, want elke ochtend word ik wakker met mijn vrouw in ons kingsize bed. Hilde mag hier zijn nu, binnenkort zal het allemaal voorbij zijn als mijn vrouw en ik onze rustplaats elders vinden.

‘Evaaaa, ben je bijna klaahaar?’ hoor ik Johan ongeduldig onder aan de trap roepen. Ik pak rustig mijn tas, en kijk of alles er in zit. Ik heb zin in een vakantie met hem. Ik weet dat het goed is om afstand van Stijn te nemen, het voelt ook wel als een opluchting om even niet in zijn omgeving te zijn. Terwijl ik de trap af loop, besef ik voor de zoveelste keer dat Johan een aantrekkelijke man is, die ook nog eens hard werkt om iets te bereiken in zijn leven. Veel vrouwen zouden een moord doen voor die combinatie.

Meteen zijn mijn gedachten weer bij Lotte. Na dit weekend moet het afgelopen zijn, dan rijd ik naar haar huis en dan ga ik niet weg voor ik haar gesproken heb. Onze vriendschap kan niet zomaar voorbij zijn. En dan zal ik haar ook eerlijk vertellen dat ik de politie gebeld heb, omdat ik vond dat ik echt niet anders kon. Rechercheur Kerkhof heeft aandachtig naar me geluisterd. Ik heb hem uitgelegd dat ik niet zomaar een weekend weg wilde gaan met het gevoel mijn vriendin in een dreigende situatie achter te laten. Het wordt tijd dat de dingen zijn plek hervinden. Na dit weekend ga ik dingen rechtzetten, ook met Niek. Ik begrijp achteraf niet waarom ik nog niet met hem in gesprek ben gegaan. De tijd is er rijp voor. Hij mag me uitleggen waarom hij gaten graaft in een bos waar een lijk gevonden is, en waarom hij zich betrappt voelt als ik hem berichten zie sturen die duidelijk niet voor mijn ogen bestemd zijn.

En dat zijn slechts twee voorbeelden van de zaken waar ik opheldering over wil.

De gebeurtenissen van de afgelopen tijd hebben gesluimerd de laatste dagen, en de hele situatie wordt me steeds helderder. Ik hoef niet te twijfelen aan mijn gevoel of aan mezelf. Ik mag uitgaan van mijn intuïtie en mijn vermoeden dat Niek wat te verbergen heeft, in elk geval voor mij en voor zijn vrouw. Hoe heb ik zo lang onzeker kunnen zijn over de juiste keuze? Natuurlijk had ik Lotte in vertrouwen moeten nemen, meteen vanaf het begin. Daar zijn we vriendinnen voor. Ik wil haar beschermen, desnoods tegen haar eigen man. Impulsief pak ik mijn mobiel. *Zijn op weg naar Domburg, Badhotel, als ik terug ben kom ik praten, met jou en met Niek!*

Ik verwacht geen reactie terug, en realiseer me voor het eerst hoe goed het voelt om niet te veel verwachtingen te hebben. De onverwachte rust in mijn lichaam geeft me comfort als een warme deken en ik voel hoe een stralende glimlach doorbreekt. Al zou ik het willen, dit gevoel van ontspanning is niet te stoppen. Na dit weekend wordt alles anders.

Eenmaal beneden valt me op dat Johan er vermoeid uitziet, hij heeft lijntjes rond zijn mond en ogen die ik nog niet eerder heb gezien. Hij slaapt ook slecht de laatste tijd, heb ik gemerkt.

‘Wat een vreemde jas heb jij aan? Die ken ik helemaal niet,’ zeg ik, terwijl ik naar zijn lange regenjas knik. ‘Verkochten ze geen saaier grijs dan dit?’

Hij grijnst. ‘Het is koud aan het strand, en ik ben van plan om een hele lange

wandeling met jou te maken!’

Ik wentel me in zijn aandacht, want die ben ik de afgelopen tijd behoorlijk tekort gekomen.

‘Ik laat je nooit meer gaan!’ Hij pakt me stevig vast, ik krijg bijna geen adem.

Het is goed dat we samen weggaan, de afgelopen maanden zijn vermoeiend geweest. En dan ruik ik weer die geur. Steeds als ik door onze hal loop ruik ik de geur van iets dat rot.

‘Johan, als we terug zijn moet je echt op zoek naar waar die stank vandaan komt. Het lijkt steeds erger te worden. Die lucht hangt alleen in de hal hier. Misschien ligt er een dode rat in onze kruipruimte.’

Hij knikt afwezig. Ik laat hem en kus zijn mond. Zijn lippen zijn hard. Stijn, flitst het weer door mijn hoofd. Stijns mond voelt zo anders, zo warm en zacht.

‘Sluit jij af?’

Ik knik en trek de deur achter me in het slot.

Soms denk ik dat Johans baan als makelaar te veel van hem vraagt. Dit weekend ga ik met hem praten. Als hij wat meer ontspannen in het leven kan staan, komen we vast weer dichterbij elkaar. Als hij de auto start legt hij zijn hand op mijn knie. Het voelt fijn en vertrouwd. Ik leg mijn hand op de zijne, en samen rijden we naar Domburg.

Stijn zit aan zijn kleine keukentafel met een wit vel papier voor zich.

‘Ik moet erachter komen wat er aan de hand is. Ik heb een voorgevoel dat het misgaat, heel erg mis.’ Hij praat hardop tegen zichzelf. Ongeduldig omcirkelt hij locaties, tijdstippen en namen, maar ziet geen enkel verband.

Gefrustreerd trommelen zijn vingers op het tafelblad. Vanmiddag is hij op het politiebureau geweest om te praten over het gevoel van onrust dat hij heeft overgehouden aan zijn ervaring met de zwerver. Rechercheur Kerkhof en zijn partner Lodewijk luisterden aandachtig, en namen hem serieus, maar gaven ook direct aan dat er niets is wat ze kunnen doen. Stijn had sterk het idee dat ze niet alle informatie met hem deelden. Informatie die voor hem van belang is om verbanden te kunnen leggen.

Zijn ellendige voorgevoel over een naderend onheil daagt hem uit nog scherper te zijn. En steeds komt Eva terug in zijn gedachten. Ergens, diep vanbinnen, wist hij wel dat dit voorgevoel niet serieus genomen zou worden. Hoe vaak had hij al verhalen gehoord van vermissingen, waarbij de politie de eerste tijd niets had uitgevoerd. Daar konden ze niet aan beginnen. En Eva is niet eens vermist. Ze is op weg met haar geliefde voor een romantisch weekendje Domburg.

Rechercheur Kerkhof had hem aangekeken en zijn woorden hadden even eenvoudig als waar geklonken. ‘Je bent verliefd, jongen.’

Alsof dat er wat mee te maken heeft, denkt Stijn en het ritme van zijn trommelende hand wordt nog sneller. Hij had niet geantwoord, maar voelt zijn hart opnieuw als een razende kloppen als hij terugdenkt aan de woorden van de politieman.

Kerkhof heeft gelijk, en Stijn is inmiddels ook zover dat hij het aan zichzelf toe kan geven, hij is verliefd. Hij houdt van haar, en wil zijn leven met haar delen.

Hij knikt haast onmerkbaar, en ineens hoort hij uit zijn binnenste een stem opkomen die hard en duidelijk zegt: ‘Red haar dan!’ Het komt als een grom uit zijn keel, en het is zo intens, dat hij het lijfelijk voelt.

Het kaartje dat hij van Kerkhof kreeg zit diep in zijn broekzak. Hij is naar huis gestuurd met de boodschap dat ze niets konden doen als er niets gebeurde, maar dat hij altijd mag bellen als er wat is.

Moedeloos wordt hij ervan, uren en uren zit hij al boven zijn keukentafel te turen op het blad vol aantekeningen, in allerlei vormen en kleuren.

Dat verdomde voorgevoel ook altijd, misschien heeft hij het mis deze keer. Is er niets aan de hand, en wordt Eva helemaal niet ten huwelijk gevraagd, of loopt ze geen gevaar. Hij is zo moe, en hij legt zijn hoofd op zijn armen. Heel even maar.

Het is druk op de weg, de reis naar Domburg verloopt langzaam. En erg spraakzaam is Johan ook al niet. Als ik al wat zeg dan reageert hij met een kort 'ja' of 'hmm'.

Ik kijk naar buiten en zie het landschap aan me voorbij trekken. De traagheid van onze autoreis past bij mijn stemming. Vanbinnen voel ik een eenzame droefheid. Mijn euforie van een uur geleden is weggezakt door de stugge houding van Johan.

Het is net een puzzel waarvan ik het laatste stukje maar niet vinden kan. Mijn gedachten gaan naar Stijn, maar opnieuw stop ik ze weg. Als Johan niet zo verdomde ontoegankelijk deed, dan was het vast veel gezelliger, besluit ik chagrijnig.

De file voor ons begint weer te rijden. Ik voel dat ik moe ben en sluit eventjes mijn ogen, meteen zie ik weer het beeld van Stijn en mij samen, tijdens onze lunchpauze. Zijn handen op ons strandgrijze dekbed. De geur van zijn lichaam, ik herinner me hoe zijn haren voelden, en vooral hoe zijn mond smaakte. Een beetje zoetig, en heel mannelijk. Het is verwarrend, vooral ook omdat dit een ander soort gevoel is dan ik ooit voor Johan heb gehad.

Het gevoel voor Stijn is zo eenvoudig. Hoe het ook loopt, waar we ook wonen, wat er ook gebeurt, het gevoel voor hem is alsof het zo hoort te zijn. Het is heel natuurlijk.

Ik open mijn ogen, en kijk opzij naar mijn vriend. Johan kijkt nog steeds met een strak gezicht voor zich uit.

'Zal ik een stuk rijden? Dan kun jij even rusten.'

'Nee, het gaat goed zo.'

'Je ziet er een beetje moe uit,' probeer ik opnieuw.

'Ik ben wel aan een kleine vakantie toe,' zegt hij, 'ik heb je gemist de afgelopen maanden. We zijn nogal onze eigen weg gegaan, en ik wil je de komende dagen graag dicht bij me hebben.'

Als hij me aankijkt, zie ik een voor mij onbekende blik in zijn ogen. Het is een blik vol verlangen. Maar ik zie ook wanhoop, en dat begrijp ik niet. Als hij zijn hand opnieuw op mijn been legt voelt dat krampachtig.

Stijn schrikt wakker uit zijn onrustige slaap, zijn lichaam is stijf van de ongemakkelijke houding aan zijn keukentafel. Hij rilt even terwijl hij op de klok kijkt, en ziet dat het inmiddels vroeg in de ochtend is. Hij staat op en vult een beker met koffie.

‘Gadverdamme!’ De koffie is koud en bitter. Natuurlijk. Zijn blik valt automatisch op het grote vel met aantekeningen. Hij kijkt naar de namen van de vermoorde vrouwen en naar de plaatsen waar ze gevonden zijn. Hij zoekt verbanden. Kerkhof en zijn partner zien iets over het hoofd. Ergens heeft het allemaal met elkaar te maken. Boos staart hij opnieuw.

Saar Neelen (bossen Herperduin)

Merle Altena (gevonden in kelder van villa)

Anne Florijn (gevonden in huis Niek en Lotte)

En dan Hilde Albregts die verdwenen is. Het is te toevallig. Stijn weet het zeker, het is een kwestie van tijd voor ze gevonden wordt. Net als dat van haar voorgangsters ligt haar ontzielde lichaam ergens in een bos of in een koude kelder.

Wat moet hij met die namen? Het zijn de slachtoffers, het is uitgespeld in alle kranten, maar hij ziet geen verband. Gefrustreerd drinkt hij toch het laatste restje bittere koffie en zet de beker op het aanrecht.

En dan ineens, ziet hij het. ‘Godverdomme!’ Dit kan niet waar zijn, dit gaat zijn voorstellingsvermogen te boven. Hoe heeft hij zo stom kunnen zijn.

‘Die vuile, onbetrouwbare klootzak.’ Zijn adem stekt, zijn hart bonkt zijn borstkas uit. Dat hij dit niet eerder gezien heeft, al die tijd lag het antwoord voor hem op tafel! Hij trekt zijn jas van de kapstok en spurt de deur uit naar het politiebureau. Onderweg belt hij het mobiele nummer dat Kerkhof hem gaf.

De adrenaline giert door zijn lijf. Hij trekt zich niets aan van het vroege tijdstip.

‘Stijn hier,’ schreeuwt hij hijgend tijdens het rennen, ‘ik kom eraan, ik heb wat ontdekt. En ik weet ook wie die klootzak is.’

Johan opent de achterbak van onze auto, en geeft me mijn weekendtas. We hebben onderweg wat gegeten en ik ben blij dat we bij het hotel zijn aangekomen.

‘Kom Eva, ga je mee naar binnen?’ Ik voel zijn arm om mijn schouder. Ik wil verdrinken in zijn sterke greep. Johan heeft overal een antwoord op, als hij niet opnieuw chagrijnig wordt tenminste.

‘Mooi!’ roep ik uit, als ik de deur van onze chique hotelkamer heb geopend. ‘Moet je dat bed zien.’

‘Voor deze gelegenheid speelt geld geen rol,’ zegt hij en voor ik kan vragen wat hij bedoelt voel ik zijn armen om me heen, hij drukt zich stevig tegen me aan. Ik voel zijn erectie. Met zachte dwang leidt hij me naar het bed, het voelt spannend, maar ook zo anders dan normaal.

Ik zink neer op het zachte dekbed en Johan kust me intens. Maar ook hard. Ik hap naar adem als hij me even loslaat. Hij kreunt en trekt zijn T-shirt uit. Ik kijk naar zijn gespierde bovenlijf, mijn lichaam reageert onwillekeurig. Als ik rechtop ga zitten trekt hij razendsnel mijn shirtje uit, en ik druk mijn naakte bovenlichaam tegen hem aan. Zijn kreunen wordt intenser en als hij bij me binnenkomt, wordt ons ritme sneller en sneller.

Als het voorbij is lig ik nog lang met open ogen in het donker te staren. Er is iets wat niet goed voelt, al kan ik niet precies omschrijven wat. Het lijkt alsof ik niet met mijn vertrouwde Johan naar bed ben geweest. Het was vol passie, dat zeker, maar het voelde krampachtig. Het was anders, heftiger, alsof ik geen adem kon halen.

Eva, stel je niet zo aan en zeur niet zo, spreek ik mezelf in gedachten streng toe. Gek word ik soms van mezelf. Doen we het een keer vol passie, is het weer niet goed.

Net voordat ik mijn ogen sluit zie ik het beeld van Stijn voor me, het lijkt alsof hij bang is en iets naar me roept. Maar ik ben moe, en zink weg in een diepe slaap.

De volgende ochtend is Johan weg. Ik rek me nog eens uit in het heerlijk zachte bed. Wat een gevoel van luxe! Hij is vast een ontbijt aan het regelen. Zo ken ik hem weer.

Ik besluit te gaan douchen en terwijl ik nog van het warme water geniet, gaat de badkamerdeur open en komt Johan binnen.

‘Dag lieverd,’ klinkt het opgewekt.

Ik lach en even later staan we samen onder de douche.

‘Kijk dan!’ zegt Stijn ongeduldig met harde stem, terwijl hij zijn grote vel papier openvouwt op het bureau van Kerkhof. Regendruppels hebben de inkt verwaterd. Stijn slaat er geen acht op. Opgewonden wijst hij naar de namen die hij met een dikke zwarte stift op het papier geschreven heeft.

Saar Neelen (bossen Herperduin)
 Merle Altena (gevonden in kelder van villa)
 Anne Florijn (gevonden in huis Niek en Lotte)
 Hilde Albregts (vermist)

Stijn wijst naar een groep verzamelde letters. ‘Kijk! Dit zijn de beginletters van de voor- en achternamen van die vrouwen.’

S N M A A F H A

Een stukje lager staan dezelfde letters, maar dan in een andere volgorde.

HAN AF MAS

‘Ik werk met Eva Janssen,’ even hapert zijn stem, ‘en zij woont samen met Johan Maes. Naar mijn persoonlijke mening een gladjas eerste klas, maar dat doet niet ter zake. Hij heeft een makelaarskantoor, en enkele maanden geleden heb ik een rekening voor hem geopend via het advieskantoor waar ik werk. Dat herinner ik me nog goed, omdat Eva dit niet mocht weten vanwege haar directe betrokkenheid met hem. Op zijn rijbewijs stond zijn volledige naam: Johan Antonius Franciscus Maes!’ zegt Stijn ongeduldig. Buiten slaat de regen hard tegen de ramen. Er lijkt onweer op komst, het lijkt bijna cynisch hoe treffend het weer deze bizarre situatie onderschrijft.

Als Kerkhof het potlood van Lodewijk overneemt duurt het minder dan vijf seconden voordat er een volledige naam op het blad staat. Met grote, dikke potloodstreken staat het er:

J O H A N A F M A E S

Kerkhof schrijft verder met het afgekloven potlood. Het grijs is nauwelijks waarneembaar op het witte papier. Hij maakt het potlood nat met het puntje van zijn tong en streept een voor een de letters af die connecties hebben met de vrouwen.

Als laatste streept hij de H en de A weg op het vel.

De drie overblijvende letters treffen Stijn als een mokerslag. O E J staat er op het papier.

Ze dansen voor Stijns ogen, dwarrelen door elkaar als vlokken in een winterse sneeuwbuï.

‘Eva Onno Janssen,’ fluistert Stijn terwijl hij zich in de bureaustoel achter zich laat vallen. ‘Eva Onno Janssen, ik houd haar altijd voor de gek met haar rare doopnaam.’

En dan komt het volledige besef. Als een mokerslag.

‘O God, ik dacht dat hij haar ten huwelijk wilde vragen, maar dat is niet zo. Hij wil voor eeuwig met haar samen zijn! Maar dan niet in een huwelijk... Die arrogante klootzak, hij spaart zijn naam bij elkaar. Hoe groot kan je ego zijn! We moeten naar Domburg. Eva is zijn laatste slachtoffer, ik wist het! Ik heb al die tijd geweten dat het niet goed zat met die kerel. Die Johan Maes is ziek.’

‘Godverdomme,’ reageert Kerkhof, ‘hoe hebben we dat kunnen missen! Die villa’s waarin Merle en Anne zijn gevonden, zijn allebei verkocht door Maes Makelaardij! Ik heb getwijfeld over Niek, zeker toen Eva ons informeerde over haar verdenkingen.’

Stijn kijkt verbaasd. Eva verdenkt zijn broer Niek? Dat kan hij niet plaatsen.

De stilte in het kantoor wordt verstoord door de zoemtoon van de telefoon van rechercheur Kerkhof.

Het kantoor lijkt steeds donkerder te worden door de wolken buiten die verder samenpakken. Het is een voorbode van de onvermijdelijke onweersbui die onderweg is.

De telefoon zoemt opnieuw.

‘Kerkhof,’ klinkt het bars, ‘dat is mooi, dan gaan we. Nu!’ Hij drukt de verbinding weg. ‘Het huiszoekingsbevel is rond, we gaan nu eerst naar het huis van de heer Maes.

Ik heb het sterke vermoeden dat we er geen fraaie dingen zullen aantreffen. Laten we hopen dat hij geen kelder heeft.’

‘Na ons ontbijt gaan we de duinen in!’ Johan klinkt stellig.

Ik vind het goed, na die heerlijke douche van vanochtend vind ik eigenlijk alles goed. Ik voel me nog een beetje sluimerig. Het is een vreemd gevoel, want meestal stuiter ik van energie als ik ’s morgens eenmaal gedoucht en gegeten heb.

‘Kom, jas aan, en lopen.’

Gedwee volg ik. Als we in de duinen zijn, word ik steeds slomer. ‘Johan, ik voel me niet zo goed.’

Hij pakt me bij de hand, en loopt stevig door.

‘Niet zo snel,’ zeg ik, het lijkt wel of ik met een dubbele tong praat.

Hij trekt me verder, aan mijn arm.

‘Johan! Ik ben ziek, ik wil terug naar het hotel.’

Hij sleurt me zowat verder, en loopt weg van de zee, richting de lage begroeiing in de duinen.

‘Stop! Ik wil nu terug, ik voel me echt niet goed!’ Het is gaan regenen, en ik sta te trillen op mijn benen.

‘Dat hoort erbij, schatje. Het komt allemaal goed.’

Mijn gedachten zijn als stroop. ‘Wat zeg je? Wat hoort waar bij?’ Ik word bang, hij doet vreemd, ik herken hem niet zo.

‘Jij wilt toch ook bij mij zijn, voor altijd? Snap je het nu echt niet?’

Ik denk aan het beeld van Stijn, dat gisteren in me opkwam, net voor ik in slaap viel. Alsof hij me probeerde te waarschuwen. Maar waarvoor? Het was een vreemde gewaarwording, het leek op het gevoel dat ik heb als mijn vader bij me lijkt te zijn. Zo aanwezig, maar tegelijkertijd ook zo ver weg.

‘Het duurt maar even,’ gaat hij verder, ‘voelt het niet fijn om zo rustig te zijn vanbinnen?’

‘Nee!’ Ik probeer krachtig te klinken, maar mijn tong lijkt vastgeplakt aan mijn gehemelte.

‘Ik dacht dat je wel zou begrijpen dat ik je wat gegeven heb, anders kunnen we het toch niet goed volbrengen samen.’ Hij snauwt nu, en kijkt me boos aan. Ik zie oprechte verbazing in zijn ogen. Opeens herinner ik me het glas jus dat Johan op mijn nachtkastje zette. Ik had me er nog over verbaasd, want ik drink nooit jus ’s ochtends, maar alleen zwarte koffie.

‘Heb je me wat gegeven?’

Ik hoor hoe mijn stem paniekerig overslaat en tegelijkertijd besef ik dat mijn vraag helemaal nergens op slaat. Zijn glimlach oogt onnatuurlijk, en ik besef met een schok hoe doodsbij zijn ogen naar me kijken. Alsof hij me niet echt ziet.

‘Kom maar.’ Met dwang pakt hij me nog steviger bij mijn arm, en leidt me verder de

duinen in. Tussen de dichte begroeiing lijkt de bewoonde wereld ver weg. Ik wil me verzetten, maar kan nauwelijks meer op mijn benen staan. Hij duwt me in het klamme zand, mijn lichaam lijkt een eigen leven te lijden, het bibberen neemt de regie over mijn lijf.

‘Wat doe je?’

Hij zegt niets, maar haalt iets uit de zak van zijn lange grijze regenjas. Als hij me daarna een klein duwtje geeft, lig ik plat op mijn rug. Ik kan me bijna niet verroeren, mijn lichaam reageert niet op mijn gedachten. Het lijkt of de verbinding tussen mijn hersenen en mijn ledematen niet meer functioneert. Wat heeft hij me gegeven?

‘Waarom doe je dit?’

‘Ga maar lekker slapen schatje, het komt allemaal goed. Ik ga met je mee. We zullen voor altijd samen zijn.’

Hij haalt een klein buisje met witte tabletjes uit zijn jaszak. Hij schudt een bergje witte pillen in zijn hand en brengt ze naar zijn mond. Hij slikt ze heel door, en haalt dan een klein, vierkant doosje tevoorschijn. Hij maakt het open. Goud blinkt me tegemoet. Ik weet wat ik zie, maar het is zo surrealistisch dat ik het niet bevatten kan.

‘Lieve Eva, wil jij met me trouwen?’

Mijn mond zakt open en de golf braaksel die met kracht omhoog komt loopt via mijn rechtermondhoek over mijn wang. Ik voel hoe de warme smurrie in mijn nek glijdt. Johan slaat er geen acht op, lijkt het niet eens te zien. Zonder een antwoord af te wachten, sluit hij het doosje.

‘Ik weet het, schat, het is spannend, maar het is goed zo, ik weet dat jij het ook wilt.’

Ik hoor de overtuiging in zijn stem, maar ben te moe om me te verzetten. Hij pakt mijn hand en schuift de ring aan mijn vinger. Als hij mijn hand teruglegt op mijn buik, glijdt deze slap in het natte duinzand. Alle kracht lijkt uit me weggezogen. De energie om mijn hand terug te leggen op mijn lichaam ontbreekt volledig. Mijn haren kleven in het zand, ik voel hoe ik steeds verder wegzak in het niets. Het lijkt alsof het duinzand me verzwelgt en ik langzaam, maar zeker, verdwijn in de duizenden zandkorrels die mijn lichaam omhullen.

‘Je weet toch, lieverd, dat ik alleen jou wil. Al die andere vrouwen, ze zeiden me niets. Ik moest wel, ik wilde me voorbereiden op jou. Jij bent mijn slotvrouw. Jij maakt het af. Nu is de puzzel compleet. En nu zal niemand me meer vergeten. Mijn naam zal overal zijn. Johan A.F. Maes, iedereen zal me onthouden. En mijn ouders zullen trots op me zijn, omdat ik eindelijk iets voorstel. Hun zoon, bekend en beroemd. Nu kan niemand meer om me heen of me ontkennen, want mijn naam zal voor altijd opgetekend staan door de hoeren die ik gedood heb. En Steven natuurlijk, maar dat was een ongelukje. Hij telt niet echt mee. Net als vroeger. Je mag best weten dat het lastig was om zijn dood voor je geheim te houden. Ik ging niet naar de begrafenis, maar dat is oké. En mijn ouders? Die waren zoals gewoonlijk weer veel te druk met hun zielige leventjes. Alhoewel het nog behoorlijk wat moeite kostte om ze te dwingen hun mond te houden tegen je. Maar ik heb zo mijn methodes lieverd. En gelukkig zijn mijn ouders

nog altijd bezorgder over wat de burens van ze vinden dan dat ze zich bekommeren over het geluk van anderen. En daarbij, hij was maar een vieze zwerver. Nee, kijk jij maar verbaasd. Had je willen weten dat ik hem nog weleens sprak dan? Als een van de weinigen trouwens, want geloof mij maar: er zat echt niemand meer te wachten op de mislukte alcoholist die Steven geworden was. Maar jij, lieve Eva Onno Janssen. Hoe anders ben jij! Jij bent het slotstuk. Met jouw letters is het volbracht. Ik wil voor altijd bij je zijn. Wij horen samen. Want iedereen laat ons toch in de steek. Mijn broer Steven, mijn ouders, en ook die vrouwen en jouw vader. Waar is hij als je hem nodig hebt? Weg Eva, allemaal weg. Uiteindelijk gaan ze allemaal dood.' Kleine spuugdruppels verlaten zijn mond terwijl hij vol geestdrift tegen me praat, zijn ogen stralen vuur en apathie uit. Deze man, die toch echt mijn partner is, klinkt als een waanzinnige.

Ik zie het en toch kan ik niet geloven, dat deze man die me zo kinderlijk toespreekt Johan is. Ik weet niet meer wat hij over mijn vader zei, maar wel dat het erg was, heel erg. De stroop in mijn hersenen wordt alleen maar dikker en mijn gedachten zijn als vlinders met natte vleugels. Klaar om te vliegen, maar te verzwaard door vocht.

'Blijf erbij, lieverd, het is nog te vroeg.'

Het zand zuigt me op, verzwelgt me. Met vlakke hand slaat hij tegen mijn wang, ik word er helderder door, en voel wat scherpte terugkomen. De wind snijdt in mijn gezicht, het rillen van mijn lichaam wordt nog heviger. Zou een shock zo voelen? Mijn ogen zijn half gesloten, ik zie hoe Johan nog meer van de witte pillen in zijn mond stopt. Hij slikt ze door zonder kauwen. Dan komt hij naast me liggen.

Weg! Ik wil weg van hem! Van dit monster van wie ik dacht dat het mijn man was. Alle rationaliteit van de afgelopen tijd laat ik varen. Eindelijk. Hoe heb ik zo aan mijn gevoel kunnen twijfelen, terwijl dat me juist wilde waarschuwen. Alles duizelt me, want hoe zit het dan met Niek? En met alle aanwijzingen die ik heb gezien. En ik heb ze gezien, dat weet ik heel zeker.

Ik draai met het laatste restje kracht dat ik nog in me heb mijn hoofd van Johan weg. Door de struiken kan ik een stukje van het strand zien. De zee buldert. De wind waait. Er is noodweer op komst. In de verte zie ik iemand rennen. Ik knipper met mijn ogen. En nog eens. De natte zandkorrels schrapen ruw over mijn ogen. Mijn hersenen registreren een herkenning. Ik ben gek aan het worden, ik kan niet zien wat ik denk dat ik zie. Plakkerig klonteren mijn hersencellen aan elkaar.

De gestalte rent snel, en ik voel de paniek die uit het hele lijf spreekt, op mij overslaan. Het wordt wazig om me heen. In een laatste poging erbij te blijven, tasten mijn handen naar het lange gras dat naast me uit het zand steekt. Het voelt letterlijk als mijn laatste strohalm. De zandkorrels in mijn mond schuren. Ik proef het zout op mijn lippen, het bijt in mijn ogen. Ik sluit ze, om de pijn niet meer te voelen.

Als ik in de verte een stem hoor roepen, besef ik vaag wie het is.

'Stijn,' fluister ik, maar mijn woorden gaan verloren in de snijdende wind.

Het zand verandert steeds meer in modder, de regen heeft mijn koude lijf doorweekt, mijn kleding plakt aan mijn lichaam. Mijn gedachten dwarrelen door elkaar. Wat heeft

Johan me net verteld? Hoe heb ik zo blind kunnen zijn? De afstand die ik voelde, ik heb het me niet ingebeeld. Allemaal heeft hij ze omgebracht. Zijn broer Steven. De vrouw in het bos, de twee vrouwen die in kelders lagen. En wat hij daarvoor met ze gedaan heeft, daar kan ik niet eens aan denken.

Ik geef over, en proef pure gal in mijn mond. Ik probeer mijn arm omhoog te brengen om het bittere vocht weg te vegen. Het lukt niet.

Hij is een verkrachter. Daarom voelde de seks de laatste tijd zo anders. En daarom reageerde hij zo overspannen toen ik hem aansprak op die stapel brochures op ons bed. Villa's waar goede kelders in zaten. Hoe heb ik zo blind kunnen zijn? Ziek is hij. Ziek! Ondanks mijn slapte voel ik vanbinnen een ontzettende woede in me omhoog komen.

In het huis van Lotte heeft hij een vrouw verstoep. Hij heeft haar verkracht en gedood, en daarna koelbloedig in beton gestort om vervolgens het huis te verkopen aan mijn allerbeste vriendin. Dit gaat mijn voorstellingsvermogen te boven.

Het gal rond mijn mondhoeken stinkt. Ik ben uitgeput door de wervelstorm aan gedachten en vast ook van de troep die hij me gegeven heeft. Het regent nu harder, modder spettert in mijn gezicht. Ik voel het in mijn oren en in mijn haren. Ik ben verkleumd tot op het bot. Ineens is er een warme golf tussen mijn benen. Plas. Ik registreer het, maar niet meer dan dat. Het maakt me niet meer uit.

Nog even denk ik aan Stijn. Ik heb hem echt gezien, net, op het strand. Hier, dicht bij me! Ik begrijp het alleen niet, hoe kan hij hier zijn? Ik heb hem verteld dat we naar Domburg zouden gaan dit weekend, maar wat komt hij hier doen? Een warm gevoel maakt zich van me meester, het maakt ook niet uit, hij is gekomen. Ook al is het te laat. Ik voel hoe ik wegzak in duisternis. In zand en modder.

Dan draaien de harde handen van Johan mijn gezicht de andere kant op. De stomp op mijn neus komt onverwachts en het bloed spuit over mijn gezicht. Hij lijkt gek te worden. En ik ga met hem mee. Rode druppels vermengen zich met grijze lucht boven me. Zal ik de wolken kunnen raken, ze kunnen vastpakken om weg te zweven van dit monster? Ik geloof echt dat het kan, maar ergens besef ik dat mijn denkbeeld niet klopt.

‘Naar mij kijken lieverd! Ik wil dit moment samen met jou beleven.’ Hij drukt zijn lippen op de mijne, en blijft doodstil liggen. Zijn gezicht dicht tegen het mijne. Hij is gek geworden, waanzinnig, denk ik opnieuw, terwijl alles om me heen draait.

Met mijn laatste krachten schuif ik een paar centimeter van hem af. Ik wil zijn lippen en lichaam niet tegen me aan voelen. Zijn geur niet ruiken. Ik walg meer van hem dan dat ik ooit van iets gewalgd heb. Ik vind hem smeriger dan het braaksel dat plakt tussen de blote huid van mijn nek en de kraag van mijn jas, smeriger dan het bloed dat me een ijzersmaak in mijn mond geeft en vuiler dan de urine die ervoor zorgt dat de huid van mijn benen schrijnt.

Hij beweegt niet meer. Ik kijk naar hem, zijn witte gezicht, en zijn donkere haren. Zijn ogen zijn gesloten. Ik voel niets. Mijn lichaam is een leeg omhulsel geworden. De wind kan me meenemen. Ik ben gewichtloos.

Ik draai mijn hoofd langzaam weer de andere kant op, ik wil de grijns die nog steeds

op zijn gezicht is, niet meer zien. Het maakt me misselijk.

Het is nu snel voorbij, ik voel het intuïtief. Ik voel me rustig en dankbaar. Mijn bewustzijn lijkt over te gaan in een andere dimensie. Ik ben niet meer in het zand, waar het nat en koud is en de wind in mijn gezicht striemt. Alles voelt warm en goed. Het lijkt alsof ik in de wolken ben, en in de verte zie ik een gestalte. Zonlicht vult mijn hart, warmte streelt mijn huid. Het is goed zo.

‘Papa!’ Mijn ogen vullen zich met warme tranen, mijn vechtlust is nu definitief verdwenen. Ik hoef niet meer te vechten, want ik ben thuis. Zijn vriendelijke ogen zijn vol liefde als hij me aankijkt. Maar zijn hoofd schudt nee, steeds opnieuw. Ik voel hoe er ruw aan mijn lijf geschud en getrokken wordt, ik wil het niet. Ik wil schreeuwen dat ik met rust gelaten wil worden. Ik wil blijven waar ik nu ben. ‘Papa!’

Stijn duwt in gedachten het gaspedaal door de bodem van de politiewagen. Verkrampt zit hij in de rijderstoel, zijn rechterbeen leeft een eigen leven in de steeds terugkerende beweging die het maakt. De weg naar Domburg lijkt ook met zwaailicht en sirene eindeloos te duren.

‘De politie in Domburg is al aan het zoeken, maar van Johan en Eva nog geen spoor. Hun hotelkamer is doorzocht en op dit moment worden de duinen uitgekamd en het centrum van Domburg. Maar nog steeds zonder resultaat.’ Lodewijk somt de feiten op zakelijke toon op.

Stijn voelt dat het bijna te laat is, Eva heeft hem nodig en hij mag haar niet in de steek laten. Niet nu het er echt op aankomt. De tijd dringt en er gaan onomkeerbare dingen gebeuren.

‘Kerkhof. Hmm... ik begrijp het.’

Hij kijkt vragend naar de rechercheur als deze zijn telefoongesprek heeft beëindigd.

‘Er zijn slaapmiddelen in hun hotelkamer gevonden die bij een te hoge dosering dodelijk kunnen zijn. Naast het bed stond een glas met een restje jus, met daarin resten van benzodiazepinen.’

Stijn kijkt strak voor zich uit, het staccato tikken van zijn rechterschoen wordt intenser.

Eenmaal in Domburg, onttrekt Stijn zich onmiddellijk aan de drukte van het politiekorps. Op het strand zet hij zijn voeten stevig neer terwijl hij zijn ogen sluit. Hij ademt diep in. De zilte lucht voelt goed in zijn longen. De wind snerpt in zijn oren, het regent hard. Als vanzelf begin hij te lopen. Hij voelt de aanwezigheid van zijn oma, net als bij haar graf, jaren geleden. ‘Kom maar,’ lijkt ze te zeggen en Stijn begint te rennen.

‘Stijn!’ roept Kerkhof, maar hij reageert niet. De wil en drang om te moeten gaan zijn te sterk. Zijn benen rennen steeds harder, een duinpad in, naar beneden, naar de zee. Zijn hart explodeert in zijn lijf, hij weet het zeker, Eva is daar beneden, en ze heeft hem nodig. Nu meer dan ooit. De zee brult, en schuimvlokken spatten woest op. Als vanzelf wordt hij het smalle duinpad ingetrokken dat rechts, bijna onzichtbaar, tussen het hoge helmgras slingert.

Gebrek aan adem dwingt hem om zijn pas in te houden, het pad is smal en overwoekerd met groen. Hij komt dichterbij en wordt nog warmer vanbinnen. Koortsachtig schieten zijn ogen van links naar rechts, het hele pad zoekt hij af, maar geen Eva. Vertwijfeld loopt hij het duin weer op. Hij kan niet geloven dat zijn gevoel hem zo in de steek laat. Terug. Hij moet terug! Opnieuw loopt hij langs de dichte begroeiing, maar dan aan de kant van de duinen. Het gevoel wordt weer sterker, en dan opeens, toch nog onverwacht, ziet hij het tafereel waar hij al die tijd intens voor

vreesde. Haar hand ligt, vol modder en bijna onherkenbaar als menselijk, besmeurd tussen het gras. Het lijkt alsof ze zich krampachtig heeft vastgehouden aan het helmgras, maar nu ligt haar hand stil. Zonder kracht.

‘Eva!’

Ze ligt niet eens zover van het duin af, ze heeft een vrij zicht gehad op de zee en de duinen. Hoeveel mensen zijn er al aan haar voorbijgegaan zonder dat ze om hulp heeft kunnen roepen. Haar gezicht is wit en straalt doodse stilte uit.

‘Evaaahh!’ Stijn schreeuwt het uit. Tegelijkertijd registreert hij dat Johan stil naast haar ligt.

Hij probeert Eva woest het duinpad op te trekken, maar ze geeft niet mee. Als een pop ligt ze in zijn armen. Haar hoofd opzij geknakt. Haar haren plakken tegen haar voorhoofd, haar ogen zijn gesloten.

‘Eva! Ik hou van je, ik kan niet zonder je. Jij hoort bij mij. Eva, alsjeblieft, laat me niet in de steek. Ik wil niet verder zonder jou. Wij horen bij elkaar!’

Hij schrikt van de hand op zijn schouder, kijkt om en ziet dat hij omringd is door agenten en mannen in witte pakken. Het blauwe licht van de ambulance, dat bijna loom over het strand roteert, versterkt het intense verdriet dat Stijns lichaam overneemt.

De ambulancebroeders steken met hun witte kleding, schril af tegen de grauwe omgeving.

‘Kom maar,’ zegt Kerkhof, ‘je kunt nu niets meer voor haar doen, jongen. Je hebt haar gevonden! Ik weet niet hoe je het voor elkaar gekregen hebt, maar het is je gelukt!’

Met zachte dwang neemt hij hem bij zijn arm en Stijn onderdrukt de neiging om zich los te rukken. Hij ziet hoe Eva op de brancard wordt gelegd. Iemand voelt of Johan nog in leven is, de broeder knikt kort naar Kerkhof. Johan wordt bedekt met een laken.

De ambulance heeft moeite om los te komen uit het rulle zand, maar verdwijnt vervolgens toch nog snel uit het zicht.

‘We gaan naar het ziekenhuis, jongen. Kom maar.’

Samen met rechercheur Kerkhof rijdt hij naar het ziekenhuis. Het intens witte gezicht van Eva is voor altijd op zijn netvlies gebrand. Hij houdt van haar en hij heeft niet eerder zo diep gevoeld hoe zinloos zijn leven zonder haar zal zijn.

Ik voel me duizelig, kan niet thuisbrengen waar ik ben. Het lijkt alsof iemand mijn hand streelt. Johan? Meteen voel ik een pijnscheut in mijn maag. Tranen prikken scherp in mijn ogen, ik kan me niet herinneren wat er is gebeurd.

Weer die strelende hand, ik wil knijpen in die lieve warme hand, die mijn lichaam energie lijkt te geven. Langzaam, heel langzaam dringt tot me door wat er gebeurd is. Ik zie Johan, de witte pillen, de waanzinnige blik in zijn ogen. Ik ga met je mee, dat is wat hij zei, dan zijn we voor altijd samen. Beetje bij beetje komt het verhaal terug. Hoe hij vertelde over zijn broer Steven, die naar de politie had willen gaan. Over de huizen die hij verkocht, en hoe hij er vrouwen mee naartoe had genomen. Ik herinner me de gruwelijke details die hij me samenzweerderig had toevertrouwd. Hoe lang was het nu helemaal geleden dat ik 's morgens de televisie aanzette en de moord in de bossen op het scherm zag. Ik weet nog dat de rillingen me over de rug liepen. Het is een verhaal uit een andere wereld.

Ik herinner me nu ook dat er de laatste tijd vreemde dingen zijn gebeurd. Hoe Johan zogenaamd een cursus in Middelburg had, en hoe zijn auto ineens in Oss op een parkeerplaats stond. Mijn twijfel toen ik hem vroeg hoe het zat, was toch gegrond. Hoe slap ik me ook voel, ik neem me voor om nooit meer aan mijn gevoel te twijfelen.

Hij heeft het me allemaal verteld. Op die dag had hij een vrouw meegenomen en de meest verschrikkelijke dingen met haar gedaan. Hij had haar verkracht. Zijn emotionele toon bezorgt me opnieuw kippenvel. Ik voel weer de afschuw als ik bedenk hoe deze vrouw door Johan in beton gestort is.

Ik kan het nog niet geloven, een golf van misselijkheid borrelt omhoog. Maar mijn gedachten gaan verder. Trots had hij verteld hoe hij zijn huizen voor zijn makelaarskantoor geselecteerd had op de aanwezigheid van een kelder. Ik heb met een monster samengewoond. Waar is Johan nu eigenlijk? Vaag voel ik dat er iets niet goed is met hem, dan voel ik me langzaam wegglijden in een diepe slaap. Het denken heeft me vermoeid. Lome warmte neemt mijn denken over terwijl ik ruik hoe schoon de witte lakens zijn waarin ik lig. Het voelt goed, ik laat het los, het is heel rustig, daar op die plek waar ik me langzaam naartoe voel zweven.

Al die tijd staat Stijn bij haar aan het ziekenhuisbed waarin ze ligt. Hij heeft haar hand al een lange poos stevig vast, en streelt zachtjes haar vingers. Eva is erg onrustig, kleine zweetdruppels laten haar voorhoofd glanzen. Hij gaat voorlopig nergens heen, deze vrouw heeft hem nodig. En hij haar, dat voelt Stijn in elke vezel van zijn lichaam. Opnieuw knijpt hij voorzichtig in haar hand die slap en witjes in de zijne ligt.

‘Ik wou dat ik meer voor haar kon doen,’ zegt hij, terwijl hij wanhopig naar zijn broer kijkt.

‘Stijn, luister, je kunt niet meer doen dan er nu voor haar zijn,’ zegt Niek terwijl hij zijn hand op de schouder van zijn broer legt.

‘Ik vind het zo fijn dat jullie er zijn!’

Lotte glimlacht naar hem.

‘Eva, we zijn er meis, we zijn er allemaal!’ Lotte streelt de haren van haar vriendin en slikt haar tranen weg. Ze komen toch en maken ronde plekjes op het laken.

‘Het idee alleen al dat ik iets met die moorden te maken zou hebben! Het maakt me kotsmisselijk.’ Niek kijkt naar buiten met een uitdrukking op zijn gezicht, die gemengde gevoelens verradt.

‘En al die tijd lag het antwoord voor me,’ antwoordt Stijn, ‘hoe heb ik zo blind kunnen zijn.’ Hij plukt aan de lakens van haar bed, en drukt het hevige schuldgevoel weg, dat zich steeds krachtiger aan hem opdringt.

‘Ophouden, jullie allebei!’ Lotte zegt het op luide toon en ze kijken haar verbaasd aan.

‘Jullie maken jezelf onnodig verwijten. Stijn, hoe had jij nu kunnen weten dat het Johan was. Alles aan die man klopte. Ja, achteraf klopte het misschien te goed. Maar dat is achteraf. En jij, Niek,’ ze haalt even adem, ‘jij had alle schijn tegen je. Hoe kon iemand weten dat je een feest voor me organiseerde, en dat je daarom zoveel weg was. En hoe kon Eva weten dat jij met een schop het bos in ging, omdat je een symbolische boom voor me wilde planten.’

Lotte zwijgt even en is terug bij het moment dat Niek op zijn knieën ging. Voor haar. Zijn woorden herinnert ze zich tot in detail. Hij vertelde over zijn schuldgevoel vanwege Nanda, ook nu nog na al die jaren. Hij had met tranen in zijn ogen voor haar gezeten, haar gesmeekt om hem opnieuw een kans te geven. Hij had oppas voor de meiden geregeld en haar meegenomen naar de bossen in Herperduin. En ja, ze had getwijfeld aan zijn goede bedoelingen toen hij haar hand pakte en haar mee leidde over het smalle bospad. Die twijfel was snel voorbij toen hij zijn verhaal vervolgde. Bij een klein boompje, versierd met een satijnen lint. Groen, haar lievelingskleur. Deze boom is voor jou Lotte, had hij gezegd. Deze boom heb ik voor je geplant om mijn liefde te bewijzen. De wortels zijn nu nog klein, maar zullen groeien de komende jaren. Net als jij aan het groeien bent, want ik zie hoe je steeds sterker wordt. Al die jaren heb ik je onderschat.

En deze boom toont symbolisch onze nieuwe relatie, waarin we niet meer onnodig ruziemaken. En waarin ik jou op alle manieren de ruimte wil geven om te zijn wie je bent. Want ik zie dat jij een mooie, soms tere boom bent, die met stevige wortels gegrond mag zijn. En ik vind het heel erg dat ik je zo vaak heb overstemd. Lieve Lotte, wil je opnieuw voor mij kiezen? Voor ons en ons mooie gezin?

Die avond was het grote verrassingsfeest geweest. Alles had Niek geregeld. Hij had aan iedereen gedacht. Zelf vriendinnen van vroeger. Alleen Eva was er niet bij.

Niek had haar de hele avond in de gaten gehouden, om te zien of het goed met haar ging. Ze had nog nooit zo intens van haar man gehouden als op die dag.

‘Zelfs ik, je eigen vrouw, twijfelde aan je onschuld. En denk je dat ik me daar niet schuldig over voel. Natuurlijk wel! Maar ik heb ook iets geleerd de afgelopen maanden. En dat is dat je van je eigen kracht uit moet gaan. En uiteindelijk weet ik zeker, dat dit hele verhaal onze relatie goed zal doen. Ik heb mijn kracht en onafhankelijkheid ontdekt. Ik zou, als het moet, zelfs zonder je kunnen. Ja, kijk jij maar geschokt, maar het is een openbaring voor me. Ik durf eindelijk onafhankelijk te zijn. En juist daardoor kan ik me veel meer aan je geven. Voor mij is het niet meer zo krampachtig, niet meer zo op angst gebaseerd. Want als er wat met jou gebeurt, hoe verschrikkelijk ik dat ook zou vinden, dan red ik het wel, samen met de meiden. Dat weet ik nu. Het zal moeilijk zijn, maar het zal me lukken. En dat nieuwe gevoel maakt me zo gelukkig!’

Niek zegt niets, zijn ogen zeggen meer dan duizend woorden zouden kunnen doen. En dan toch, met een voor hem ongewoon breekbare stem komt zijn antwoord.

‘Dit is goed geweest voor ons, al was het maar om mijn grote ego een flinke opdonder te geven. Vanaf nu wordt onze relatie gelijkwaardiger. Kom hier!’

Stijn kijkt naar zijn broer en schoonzus, innig verstrengeld in een omhelzing. Dit moet echte liefde zijn, denkt hij, als mensen zo met elkaar om willen gaan, en zo oprecht het beste voor elkaar willen. En dat is wat hij ook voor Eva voelt. Maar dan in duizendvoud.

Ik word langzaam wakker, maar hoe ik ook probeer om mijn ogen te openen, het lukt me niet. Mijn hersenen lijken voor de onmogelijke opgave te staan een signaal te sturen. Johan, ik denk meteen weer aan hem. Pillen, hij had er een handvol van. Hij nam ze in, terwijl ik als verdoofd naar hem keek. Het zag er vreemd uit. Daarna werd hij heel rustig, hij probeerde me nog te kussen, herinner ik me nu. Ik veeg met de rug van mijn hand over mijn droge lippen. Vol afgrijzen had ik hem van me afgeduwd, ik herkende hem niet meer als mijn man. Toen hij het opnieuw probeerde, draaide ik mijn hoofd weg, ter plekke werd er een muur om mijn hart gebouwd. Een muur om alles wat ik ooit voor deze man, dit monster, dat ook mij probeerde te dwingen hem te liefkozen, gevoeld had. Dit was geen liefde. Ik kan nog steeds niet begrijpen hoe iemand in vierentwintig uur tijd zo veranderen kan. En nu bedenk ik me weer hoe ik me voelde na de laatste keer dat we met elkaar naar bed gingen. De manier waarop hij me nam voelde niet goed, en ik realiseer me nu opnieuw wat me zo geraakt had. Het waren zijn ogen. Zijn ogen waren ijskoud geweest.

Weer probeer ik mijn ogen open te doen. Heel langzaam valt het licht binnen. Meteen wordt het helderder. Ook in mijn hoofd. Aan mijn bed staat een oude man.

‘Dag meiske, ben je er weer een beetje bij?’ Deze man met een vaderlijke uitstraling geeft me een goed gevoel, zijn stem komt me vaag bekend voor.

Al snel staan er allemaal witte jassen aan mijn bed. Ik word aan alle kanten onderzocht en laat het me allemaal welgevalen, zolang ik maar niets hoeft te doen.

Als ze klaar zijn met hun onderzoek steekt de man zijn hand uit.

‘Rechercheur Kerkhof.’

Ik leg mijn hand slapjes in de zijne en voel een beetje van mijn oude bijdehandheid terugkomen als ik mijn woorden uitspreek.

‘Eva, maar dat wist u al.’

Rechercheur Kerkhof spreekt de woorden nogmaals rustig uit. Johan leeft niet meer. Ik voel een vreemd soort opluchting, er daalt een enorme rust over me neer. Eindelijk durf ik de angstige gevoelens te erkennen, die er diep vanbinnen zaten. Al een hele lange tijd. De puzzel is compleet, en hoe morbide ook, het overlijden van Johan lijkt het laatste stukje dat nog ontbrak. Er is rust, het is goed zo.

De dagen rijgen zich aaneen, en langzaam gaat het beter met me. Stijn zit bijna onafgebroken aan mijn bed. Mijn gevoelens die ik zo lang verborgen heb proberen te houden, komen nu in alle hevigheid naar boven. De wereld ligt opnieuw aan onze voeten. Het is goed, en het voelt goed.

‘Bij jou kom ik thuis,’ fluister ik tegen hem.

‘Het is goed, meiske’, zegt hij zachtjes in mijn oor.

En dan zie ik ze staan. Samen.

Twee mensen, aan de rand van mijn bed. Ik knipper, het lijkt alsof ik niet scherp zien kan.

Het is mijn vader die me bemoedigend toeknikt, terwijl hij voorzichtig een arm om een breekbare oude vrouw heeft geslagen. Stijns oma! Haar ogen lijken sprekend op die van Stijn. Ze zeggen niets maar kijken slechts, en ik voel de woorden vanbinnen. ‘Het is volbracht.’

Dan draaien zij zich om en lopen weg, om uiteindelijk in het niets te verdwijnen. Ik voel instinctief dat dit de laatste keer is dat ik ze zal zien. Zo is dat dus, om te zien wat Stijn me heeft beschreven. Dit heeft niets met angst te maken. Dit is mooi. Zij zijn overgegaan naar die andere wereld, en gaan hun rust vinden in de eeuwigheid aan de andere kant van de dunne lijn die leven en dood van elkaar scheidt. De lijn die ik van dichtbij heb bewandeld.

‘Waar kijk je naar?’ Hij kijkt me vragend aan.

‘Ik voel me gelukkig,’ antwoord ik, want dat wat ik gezien heb komt later wel.

‘Ik ook,’ zegt hij zachtjes terug.

Ik kijk nog eenmaal achter Stijn. De kamer is leeg. Als ik opnieuw in zijn ogen kijk, is dat alles wat nog telt, en ik voel dat het goed is zo.

Deze man gaat mij heel gelukkig maken.

De wereld ligt opnieuw aan mijn voeten.

Dankwoord

Op de eerste plaats bedank ik Ilse Karman voor het vertrouwen dat ze me gaf voor dit debuut en het enthousiasme waarmee ze het manuscript van *Conflict* heeft ontvangen. Ook dank aan Lydia Nijman, Sanneke van Duijn, Mariëlla Bosman en Manon Hendriks voor hun inzet om deze thriller tot een succes te maken. Daarnaast ben ik dank verschuldigd aan de proeflezers Jannette van Dijk, Angela Stegeman, Anouska Rood, Veronique Wilbrink, Jeanne Moonen en Gilbert Ceelen.

Zij allen tezamen waren waardevol voor het bereiken van dit eindresultaat.